

1
1
1
1

1

Letopisețul cantacuzinesc

Stoica Ludescu?

Versiune electronică de [Scriptorium.ro](http://www.scriptorium.ro)
<http://www.scriptorium.ro>

Istoria Țării Rumânești de când au descălecat pravoslavnicii creștini

Însă dintâi izvodindu-se de rumânii carii s-au despărțit de la romani și au pribegit spre miiazănoapte. Deci trecând apa Dunării, au descălecat la Turnul Severinului; alții în Țara Ungurească, pre apa Oltului, și pre apa Morășului, și pre apa Tisei ajungând și până la Maramurăș.

Iar cei ce au descălecat la Turnul Severinului s-au tins pre supt poalele muntelui până în apa Oltului; alții s-au pogorât pre Dunăre în jos. Și așa umplându-se tot locul de ei, au venit până în marginea Necopoei.

Atunce s-au ales dintr-înșii boiarii carii au fost de neam mare. Și puseră banoveți un neam ce le zicea Basarabi, să le fie lor cap (adecă mari bani) și-i așăzară întâi să le fie scaunul la Turnul Severinului, al doilea scaun s-au pogorât la Strehaia, al treilea scaun s-au pogorât la Craiova. Și așa fiind, multă vréme au trecut tot ei oblăduind acea parte de loc.

Iar când au fost la cursul anilor de la Adam 6798, fiind în Țara Ungurească un voievod ce l-au chiebat Radul Negrulvoievod, mare herțeg pre Almaș și pre Făgăraș, rădicatu-s-au de acolo cu toată casa lui și cu mulțime de noroadă: rumâni, papistași, sași, de tot féliul de oameni, pogorându-se pre apa Dâmboviții, început-au a face țară noao.

Întâi au făcut orașul ce-i zic Câmpul Lung. Acolo au făcut și o biserică mare și frumoasă și înaltă. De acolo au dăscălecat la Argeș, și iar au făcut oraș mare și s-au pus scaunul de domnie, făcând curți de piatră, și case domnești și o biserică mare și frumoasă.

Iar noroadele ce pogorâse cu dânsul, unii s-au dat pre

supt podgorie, ajungând până în apa Siretului și până la Brăilă; iar alții s-au tins în jos, preste tot locul, de au făcut orașă și sate până în marginea Dunării și până în Olt. Atunci și Bășărăbeștii cu toată boierimea ce era mai nainte preste Olt s-au sculat cu toții de au venit la Radulvodă, închinându-se să fie supt porunca lui și numai el să fie preste toți. De atunci s-au numit de-i zic Țara Rumânească, iar titulușul domnului s-au făcut precum arată mai jos: “V Hrista boga blagoveanomu blagocestivomu i Hristo iubivomu samoderjavnomu, lo Radul Negru vovod bojiu milosti gospodariu vseia zemli Ungrovlahiskiiia za planinski i ot Almaș i Fagăraș herțegu” . Acestea să tâlcuiesc pre limba rumânească: “Întru Hristos Dumnezeu cel bun credincios și cel bun de cinste și cel iubitor de Hristos și singur biruitor, lo Radul-voievod, cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Rumânească dentru Ungurie dăscălecat și de la Almaș și Făgăraș herțeg” . Acesta iaste titulușul domnilor de atunci, începându-se pân-acum, precum adevărat să vede că iaste scris la toate hrisoavele țării.

Și într-acestași chip tocmitu-ș-au Radul-vodă țara cu bună pace, că încă nu era de turci împresurată. Și au domnit până la moarte, îngropându-l la biserică lui din Argeș. Și au domnit ani 24.

De aice să începe povéstea altor domni, carii au venit pre urma Negrului-vodă, precum arată mai jos.

Mihail-vodă au domnit ani 19. Dan-vodă au domnit ani 23. Acesta au fost frate cu Mircea-vodă Bătrânul și l-au ucis Șușman-vodă, domnul sârbilor, când era cursul anilor de la Adam 6864.

Alexandru-vodă au domnit ani 27.

Mircea-voievod Bătrânul. Acesta au avut mare războiu cu Baiezet-sultanul. Făcutu-s-au acel războiu pre apa Ialomiții. Biruit-au Mircea-vodă pre turci și făr' de număr au pierit, trecând Baiezet Dunărea fără vad. Și alte multe războaie au avut cu turcii. Făcut-au și sfânta mănăstire den Coziia, și sfânta mănăstire Cotmeana când era văleatul 6891. Și au domnit Mircea-vodă ani 29 și au murit în domnie și s-au îngropat la mănăstirea lui, la Coziia.

Vlad-vodă Țepeș. Acesta au făcut cetatea de la Poienari și au făcut sfânta mănăstire ot Sneagov. Mai făcut-au un lucru cu orășanii den Târgoviște, pentru o vină mare ce au fost făcut unui frate al Vladului-vodă. Când au fost în ziua Paștilor, fiind toți orășanii la ospete, iar cei tineri la hore, așa fără veste pre toți i-au cuprins. Deci câți au fost oameni mari, bătrâni, pre toți i-au înțepat de au ocolit cu ei tot târgul, iar câți au fost tineri cu nevestele lor și cu fete mari, așa cum au fost împodobiți în ziua Paștilor, pre toți i-au dus la Poienari de au tot lucrat la cetate, până s-au spart toate hainele dupre ei și au rămas toți dezvăscuți în pieile goale. Pentru aceia i-au scos nume Țepeluș. Domnit-au ani 15.

Vădislav-voievod Bătrânul au venit domn când au fost cursul anilor de la Adam 6935. Acesta au făcut biserică domnească den Târșor. Și au pierit de sabie, în mijlocul Târșorului. Și au domnit ani 18.

Radul-vodă cel Frumos, acesta au făcut mănăstirea ot Tânganul. Și au domnit ani 15.

Laiotă Basarab-vodă cel Bătrân, care au închinat țara turcilor, domnit-au ani 17. Avut-au mare războiu la Râmnicul Sărat.

După el au domnit Țepeluș-vodă; și au avut războiu la Râmnicul Sărat cu bătrânul Ștefan-vodă den Țara Moldovei. Atunce în oaste au pierit și Țepeluș-vodă și au fost izbânda lui Ștefan-vodă. Și au șăzut aicea în țară de au domnit ani 16.

Radul-vodă cel Mare, acesta au făcut Mănăstirea din Dial și au domnit ani 15.

În zilele acestuia să întâmplase de scosese den scaun Amira împăratul pre sfântul Nifon, patriiarhul Țarigradului, și-l trimesese la închisoare la Odriiu. De a căruia sfântă bună viață ieșind vestea în toate părțile, s-au auzit și în Țara Rumânească, și au înțeleș și domnul Radul-vodă de bărbățiile cele sufletești ale sfântului și au trimis cu rugăminte la acest sfânt părinte ca să vie în țara lui, că-l pohtește țara. Iar sfântul i-au dat răspuns zicând: "Măria-ta, însuși vezi goana și închisoarea mea, care iaste de la vrăjmașii cei văzuți ai lui Dumnezeu. Dar cum voiu veni în

țara ta?” Iar domnul iar i-au trimis cuvânt zicându-i: “Nu purta grijă de aceasta, că grija mea iaste.” Iar sfântul patriarh i-au dat răspuns zicând: “Cum știi, așa fă”. Și îndată au trimis Radul-vodă la împărăție de au cerșut pre acest păstoriu mare și nu-i fu peste voie, ci i se împlu voia de la împărăție și degrab trimise de aduse pre sfântul în țara sa și-i déde toate pre mână zicând: “Eu să domnesc, iar tu să ne îndreptezi și să ne învêți legea lui Dumnezeu și să ne fii tată și păstoriu mie, și tuturor oamenilor, și solitor la Dumnezeu”. Iar el află turma neplecată și neascultătoare, și biserică izvrătită și cu obiceiuri réle și nesocotite. Și chemă pre toți egumenii de la toate mănăstirile Țării Muntenești și tot clirosul biséricii și făcu săbor mare dimpreună cu domnul și cu toți boiarii, cu preoții și cu mirénii, și îndată slobozi izvoară de învățatură limpede și necurmată și le spunea den sfânta scriptură, și învăța pre toți, și-i adăpa cu apa milei, credinței cei adevărate. Grăia-le de pravilă și de lége, de tocmirea biséricii și de dumnezeieștile slujbe, de domnie și de boierii, și de mănăstiri și de biserică și de alte rânduri de toate. Și tocmi toate obiceiurile pe pravilă și pe tocmélele sfinților apostoli. Décii hirotoni și 2 episcopi și le déde și eparhii cu hotară, care câtu va birui, și-i învăță pentru cum vor purta grija și vor paște oile care le sunt date în seamă, ca să să îndreptéze toată țara aceia de acei 3 arhierii. Iar domnului îi zise: “Ție, doamne, ți să cade să îndreptezi pre cei strâmbi cu judecată tare și îngrozită și dreaptă, după cuvântul lui Dumnezeu, care zise cătră Moisi îngăduitoriul său și cătră toți feciorii lui Israil grăind: Iată, v-am dat légea mea, și judecata și îndreptarea în mâinile voastre. Nu fățări nici a mic, nici a mare, nici a văduvă, nici a vinetic, nici pre sărac să nu miluiești cu judecata, nici celui bogat să fățărești, că judecata iaste a lui Dumnezeu, iar în sfânta evanghelie zice: Nu judecați în fățarie, ci judecați în dreptate. Și iar au mai zis Dumnezeu lui Moisi și feciorilor lui Israil grăind: De veți umbla după poruncile méle și veți păzi légea mea și o veți face, vă voi da roao în vrémea ei, și pământul va da sămănătura sa, și pomii vor da roada sa, și veți mânca în săturare, și veți fi întăriți în țara

voastră, și voi da pace țării voastre și nu veți fi fricoși, și oști și războaie nu vor trece prin țara voastră, și veți goni vrăjmașii voștri, și vor cădea vrăjmașii voștri înaintea voastră; și 5 de ai voștri vor goni pre 100, iar 100 pre întunérece și voi căuta spre voi și vă voi blagoslovi, și vă voi înmulți, și vă voi umplea, și vă voi pune légea mea cu voi, și veți mânca céle vechi, și bucatele voastre să vor împresura céle vechi de céle noao, și voi umbla cu voi și voi îmi veți fi oamenii, iar eu voi fi voao Dumnezeu. Iar de nu mă veți asculta, nici nu veți face poruncile méle, ci vă veți lepăda de dânsele și nu veți păzi legea mea toată, eu vă voi face voao așa, că voi aduce pre voi pustiire, și semințele voastre în zadar le veți sămăna, și ostenințele voastre le vor mânca vrăjmașii voștri, și vă vor goni dușmanii voștri, și veți fugi nefiind goniți de nimenea, și tăria voastră va fi în deșărt, și voi trimite pre voi hieri sălbaticé și pre țara voastră, și vor mânca dobitoacele voastre și pre voi vă voi împutina, și țara voastră va fi pustie; și deacă vă veți dăzlipi de mine și eu mă voi depărta de la voi. Așa grăiește domnul sfântul lui Israil. Acestea și altele multe învățături den sfintele scripturi îi învăța; și încă mai zicea: Beția și curvia cu totul să să lépede și să să dăzrădăcineze de la voi. Că s-au zis cu apostolul: Nunta iaste curată și pat nespurcat, iar curvarilor și preacurvarilor va judeca Dumnezeu. Pentru curvie să înecă lumea cea dintâi, iar mai apoi și Sodomul cu 5 orașe să prăpădiră și arseră cu foc și cu piatră pucioasă pentru sodomia (adecă curvia cu parte bărbătească) că acolo să arătă capul spurcăciunii cei mai mari. Deci, fraților, fugiți de curvia și de toată necurăție, cum zice Pavel, și umblați după curăție, ca să vedeți pre Dumnezeu. Acestea, zic voao, să le păziți deacă vă iaste voia să moșteniți împărăția cea cerească”.

Iar pizmașul diavolul văzând învățături folositoare de suflet ca acéstea, nu putu răbda, ci făcea multe meșteșuguri și hicleșuguri ca să gonească pre fericitul Nifon din Țara Panoniei, cum și făcu în chip ca acesta, o, vai și amar, că-i zise Radul-vodă dimpreună cu boiarii: “Pasă și ieși din țara noastră, că viața și traiul și învățăturile tale noi nu le

putem răbda, că strici obiceiurile noastre”. Iar sfântul Nifon deaca auzi așa niște cuvinte nebune și turburate ca acestea, să miră și zise: “Nu așa, doamne, nu așa, ci te îndreptează după legea lui Dumnezeu și pre tine, și pre boiari, ca nu cumva să porniți și să aduceți mâniia lui Dumnezeu asupra voastră și a țării voastre, că vă zic că pentru fărdelegile voastre curând va să se sloboază spre voi, iar mie nimic nu-mi iaste de aceia ce ziceți voi, că puterea și țăriia mea iaste legea. Ci făr’ de rușine și făr’ de fățarie grăiesc înaintea mării-tale și boiariilor tuturor. Că pre soruta, care o ai măritat dupre Bogdan, făr’ de lege, având el muiare cu lege și o au lăsat făr’ de nici o vină și au luat pre soru-ta, el iaste curvariu și soru-ta ca o preacurvă. Ce-i despartă și dă bărbatului iar muiarea sa și potolește mâniia lui Dumnezeu mai nainte, până nu să porneste pre voi.” Iar aceste cuvinte foarte ațâțară și mâniară inima domnului. Și îndată goni pre sfântul den naintea sa și porunci să nu-l mai bage nimeni în seamă, nici să-l socotească, nici să-l cinstească. Iar dumnezeiescul Nifon nimic nu bagă în seamă, nici grijă de aceia, ci-și punea nădejdea pre Dumnezeu, după cum zice proorocul: Nu vă nădăjduireți pre domni, nici pre fiii omenești. Dumnezeu trimise corbul de hrănea pe Ilie prooroc; așijderea păzi cu bucate și pre Daniil proorocul cu Avvacum. În chip ca acesta păzi și pre acesta, cu un fecior de boiar ce-l chiema Neagoe, care era mai mare preste vânători. Și așa făcu și Dumnezeu din cele amară dulci și din cele pizmașă cu prietnicie. Că aducea bucate de hrana sfântului și aiave și într-ascuns, cu îndemnarea lui Dumnezeu, făr’ de nici o témere. Iar fericitul Nifon îl întărea cu rugile sale, ca să să crească și să să înalțe în toate faptele cele bune și să să rădice în noroc bun și să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, cum mai apoi, cu rugăciunea sfinții-sale, să umplură amândoa. Iar Radul-vodă tot ținea pizmă pre sfânt și nu putea folosi nimic nici cu frica, nici cu alte amăgele, până iar să plecă el sfântului cu smerenie și-l chemă în taină și-i zise aceste cuvinte amăgitoare zicând: “Părinte, iartă-ne sfinția- din frați carei mersése cu dânsul, trimise-i cătră Dumnezeu,

iar pre al treilea lăsă-l să meargă în cetatea Solunului și-l întări cu rugăciunile sale, ca să se sfârșească cu sfârșitul mucenicilor. Carele și dobândi, și pătimind multe munci, să sfârși pentru lege și dobândi cunună împletită în 3 vițe, cu postul, și cu ascultarea și cu munca. Iar mult pătimașul al său trup, al lui Macarie (că așa chema pre acel mucenic), fu îngropat în Solun; iar sufletul acum dănțuiește cu îngerii în ceriu. Decii dumneziescul Nifon pricepu că va să fie aproape și petrecaniia sa și să bucură sufletește și să veseli; și luă cu sine poslujnicul care-i rămăsese, pre Iosaf, și trecu muntele de ceia parte și merse la Mănăstirea Dionisatului și să prinse de lăcaș, că și mai nainte acolo lăcuise. Și Dumnezeu încă vru să-și săvârșească sfântul viața acolo. Iar cât petrecu acolo, în toate era întocma cu alți frați și cu mâncarea, și cu postul; și fără de preget atâta, cât era altor frați rușine de smereniia și de neviața lui. Că era tuturor chip de învățătură și de mustrare, și să nevoia spre toate poslușaniile și tuturor fraților, la toate slujbele le ajuta. La moară mergea de măcina, la magherniță ajuta, la magupie așijderea și la alte poslușanii la toate atâta, cât striga ostenințele lui (cum și eu l-am văzut făcând lucruri ca acestea). Și ce așa putea spune smereniia cea multă și ostenințele lui, că nu spun numai frații carii sunt lăcuitori întru acea mănăstire, ci și alții du pren alte mănăstiri dă preîmprejur. Toți spun și mărturisesc că era nevoitoriu spre slujbe, și spre ispovedanii, și spre pocăință, și spre curăție, și spre alții pre toți îi certa și-i învăța, zicând: “Amar, fraților și părinților, celuia ce-l va afla moartea nepocăit, că în iad nu iaste pocăință”. Și pre mulți i-au scos tocma din gura diavolului și pre mulți din păgâni, turci, armeni, papistași și de alte erése au întors de i-au botezat și i-au uns cu sfântul mir și i-au adus în credința cea adevărată a pravoslaviei, mai mult de 4.000 de suflete.

Iar pre câți mișăi au miluit și săraci, și câți au scos din robie, zic, că aceia n-au număr, așa era bun și milostiv tuturor, asemene lui Dumnezeu. Drept acéia și Dumnezeu proslăvi pre cel ce-l proslăvia și-l chemă la sine. Iar

sfântul, cunoscând cu adevărat trecerea sa dintr-această lume, i să bucură sufletul foarte și îndată chemă toți frații și le spuse de vremea petrecării sale și cum îl chiamă Hristos la împărăția ceriului cea gătită, și-i blagoslovi, precum iaste obiceiul, și să iertă cu toți și arată cătră toți dragoste iar nu pizmă. Și câți făcuse lui rău și necaz și câți era blestemați, pre toți îi iertă și-i dezlegă, ca un ucenic adevărat al lui Hristos, cu al căruia trup și sânge să și preceștui, și așa-și déde sufletul în mâinile lui Dumnezeu, și luo lumina luminilor cerești în care iaste Hristos, și ce era din pământ pământului lăsă. Și cu multe cântări de la toți călugării din toate mănăstirile muntelui Athonului să îngropă trupul lui cu mare cinste, în luna lui avgust în 12 zile, când era cursul anilor de la zidirea lumii 7016. Și apuse zarea soarelui dinaintea a tot ochiul și rămase între toți frații plângere și tânguială făr' de mângâiere, și nu erea nici unul dentru dânșii care să nu fie vărsat lacrăme pentru lipsirea părintelui și învățătorului celui bun a toată lumea.

Iar Iosaf, poslușnicul sfântului Nifon iubitorului de Dumnezeu, lăsă toată jalea și întristarea, nevoindu-se să umple porunca părintelui său, și mērse numaidecât la Țarigrad, și tocmi toate poruncile sfântului foarte bine și pătimi acolo multe munci pentru lége. Iar apoi îl și arseră turcii în foc și să învrednici și el cetei mucenicilor. Că și de aceasta încă mărturisise sfântul Nifon mai nainte, ca și de Țara Rumânească mai nainte, când zise cătră ighemonul Radul, grăind așa: “Văz zice pogorându-se pre voi și pre țara voastră, pentru netocmirea biséricii și pentru mulțimea fărdelegilor voastre mâniia lui Dumnezeu”. Décii deaca ieși fericitul Nifon din Țara Panoniei, nu trecu vreme multă, ci căzu ighemonul Radul într-o boală groaznică și cumplită, și alte răutăți mult îl încungiurară și nu i să mai putea ușura nevoile, ci de ce mergea, de aceia-i mergea grijile mai cu greu. Și să scorniră în țară răutăți, și gâlcevi și bisericii netocmire. Și să sfârși Radul-vodă întru niște întâmplări réle ca acestea. Iar mai nainte de petrecaniia sa, el căuta pre sfântul, cum zisese el, și nu-l afla, ci era sufletul lui plin de frică și de cutremur, și atunci pricepură

toți că să umplură cuvintele sfântului, care zisese mai nainte, de Radul-vodă și de Țara Muntenească. Iar trupul Radului-vodă îl îngropară în mormântul carele făcuse în tinda biséricii, în Mănăstirea den Deal, unde iaste hramul sfântului Nicolae făcătoriu de minuni, care o zidise din temelie în domniia sa, tot de piatră cioplită și stâlpii ușilor și ferestrele tot de marmură, cum să véde și acum, bisérică frumoasă și minunată. Iar a o zugrăvi, el n-au apucat, ci apoi s-au zugrăvit cu porunca lui Neagoevodă, cu văpsele și cu aur. Décii, după moartea lui, boiarii nu să putea voi pe cine vor pune domn, că unii zicea “să fie cesta”, iar alții “ba cela”, și era gâlceavă și ceartă între dânșii, după cuvintul evangheliei, ce zice: Când să va împărți casa adinsu ei-și, atunci să va pustii. Și așa fiind ei împărecheați, rădicară caznă asupra lor, pentru păcatele lor, cum zisese fericitul Nifon, și puseră domn în scaunul țării pre Mihnea, feciorul Dracii armașul. Și cum apucă domniia, îndată să dăzbracă lupul de piiale de oaie și-și astupă urechile ca aspida și ca vasiliscul, iar arcul și-l încordă și găti săgeți de a săgeta și a fulgera, și mâna și-o întărea spre rane, și prinse pre toți boiarii cei mari și aleși și-i munci cu munci, cu multe munci și cumplite și le luo toată avuțiia, și să culca cu toate jupânesele și cu fétele lor înaintea ochilor lor. Décii unora le-au tăiat nasurile și buzele, pre alții i-au înecat și pre alții i-au spânzurat, iar el să îmbogățea și creștea ca chedrul, până la ceriu, și-și umplea toată voia sa. Iar pre un neam care era mai ales și mai temător de Dumnezeu, căruia îi era numele de moșie banoveți (adecă Băsărăbești), el cu multe amăgele, și șutele și cu grele jurământuri să lega cu boiarii, carii era de acel neam, că nu-i va omorî, nici le va face nici o nevoie, și făcu și cărți de jurământ și de afurisenii. Iar el în toate zilele săpa groapă și cugeta cum va face să piarză și neamul lor, ca să nu să mai pomenească în Țara Panoniei. Iar rugăciunea sfântului Nifon nu-l slobozea, nici îl lăsa să le facă nici un necaz, ci toate meșteșugurile lui céle hiclene ca niște păianjeni să strica. Iar el fiind îndemnat tot de răutatea minții sale, chemă pre Stoican, sfetnicul său cel mai mare, și intră numai cu dânsul în

pimnița domnească și scoase pre pimniceri afară. Iar cu voia lui Dumnezeu, rămase un copil care era și el de acel neam, ce făcea sfat să-l piarză. Și deaca văzu pre nedreptul domn că intră în pimniță, el să umplu de frică și de groază, și neavând unde fugi, intră într-o bute seacă de să ascunse, că așa tocmi Dumnezeu. Și cum intră în pimniță domnul cu Stoican, începură a să sfătui cum și în ce chip vor face să piarză pre acel neam, cugetând că nu iaste nimeni în pimniță să-i auză. Décii, deaca obârși sfatul, chemă pimnicerii și le zise să bea vin de unde va fi mai bun; și deacă băură, ieși domnul și Stoican den pimniță veseli gândind că n-au auzit nimeni sfatul lor cel hiclean. Décii, după dânșii ieși și copilul furiș și nu spuse nimunui nimic, ci-și căuta treaba și slujba sa, până află vrème și prilej de spuse părinților și neamului său celui mai mare toate lucrurile și hicleșugurile călcătoriului de jurământ domn. Décii, ei deaca auziră așa și cunoscură că sunt adevărate cuvintele lui, ei să adunară de să sfătuiră; și luară avuție și oameni cât putură și trecură Dunărea de ceia parte și scăpară toți de cursa Mihnii-vodă, călcătoriul de jurământ. Că era Dumnezeu cu dânșii și rugăciunile sfântului Nifon patriarhul, și nu putea nimeni să să protivească lor, ca și lui Moisi, marele proroc. Iar zvăpăiatul domn deaca auzi de pribegirea lor, de părere rea, i se schimbă firea, și bucuria i să întoarse în tristăciune și-și arătă urgia și mâniia ce avea spre dânșii și altă nimic nu putu să le strice. În pizmă, le-au ars curțile și casele le-au răsipit; iar câți au aflat de acel neam rămași, pre toți i-au muncit cu multe féliuri de munci. Pre unii i-au și omorât și mănăstirea lor, care o făcuse ei pre râul Bistriții den temelie, o au răsipit și biserică Sfinților Apostoli, care o zidise Neagoe, socotitoriul lui sveti Nifon, să fie de îngropare morților, iar o au sfărâmat, încă și pomii i-au tăiat și i-au dăzrădăcinat, și rădică mare goană asupra acelu neam blagoslovit, iar preoților du pren satele lor tuturor le-au tăiat nasurile, spre batjocura bisericii și să ispita și să sfătua să arză pre toți egumenii dă pre la toate mănăstirile, și alte răutăți multe vrea să facă. Ci Dumnezeu cel văzătoriu de inimi și de cugete nu vru să

lase să cază dreptii în mâinile muncitorului, ci-i mântui de moartea cea cumplită.

Décii acei boiari drepti pre carii îi ferise Dumnezeu din mâinile muncitorului, de carii să zise mai sus, mérseră la împărăție și spuseră înaintea împăratului toate răutățile Mihnii-vodă. Iar împăratul deaca auzi așa, și înțelese că sunt cuvintele lor adevărate, făcu sfat dimpreună cu dânșii, socotind în ce chip va putea goni pre Mihnea-vodă din scaunul Țării Panoniei, și le puse domn pe Vladul, fratele Radului-vodă, care fusese domn înaintea Mihnii-vodă, de care s-au spus mai sus, că ei îl cerșură pre acela de la Împăratul. Décii zise împăratul cătră dânșii: “Iată eu vă dau pre dânsul în mâinile voastre și pre voi în mâinile lui, iar pre Dumnezeu în mijlocul vostru. Deci de veți face voi lui vreun hicleșug, sau de va face el voao, Dumnezeu să vă piarză dupre fața pământului cu tot neamul vostru”. Iar ei ziseră toți amin și jurară jurământ Vladul-vodă împreună cu boiarii. Și le déde împăratul oaste mare și purceseră; și deaca sosiră la Dunăre, iar făcură jurământ înaintea lui Mehmet, pașa al Dunării, și zise neamul Băsărăbeștilor așa: “De vom umbla noi cu hicleșug și de nu vom sluji domnului nostru, Vladului-vodă, cu dreptate, să piarză numele și neamul nostru dintr-această țară în veci”. Și ziseră toți amin. Așijderea și Vladul-vodă zise cătră Mehmet-pașa: “De voi face eu acestui neam vreun rău sau vreun hicleșug, sabiia ta să taie capul meu cu mare rușine și să pierzi neamul meu dintr-această țară”. Și iar ziseră toți amin. Și așa trecură Dunărea cu toată oastea. Și deaca trecură, făcură oastea în 3 pâlcuri, și un pâlc luo Neagoe nădăjduindu-se spre ruga sfântului Nifon, părintelui său.

Iar Mircea, feciorul Mihnii-vodă, deaca înțelese așa, merse pre supt cumpăt la mănăstirea Cotmenii, care să chiamă Ospățul cel de seara (adecă metohul Coziei) și de năpraznă să făcu gâlceavă mare de oastea lui Neagoe. Și auzind acéstea feciorul Mihnii-vodă, Mircea, degrab numai ce au scăpat cu un fecior lui Stoican, de care s-au zis mai sus, pre o fereastră, noaptea, dăsculți, dăscinși și fără işlice. Iar Neagoe îi tăie oastea, iar pre câți nu tăie, pre toți

îi prinse vii. Numai ci scăpă feciorul muncitoriului și a lui Stoican, cum s-au zis mai sus, dăscuți, dăscinși, iar armele le-au luat. Și împacă mănăstirea și călugării de frică ce avea. Iar feciorul Mihniei-vodă au mers la tată-său și i-au spus toate cu multă frică. Iar el, deaca auzi așa, să sperie și zise cătră ei: “Cine au făcut noao aceasta?” Ei ziseră: “Neagoe, vătahul de vânători”. Aceasta auzind Mihneavodă, să umplu de frică și zise: “De vreme ce făcu puiul leului așa, dar când va veni leul cel mare, ce va face?” Și aciși să sculă din scaun și fugi în Țara Ungurească și acolo să deșteptă dintr-aceia frică, iar alții să răsipiră prin toată Țara Muntenească. Și nu era nimeni să le ajute, că așa ajută ruga fericitului Nifon, și mâniia ceia ce au prorocit sfinția-sa s-au umplut.

De aciia șazu în scaun Vladul-vodă și veni țara de i să închină, și aduse daruri multe și să întoarseră iarăși cine pre la case-și cu mare bucurie. Iar Vladul-vodă cu ajutorul lui Dumnezeu creștea întru mai mari bunătăți și în cinste pân' cât au ținut sfatul acelu neam drept.

Iar Mihnea-vodă au căzut în eresul hulei duhului sfânt, că iată cum iaste tot ținutul Apusului de putrezește cu marele Râm în eresele sale. Și cum au pierit al doilea Iulian călcătoriu pentru închinarea idolilor, așa și acesta pentru luptarea duhului sfânt, că s-au împrietenit cu ungurii și ș-au împletit mreji hiclene asupra tânărului Vladului-vodă. Și veniră asupra-i, și deaca să loviră oștile, iar Danciu, marele vornic, ajută Vladului-vodă, că era și el de un neam iar bun și drept, și biruiră pre oastea călcătoriuului și hulitoriului Mihniei-vodă și fugiră toți rușinați în Țara Ungurească. Și veni mâniia lui Dumnezeu pre Mihnea-vodă, al doilea Iulian, și fu rănit de viteazul Dumitru Iacșici și muri. Pre carele trimisese Dumnezeu ca și pre sfântul mucenic Mercurie asupra păgânului Iulian, și ca pre sfinți Nestor de au ucis pre Liia, cu ruga lui sfinți Dimitrie. Așa și acest Dumitru Iacșici, pentru ruga lui sfinți Nifon, au rănit și au omorât pre urâtul muncitor, pre Mihnea, și stătu ca Fineas în Țara Madiamului pentru ovrei și fură lucrurile lui pre îngăduință. Așa și acest Dumitru stătu și fu pre îngăduința tuturor. Și să opri războiul și dobândi laudă den

neam în neam.

Iar de Vladul-vodă ieși veste mare pretutindinea pentru războiu și pentru noroc bun până când au ținut sfatul aceluia neam ales de Dumnezeu, al Băsărăbeștilor. Iar deaca lepădă sfatul aceluia neam și primi al altora, ca Avesalom, feciorul lui David, când s-au sculat asupra tătâne-său, așa și Vladul au primit sfatul fărdelegiuitoriului Bogdan și sări asupra aceluia fericit de Dumnezeu neam. Atuncea pogorî și pre dânsul mâniia lui Dumnezeu. Că deaca să iuți Vladvodă și să ațâță foarte cu mânie mare asupra aceluia neam drept, care tocmise și ijderise Bogdan cel făr' de lege, pre care-l afurisise fericitul Nifon și l-au lepădat de sfânta biserică pentru preacurviia lui, cum s-au spus în cuvântul mai dentâi, grăia minciuni cătră domn pentru tânărul Neagoe, zicând așa: "Doamne, eu am înțeles cu adevărat că Neagoe va să te scoață den scaun. Iar tu nevoiaște să-i sfărâmi capul, sau să-i tai nasul, sau să-i scoți un ochiu." Deci domnul foarte priimi sfatul lui, părându-i că iaste adevărat, și să ispiti să facă acest lucru și trimise să aducă dentru acel neam drept pre iubitul Neagoe la dânsul. Iar alții boieri deaca înțeléseară, ziseră domnului: "Doamne, părăsește-te de acesta, nu asculta cuvintele lui Bogdan, că Neagoe iaste cu adevărat fecior al nostru și nu are întru sine hicleșug, cum știu toți boiarii Țării Muntenești cu toată adevărînța". Iar domnul zise: "Deaca iaste așa, voi îl aduceți să jurați pentru dânsul." Iar el să nevoia să-l împreune să stea cu Bogdan de față. Ci el, călcătoriul și afurisitul, totdeauna sfătuia pre domn pre uciderea lui Neagoe și a neamului lui. Așa totdeauna îndemnând Bogdan pre domn, să aprinse cu mânie spre uciderea lor, și vrea să nu știe nimeni de aceasta. Și de n-ar fi trimis Dumnezeu pre un călugăr de le-au spus, pre toți i-ar fi pierdut. Ci cu ajutoriul lui Dumnezeu și pentru rugăciunea sfântului Nifon să mântuiră de mâniia și de moartea cea năpraznică și au scăpat la un ostrov, den care au trecut Dunărea, ca Isus Navii Iordanul. Și merseră iar la Mehmet-pașa și-i spuseră toate patemiile câte li s-au întâmplat de la Vlad-vodă. Iar pașa să aprinse cu dumnezeiire spre răscumpărarea aceluia neam (măcar deși

eru păgân), și strânse oaste mare, și trecu Dunărea dimpreună cu dânșii, și făcu războiu lângă orașul București și birui pre oastea Vladului-vodă. Iar el văzând oastea lui biruită și căzută, vru să fugă, iar cu împiedicarea lui Dumnezeu, fu prins de oastea lui Mehmetpașa, și-l dusera în București, la pașa legat. Iar deaca-l văzu pașa, zise-i cu ocară: “O, călcător de jurământ, iată, să-ți fie după cuvântul jurământului tău și să taie sabiia mea capul tău”. Cum să și umplu, că însuși pașa cu mâna lui i-au tăiat capul în oraș în București, supt un păr, ca și pre Avesalom când îl săgetă loav, fiind el încurcat de păr de ramura unui stejariu, în luncă Efremului. Și să umplu judecata și răscumpărarea lui Dumnezeu, cea dreaptă. Și-i luă trupul de-l duseră la Mănăstirea din Deal, care o făcuse frate-său Radu-vodă, de-l îngropă. Iar pre cele ce-i zicea ei, pentru pizma, că va să rădice domn, ca să-l piarză, pre acela Dumnezeu cu voia sa și cu porunca l-au uns și l-au pus domn și au zis ca și Ieremieii prorocul: “Mai nainte de nașterea ta te-am semnat și te-am ales să fii mai mare întru israilăteni”. Iar el nici într-un chip nu vrea să plăce să fie domn, ci cu glas mare zise cătră tot nărodul: “Puneți alt pre carele veți vrea dempreună și cu sfatul nostru, iar pre mine mă iertați, că nu voi fi”. Iar nărodul tot striga și zicea cătră dânșul: “Iată, nu va Dumnezeu să fie altul, nici noi, ci numai tu să fii noao domn”. Iată, și aici să întâmplă cum și de dămurt, în légea véche, Saul și-au ieșit din minte și Ionathan au căzut de sabie, iar David fu rădicat împărat. Deci și Neagoe să plecă glasului năroadelor și luă coruna și scaunul a toată Țara Rumânească. Și îndată făcu judecată și dreptate între oameni. Și cum rădică David chivotul légii domnului, așa și Neagoe-vodă rădică bisérica cea căzută și puse pre Macarie mitropolit a toată Țara Ungrovlahiei, Plaiului și Severinului, cu blagoslovenia lui Pahomie, patriarhul Țarigradului. Décii dintr-aceia vréme până astăzi s-au potolit și s-au împăcat țara de gâlceavă și bisericile să veseliră, că așa ajuta ruga sfântului Nifon. Iar Bogdan cel afurisit vru să fugă, ci judecata lui Dumnezeu nu-l lăsă, pentru mozaviriia

ce mozavirise pre sfântul Nifon și pentru hicleniia, ci căzu în mreaja cea hicleană și-l apucară ca pre o hiară înșălătoare care să prinde cu amândoa picioarele în cursă și să vână el în lațul care vrea să vâneze pre Neagoe. Că fugind de Neagoe-vodă ca de leu, déde în Dunăre și scăpă de corcodel, iar de șarpe fu apucat și trimis la Neagoevodă. Iar el, deaca-l văzu într-atâta pedepsă, zise-i: “O, vai de tine, ocaanice, dar căzutu-ți-s-au ție să faci hiclenie ca aceasta, căci nu te-ai temut de Dumnezeu, cela ce știe și véde toate știutele și neștiutele? Dar pentru ce varsă hicleșugul tău cel fărădelege atâta sânge? Iată, de toate te iert pentru Dumnezeu. Și de acum înainte să te pocăiești de răutățile tale, iar avuțiile céle domnești care le-ai luat tu făr’ de dreptate și le-ai ascuns, să mi le spui și nu vei păți nici o nevoie; iar de nu, păcatul să fie pre capul tău și pe sufletul tău”. Iar el nu vru să spuie nimic, că-i întunecase

diavolul, cel ce-l iubea pe el, mintea și inima, pentru care lucru multe munci au luat până ce ș-au dat și sufletul, cum au prorocit și de aceasta sfântul Nifon, de au zis că cu rea moarte va să moară Bogdan. Iar trupul lui nici fierăle, nici pasările, nici pământul nu l-au putut mânca, ci numai ce s-au pârjolit și au negrit întru răutatea tuturor.

Și pierdu Dumnezeu pre toți vrăjmașii lui Neagoe-vodă și i-au plecat supt picioarele lui. Și toate avuțiile i le-au dăscoperit. Și pământul izvora bunătate și roadă. Și mulțumi lui Dumnezeu toți pentru domniia lui, căci s-au spodobit a vedea și a avea domn ca acela.

Décii îi veni gând bun și cuget dumnezeiesc în inima lui, ca și de dămunt sfântului Theodosie cel Mic-împărat, să mute moaștele sfântului Ioan Hrisostom de la Cucus în Țarigrad, ca să dea iertare și tămăduire maicii sale, Evdoxiei-împărătesei. Întru al acestuia chip să asemănă și creștinul Neagoe-vodă. Și trimise din boiarii săi cei credincioși cu cărți la sfântul muntele Athonului să aducă moaștele sfințisale părintelui Nifon patriiarhul, ca să curățească și să tămăduiască greșala Radului-vodă și a altora carii făcuse sfinții-sale rău fără de vină.

Și deaca sosiră boiarii la Sfetagora, mérseră la mănăstirea

Dionisat și să închinare biséricii, cum iaste obiceiul creștinesc. Și luând blagoslovenie de la părinți, déderă cartea domnului în mâna egumenului și a bătrânilor. Iar ei să închinare și deaca citiră cartea, socotiră toate pre amăruntul și să mirară toți de acel lucru mare și de cérerea domnului cum vor face. Și nici într-un chip nu cutezară spre acel lucru să-l dea, nici vrea să lase pre nimeni să se apropie să dăstupe mormântul sfântului, ce numai să umplură toți de frică și de cutremur. Iar sluga cea credincioasă, ce era trimis pentru acel lucru merse la dânșii și le zise: “Sfinți părinți, nici o frică de aceasta să nu aveți, ci să ne iertați că noi ne nădăjduim pre credința domnului nostru, care are cătră sfinția-sa. Nimeni nu va avea nici o primejdie, nici voi, nici noi.” Atunce ei ziseră: “Faceți cum vă iaste voia”. Și îndată luo sapa sluga cea mai mare, căruia îi era numele lui Danciul logofătul, și chemând credința domnăsău care avea cătră fericitul Nifon, lepădă toată frica și începu de săpă pân’ ajunse de moaștele sfântului. Décii le scoase afară și le băgă într-un sicriu de lemn cu miroseală bună. Și să adunară toți călugării de la toate mănăstirile și veniră de să închinare sfântului, și săruta moaștele mulțumind lui Dumnezeu, celui ce au proslăvit pre robul său cel mult nevoitor și ziseră: “Fericita pomenirea ta, Nifoane, îndreptătoriul părinților și învățătoriul a toată lumea”.

Și aciși arată Dumnezeu minuni, că vindecă pre un călugăr care era de mulți ani mut, și pre alt de durerea capului, și pre alții pre mulți de multe feliuri de boale îi tămădui.

Décii îl grijiră bine și cu cinste, ca pre un cinstit, și-l trimiseră în Țara Panoniei, la domnul Neagoe-vodă. Și trimiseră cu sfinția-sa și pre chir Neofit, om ales și sfânt, asemenea părinților celor de dămunt, carele era din cetatea Ahila din Evropa Elispondului, și cu alți călugări de la mănăstire. Și deaca sosiră în Țara Rumânească, degrab făcură știre domnului Neagoe-vodă. Iar el adună tot clirosul biséricii și toți boiarii așteptând pre părintele său cel sufletesc. Și deaca sosiră la scaun, iar domnul cu credința sufletului și a inimii cuprinse coșciugul cu

moaștele sfântului în brațe, știind că sunt ale iubitorului său, și le sărută cu lacrimi și cu multă veselie, împreună cu tot norodul creștinesc. Și duseră sicriul cu moaștele sfântului cu toți oamenii întru cinstita Mănăstire Dealul, unde iaste hramul sfântului și făcătorului de minuni ierarh Nicolae, și-l puseră deasupra mormântului Radului-vodă. Și făcură bdenie toată noaptea împreună cu domnul Neagoe-vodă, rugându-se sfinții-sale pentru iertarea păcatului Radului-Vodă, care fără dreptate au lepădat pre sfântul de la sine și l-au gonit din țara sa. (Ia ascultați ce făcu Dumnezeu!).

Când fu dăspre sfârșitul slijbei utrănei, vrând Dumnezeu să arate aiave iertarea păcatului Radului-vodă și al altora cari-i făcuse nevoie și scârbă sfântului, văzu singur Neagoe-vodă descoperire ca aceasta de la Dumnezeu: Unde s-au rumpt scoabele cele de hier și acoperământul mormântului Radului-vodă și degrab să desfăcură marmurile și să ivi dinăuntru trupul Radului-vodă groaznic și întunecat, plin de puroi și de putoare. Și iată, să dășchise sicriul cu moaștele sfântului Nifon și izvorî de la sfântul izvor de apă și spală tot trupul Radului-vodă și-l arătă luminat. Apoi iar înseși toate încuieturile și pietrile singur s-au închis și s-au încuiat ca și mai nainte. Și să arată și Radul-vodă lui Neagoe-vodă și-i făcu mare mulțumire pentru lucrul cel de milostenie ce au făcut pentru dânsul. Și aciși fu un sunet oarece și să dusă de naintea ochilor lui. Iar Neagoe-vodă să sperie. Și-și veni în fire și socoti de minunea sfântului Nifon, cum iaste adevărată iertarea Radului-vodă. Și mulțumia lui Dumnezeu de aceasta și sfântului Nifon, făcătorul de minuni. Cum apoi văzu și cu ochii săi aiave trupul Radului-vodă iertat. Așijderea și altă minune făcu sfinția-sa, că să arată însuși sfinția-sa lui Neagoe-vodă și-i zise: “Fătul meu Neagoe, socotește cu deadinsul și vezi că toți mă țin sfânt, căci că sunt cu darul cel bun al duhului sfânt, și toți sărută cu credință moaștele mele și să umplu îndoit de dar bun. Numai cutare boiaru — și-i spuse și numele care iaste — n-are credință cătră mine, nici sărută moaștele mele. Ci ia aminte de vezi lucru adevărat.” Și cum zise,

aşa fu nevăzut. Iar Neagoe-vodă, deaca să dăşteptă, căută şi văzu pre toţi oamenii sărutând sfintele moaşte; iar cela ce-l spusese sfinţia-sa, el trecu cu meşteşug, ca-ntr-ascuns, şi nu-i băgă nimeni seama. Iar Neagoe-vodă, deaca văzu, el îl chemă la sine şi-i zise: “Ce va să fie aceasta, că toţi boiarii şi oamenii sărută moaştele sfântului, iar tu nu vrei să le săruţi, dar în ce chip huleşti pre sfinţia-sa aşa?” Iar boiariul acela, deaca auzi aşa, îndată îl cuprinse frică şi cutremur, cât îi mai ieşa sufletul, de nu vrea mărturisi pre sfinţia-sa că iaste sfânt. Şi îndată chemă numele sfântului Nifon şi dede laudă şi mulţumire sfinţii-sale pentru mila ce făcu cu dânsul. Şi dintr-acele ceas mare credinţă avea acel boiar cătră moaştele sfântului Nifon. Aşijderea şi alte ciudese multe şi arătări făcea Dumnezeu în toate zilele cu moaştele preacuviosului său. Şi tot cine mergea la dânsul şi-i chema numele sfinţiisale într-ajutor toată vindecarea şi sănătatea dobânda. Déci domnul Neagoe-vodă văzând că fac moaştele sfântului atâtea minuni, déde de făcu sicriu de argint curat şi-l polei cu aur şi-l înfrumuseţă cu mărgăritar frumos şi cu alte pietri scumpe şi cu zmaţ. Şi deasupra pe plehupă scrise chipul sfântului întreg, iar jos, la picioarele sfântului, să scrise pre sine în genunche, rugându-se sfinţii-sale. Şi-l trimise cu mare cinste la mănăstirea Dionisatul împreună cu sfinţia-sa părintele chir Neofit mitropolitul şi cu credincioşii săi boiari. Şi deaca-l duseră la mănăstire, iar călugării de acolo déderă lui Neagoe-vodă poclon capul sfântului, şi o mână şi blagoslovenie de la părinţii cei sfinţi, carii era în mănăstire, ca să fie de sfinţire şi de ajutor domnului. Iar el primi acele daruri cu mare bucurie, ca şi Moisi prorocul tablele légii vechi. Şi le purta cu sine pre unde mergea, şi în curte, şi în biserică, iar în cale el le purta în carătă, ca şi Israel racla légii. Iar în muntele Athonului, pre groapa sfântului, zidi biserică frumoasă în numele sfântului Nifon, iar mănăstirea o au îmbogăţit cu multă avuţie şi multe ziduri au făcut şi înalte. Iată de aceasta pâ’n aici.

Iar mănăstirea lui Hariton, care de obşte să chiamă Cotlumuz, care au început a o zidi den temelie Radu-

vodă, Neagoe-vodă o au săvârșit, și cu toate frumusețile și podoabele o au împodobit denlăuntru și denafară, iar împrejur o au îngrădit cu zid. Și au făcut biserică Sfântului Nicolae făcătoriu de minune, cu turle, chilii și trapezărie, pimnița, maghernița și magazia, grădina și poartă mică și mare, bolniță și ospătărie și dohirie, jitniță și visterie și alte case de toată treaba. Iar biserică și chiliile le-au umplut de frumusețe și le-au săvârșit de acoperământ, iar biserică și tinda o au învălit cu plumb, și au pus sticle pre la toate ferestrele. Și o au și târnosit cu blagosloveniia arhierelui, și a protului și a altor egumeni de la alte mănăstiri. Și făcu cinste mare marilor și celor mici, și-i dăruie cu daruri mari. Și să duseră careși pre la locurile sale, cu mare bucurie, mulțumind lui Dumnezeu.

Așijderea făcu o pristaniște în Ascalon, la mare, să fie de corăbiiari, și o corabie mare și alta mică cu tot ce trebuiaște. Și o au zidit cu zid împrejur, și au făcut o culă cu arme și cu tunuri, să le fie de pază. Și alte metohuri cu de toate au zidit, și au făcut și bine le-au tocmit, din care are mănăstirea mult venit. Și i-au pus numele: lavra cea mare a Țării Muntenești.

Iar lavra Sfântului Athanasie, toată biserica cea mare, cu oltariul și cu tinzile, le-au înnoit și au împreunat plumbul cel vechiu cu altul nou și o au acoperit de iznoavă. Și toată clisernița o au zidit den temelie. Și au făcut vase de treaba bisericii, de aur și de argint. Și zăvese cusute cu sârmă de aur, preaînfrumusețate au dat. Și i-au făcut și mertic mare, câte 10.000 de talere de an.

Iar în lavra Iverului a lui Sfeti Evtimie făcătoriu de minuni, pre sus pre ziduri au adus apă cu urloaie ca de 2 mile de loc dă dăparte. Și cu multă avuție o au împodobit. Iar cinstita lui doamnă, Despina, dat-au o zăvesă cusută tot cu sârmă de aur și preaînfrumusețată, să o puie înaintea sfintei și făcătoarei de minuni icoane în care iaste scris chipul preacuratei fecioare și maicii lui Dumnezeu, Mariei, care să chiamă portăriță, care au venit pre mare la acea mănăstire cu mare minune, cum să află scris de dânsa. Iar la mănăstirea Pandocrator au făcut mari ziduri, ca și la Iver, și au dăruit multe daruri.

Și în lavra cea mare a Hilandarului iar au adus apă tot ca la Iver.

Iar în lăudata mănăstire a Vatopedului pohti să dea milă pre an, ca și la lavra lui Sfeti Athanasie. Și au pus pre făcătoarea de minuni icoană a precistii un măr de aur cu mărgăritari și cu pietri scumpe. Și zidi și pimniță mare den temelie.

Și au împodobit și marea mănăstire Xeropotam, că au făcut o trapezarie den temelie și pimniță.

Iar la Sfeti Pavel au zidit o culă den temelie, să fie de strajă.

Ce vom mai lungi-le cuvintele spuind toate mănăstirile pre rând? Că toate mănăstirile den sfântul muntele Athonului le-au îmbogățit cu bani și cu vase. Și dobitoace încă le-au dat. Și multe ziduri au făcut. Și fu ctitor a toată Sfetagora. Dar biserică cea mare, săbornică, din Țarigrad? Au adunat plumbul cel vechiu și au cumpărat și altul nou, încă mai mult, și o au învălit de iznoavă.

Și toate chiliile din patrierșie le-au înnoit. Și patrierșia cu bani și cu multe daruri o au îmbogățit.

Și sfântul munte al Sinaei cu toate vasele bisericii și cu alte daruri multe din destul au îmbogățit, și i-au făcut mertic mare.

Iar sfânta cetate a Ierusalimului, Sionul, care iaste muma bisericii, așijderea o au dăruit și o au îmbogățit dimpreună cu toate bisericile dimprejurul ei. Și alte mănăstiri de la Răsărit, toate.

Așijderea și în măgura Misiei, mănăstirea Oreiscului, unde sunt moaștele sfântului Grigorie făcătorul de minuni, tinda bisericii o au zidit și o au acoperit cu plumb. Și pre tronul cu moaștele au făcut un cerdăcel de piatră și l-au zugrăvit frumos și l-au poleit. Iar pre tronul sfintelor moaște au pus un covor de mătase cusut tot cu sârmă de aur.

Și la metohul aceiași mănăstiri, care să chiamă Menorlița, au zidit o casă mare, să fie de odihna mănăstirii, în care să făcea toate slujbele ce trebuia.

Iar în Elada, sfânta mănăstire anume Meteor o au îmbogățit cu multe daruri și multe ziduri au făcut.

Așijderea și în Pethlagoniia, mănăstirea anume Trescaviță

o au îmbogățit.

Și în Machedoniia, mănăstirea ce să chiamă Cusniță o au miluit.

Iar în măgura Cathesca, care să chiamă acuma Cucenia, multe lucruri au făcut. Și alte biserică de acolo toate. Și lăcașurile călugărești hrănea. Și făcu și acolo ziduri ca și prent-alte locuri.

Ce voi mai spune deosebi lucrurile și mănăstirile care le-au miluit? Să zicem denpreună toate câte sunt în Evropa, în Thrachiia, în Elada, în Ahii, în Iliric, în Cambaniia, în Elispond, în Misiia, în Lugduniia, în Pethlagoniia, în Dalmația și în toate laturi de la răsărit pân' la apus și de la miazăzi pân' la miazănoapte. Toate sfintele biserică le hrănea și multă milă pretutindenea da. Și mai vârtos pre cei ce să streina pren pustii și pren peștere și prin schituri, făr' de nici o scumpătate hrănea. Și nu numai creștinilor fu bun, ce și păgânilor. Și fu tuturor tată milostiv, asemănându-se domnului celui ceresc, care strălucște soarele său și ploao și spre cei buni și spre cei răi, cum arată sfânta evanghelie.

Și mai vârtos în Țara Muntenească, mari și minunate mănăstiri au făcut: arhimandriia sfântului și purtătorului de Dumnezeu, părintelui nostru Nicodim, care să chiamă Tismeană, hram adormirea preacuratei născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Mariei, toată biserică o au acoperit cu plumb și alte lucruri au săvârșit.

Iar mănăstirea den Nucet, unde iaste hramul sfântului și marelui mucenic Gheorghie, multe au înnoit. Și pre făcătoarea de minune icoană a sfântului mucenic bătut-au însuși Neagoe-vodă, cu cuișoare, un măr de aur curat, împodobit cu mărgăritar și cu pietri scumpe. Și au adus și icoana cea făcătoare de minuni den Țarigrad, pre care era semnat chipul domnului nostru Isus Hristos atotșitorul, carea mai nainte o junghiase un ovreiu cu hangériul; și cum o junghe, îndată ieși izvor de sânge din locul hangériului, cât stropi și hainele acelu ovreiu; iar el, de frică că-i sunt hainele stropite de sânge, nu văzu, ci numai ce au văzut sângele carele era pre icoană: și așa fiind, el, cuprins de spaimă ca aceasta, aruncă icoana într-un puț,

care era într-o pimniță (că și el într-o pimniță într-ascuns junghiase sfânta icoană).

Décii ieși afară, ca cum n-ar ști el nimic de acea minune; și cum ieși el afară, îndată-l întâmpinară niște oameni, și deaca-l văzură că iaste așa crunt de sânge pre haine, îl prinse și-l întrebară: ce va să fie aceasta? Iar el văzându-și hainele crunte, îi fu a mărturisi aiave și el minunea sfintii icoane. Și alergară toți dimpreună la puț și scoaseră icoana afară; iar sângele tot izvorăia din urma hangériului, neoprit, atâta cât și apa acéia să făcuse roșie de sânge. O, mari sunt minunile tale, doamne Isuse Hristoase, Dumnezeul nostru. Care lucru, deaca văzu acel ovreiu, crezu în Hristos, fiul lui Dumnezeu, și să boteză el și toată casa lui. Așijderea și alți ovrei mulți, carei văzură cu ochii lor acea minune mare, să botezară. Pentru care minune iaste pretutindenea scrisă și vestită.

Iar mutarea acei sfinte icoane din Țarigrad în Țara Muntenească așa fu: că să arătă în vis această sfântă icoană domnului Neagoe-vodă și-i zise să o mute din Țarigrad în țara sa. Care lucru și făcu. Iar Radul-vodă mult să nevoie să o aducă în țara sa, ca și alte dumnezeiești icoane și moaște sfinte; ci lui nicicum nu i s-au dat. Iar când îi fu ei voia, atuncea și dumnezeiescul lucru s-au săvârșit, și s-au mutat. Pre care, cu mare bucurie și mulțumire o aștepta domnul Neagoe-vodă și cu multă cheltuială o au adus. Și deaca o au adus, cu dragoste o au priimit. Și i-au făcut cununa tot de aur curat, și o a împodobit cu mărgăritari ales și cu alte felii de pietri scumpe.

Și sparse Mitropoliia din Argeș den temelii ei și zidi în locul ei altă sfântă biserică tot de piatră cioplită și netezită și săpată cu flori. Și au prins pre dănlăuntru toate pietrele una cu alta pe dăndos cu scoabe de her, cu mare meșteșug și au vărsat plumb de le-au întărit. Și au făcut pre mijlocul tinzii biséricii 12 stâlpi înalți, tot de piatră, ciopliți și învârțiți, foarte frumoși și minunați, carii închipuiesc 12 apostoli. Și în sfântul altariu, deasupraristolului, încă făcu un lucru minunat, cu turlușoare vărsate. Iar ferestrele altariului și ale biséricii, céle dupe

dăsupra, și ale tinzii tot scobite și răzbătute pren piatră, cu mare meșteșug le făcu. Și la mijloc ocoli cu un brâu de piatră împletit în 3 vițe și cioplit cu flori și poleit, biserică cu altariul dempreună cu tinda, închipuind sfânta și nedespărțita troiță. Iar pre supt strașina cea mai din jos, împrejur a toată biserică, făcu ca o strașină, tot de marmură albă, cioplită cu flori și foarte scobite și săpate frumos! Iar acoperământul, tot de plumb amestecat cu cositoriu. Și crucile pre turle, tot poleite cu aur și turlele tot cioplite cu flori și unele făcute sucite. Și împrejurul boltelor făcute steme de piatră, cioplit ăeî cu meșteșug și poleite cu aur. Și făcu un cerdăcel denaintea bisericii, pre 4 stâlpi de marmură pestriță, foarte minunat boltit și zugrăvit, și învălit și acela cu plumb. Și făcu scara bisericii tot de piatră scobită cu flori și cu 12 trepte, semnând 12 sementii ale lui Israil. Și pardosi toată biserică, tinda și altariul împreună și acel cerdăcel, cu marmură albă. Și o împodobi pre dinlăuntru și pre dănafară foarte frumos. Și toate scobiturile pietrilor pe dănafară le vâpsi cu lazur albastru, iar florile le polei cu aur.

Și așa cum putea spune cu adevărat că nu iaste așa mare și săbornică, ca Sionul carele-l făcu Solomon, nici ca Sfânta Sofiia carele o făcu Iustinian-împărat; iar cu frumusețea iaste mai pe deasupra decât acélea.

Și cum au zis sfinția-sa părintele Nifon încă la Radul-vodă, că să va muta Mitropolia din Argeș în Târgoviște, ci Radul-vodă nu s-au învrednicit a o muta, iar cu Neagoe-vodă s-au umplut cuvântul sfinții-sale. Și cu a lui blagoslovenie, zidi Mitropolie în Târgoviște, mare și frumoasă, cu 8 turle și tot rătunde, cum să satură ochii tuturor de vederea ei.

Și încă mai zidi și altă biserică în Târgoviște, den temelie, hramul sfântului și marelui mucenic Gheorghie, cu clopotniță naltă pre tindă.

Iar acea mănăstire Coziia, de care am povestit, s-au înnoit biserică cea veche și au pus icoane preafrumoase: sfânta și nedespărțita troiță și preacuratei despuitoare a lui Dumnezeu, născătoare și pururea fecioară Mariia și alte poale de analoghi și odăjdii multe și frumoase. Că acea

mănăstire are loc fără' de gâlceavă și ales de petrecerea călugărească, dăpărtat de lume și plin de toate bunătățile, cu munți mari îngrădită și cu văi, și ocolită cu un râu mare, și izvoară multe împrejurul ei. Și are toată hrana călugărească poieni și livezi, nuci și alți pomi roditori fără de număr, vii și grădini. Și acolo cură piatră pucioasă. Și tot pământul împrejurul ei iaste pământ roditoriu. Care și noi cu ochii l-am văzut acel loc, și i-am zis: pământul cel făgăduit.

Iată, într-acesta chip avea nevoie și de dumneziescul lucru carele era la Argeș.

De acum, pentru lungime, să spunem mai pe scurt și să facem și sfârșit aceștii cărți.

Că porunci Neagoe-vodă și pohti să vie toți arhimandriții din muntele cel sfânt al Athonului dimpreună cu egumenii de la toate mănăstirile, și scrise și carte. Iar Gavriil Protul deaca văzu cartea și scrisoarea domnului, aciși chemă pre toți egumenii de la mănăstirile cele mari: de la lavra de la Vatoped, de la Iver, de la Hilindariu, de la Xeropotam, de la Caracal, de la bisérica lui Olimpîe, și a lui Hariton, Cotlumuz, care iaste lavră rumânească, de la bisérica lui Filothei de la Xenof, de la Zugraf, care iaste lavră bulgărească, de la Simenca, de la Dohiar și de la lavra rusească, de la Pantocrator și de la Castamonit, de la Sfetii Pavel și de la Dionisat, de la bisérica lui Sfeti Grigorie și de la Simon Petra.

Acești egumeni toți veniră la eghemonul Neagoe în Țara Rumânească dempreună cu Gavriil Protul, carele fu zis mai sus.

Décii chemă domnul și pre Theolipt, patriiarhul Țarigradului, care iaste patriiarh a toată lumea, și cu dânsul pre 4 mitropoliți: de la Sires și de la Sardiia, de la Midiia și de la Milinic. Și veniră și ei. Și-i priimi domnul cu mare cinste.

Și chemă încă și pre toți egumenii din Țara Muntenească și cu tot clirosul dimpreună cu ighemonul Neagoe și intrară toți în lavra cea mare zidită și făcură vecernie cu colivă în lauda preacuratei născătoarei de Dumnezeu, din care luară toți oamenii, după obicei.

Décii făcură cină pentru odihnă. Și lăudară pre Dumnezeu. Și după acéia îndată începură bdeniia, și făcură toată noaptea ighimonul, patriiarhul și cu mitropoliții, carii fură mai sus ziși, și cu arhimandritul și cu egumenii, tot stătură în picioare de să ruga cu rugăciune și cu cântări, iar alți oameni toți zicea: gospodi pomilui. Și sfârșiră bdeniia când șă făcea ziuă. Iar deaca trecu un ceas den zi, în luna lui avgust 15 zile, traseră clopotele, pentru ca să meargă patriiarhul împreună cu arhieriei și cu egumenii cei mari cu toții și cu tot clirosul, să târnosească bisérica, carea fu mai sus zisă. Și tocmi în altariu sfântul préstol Neagoe-vodă cu mâinile lui, spre sfințire, în lauda adormirii stăpânei de Dumnezeu născătoarei și pururea fecioară Mariia. Și duse și făcătoarea de minune icoană a lui Pantocrator, de care s-au zis mai nainte, și o puseră de-a dreapta în biserică, ferecată cu aur și cu argint și cu mărgăritar mult împodobită. Așijderea și alte sfinte icoane; și era tot ferecate cu argint și cu mărgăritari și cu pietri scumpe, între carele era și icoana chipului sfântului Nifon patriiarhul, împodobită tot cu argint și cu aur ferecată peste tot. Și făclii, și candile, și tetrapode poleite și alte podoabe, carele nici o minte nu le poate închipui să le spuie.

Déci după ce târnosi și tocmi toate înnoirile, iar Neagoe-vodă și doamna lui, Despina și coconii lor care le dăruise Dumnezeu, și cu toți boiarii, și patriiarhul, și mitropoliții, și egumenii, și tot clirosul, deaca săvârși dumnezeiasca liturghie, făcu domnul ospăț mare și veselie tuturor noroadelor. Și dărui pre toți, pre cei mici și pre cei mari, pre săraci și pre văduve, pe mișăi, pe cei neputincioși și tuturor câți li să cădea milă, le déde. Iar slujba, care o făcuse, să făcuse și pentru sfântul Nifon. Și să blagoslovi de Theolipt patriiarhul și de tot soborul, ca să fie slujba lui cu vecernie, cu utrăne și cu liturghie, deplin.

Și puseră arhimandrit pre chir Iosif într-acea mănăstire noao, ce să chiamă Argeșul. Și-l blagosloviră să facă liturghie cu bedernița. Așijderea și câți vor fi după el, tot așa să facă și tot să se ție acest obicei în véci.

Aceasta déte patriiarhul Theolipt și de tot săborul, cum și

mai nainte să dădă în Tismana cu blagoslovenia lui Filothei patriarhul. Și tocma să fie aceste mănăstiri amândouă arhimandrii, într-un chip cinstite și scaunle mai mari decât toate mănăstirile ale Țării Muntenesci, pân-în véci. Că așa s-au tocmit, și s-au așăzat și s-au legat cu mare blestem.

Iar Mitropolia de acolo s-au mutat în Târgoviște, cum zisese dumneziescul Nifon încă în zilele Radului-vodă. Care acum s-au umplut zisa lui cea mai denainte, de Theolipt patriarhul, și de chir Macarie preasfințitul mitropolit al Ungrovlahiei, și de ceilalți mitropoliți, și de Gavriil protul Sfetagorei, și de alți egumeni ai acelu sfânt munte, și de toți egumenii țării, și de domnul, și de toți boiarii mari și mici, și de tot sfântul săbor. Și așa să tocmi, ca de acum înainte niciodată, în véci, în Argeș să nu mai fie Mitropolie, cum am mai zis. Iar în Târgoviște să fie Mitropolie stătătoare, cum s-au așăzat. Și să făcură acesté lucruri cu mare opreală și blestem, ca să nu să mai clătească, nici să se mute, în veac, nici de patriarh, nici de mitropolit, nici de domn.

Acéstea toate se așăzară când fu cursul anilor 7025 avgust 17, în zilele bunului credincios domn Io Neagoe-vodă și ale lui Theolipt patriarhul Țarigradului și ale lui Macarie mitropolitul Ungrovlahiei, în slava lui Dumnezeu și în frumusețea și lauda a toată Țara Muntenescă. Drept acéia făcură domnului și boiarilor lui laudă și cuvânt de cinste, și a toată curtea mării-sale și tuturor oamenilor țării. Deci bunul și iubitoriul de Hristos domnul Neagoe-vodă le făcu mare cinste și-i dăru cu multe daruri și să duseră toți care pre la locul său.

Iar mănăstirea cea noao din Argeș, o îngrădi împrejur cu curte de zid și înlăuntrul curții făcu multe chilli călugărești, și o înfrumuseță cu tot felul de trebuințe. Făcu trapezărie și magherniță, magopie și povarnă de olovină, pimniță și clopotniță înaltă. Și puse clopote mari. Și cu alte frumuseți, cu de toate o împodobi și o făcu asemenea raiului lui Dumnezău. Iar în mijloc era acea casă dumneziască stând ca și pomul acela al cunoștinței. Ci însă nu așa, că dintr-acela mâncară strămoșii noștri pomana morții; iar

dintru acesta să mănâncă dătorul de viață trup și sânge al domnului nostru Isus Hristos, care să junghe în toate zilele întru iertarea păcatelor și viața de véci.

Acestea făcu bunul credincios domn Io Neagoe-vodă, fericită să fie pomenirea lui! Și totdeauna creștea și să înmulțea bunătățile în inima acestui bun domn. Și scoase slujbe și rugăciuni dreptului și fericitului Nifon, părintelui și sprijinitorului său. Iar rugăciunile lui îl păzea cu pace în domniia sa și pre toți vrăjmașii îi supunea supt picioarele sale. Și cum înălță pre Avraam rugăciunea și dragostea și credința lui Melhisedec și cum întăriră rugăciunile lui Samuil prorocul și arhiereul pre David asupra lui Goliath, așa și acum ajutoră rugăciunile sfântului Nifon lui Neagoevoievodul, domnul Panoniei.

Și au domnit cu bună pace, până au murit în domnie. Și l-au îngropat în sfânta și minunata mănăstirea lui, în Argeș. Domnit-au ani 8, luni 8.

Iar după moartea lui Băsărab-vodă s-au înălțat domn Preda, fratele lui Băsărab-voievod, ca să ție domniia lui Theodosie, nepotă-său. Iar boiarii nu l-au priimit, ci au rădicat alt domn, pre nume Radul-vodă Călugărul, despre partea Buzăului. Și au venit Radul-vodă cu boiarii și cu oaste, ca să se lovească cu Preda, la Târgoviște, și au fost izbânda Radului-vodă și au pierit Preda.

Deci când au fost apoi, au venit Mehmet-bei cu turcii, că-l chemase Preda întâi ajutoriu și zăbovise a veni. Și au făcut războiu cu Radul-vodă la Târgoviște și au biruit Mehmet-beiu, și au prins pre Radul-vodă viu și pre alții boiari. Într-acéia, Mehmet-bei pentru moartea Predii, el au trimis turci de au prădat pre buzăiani fără de veste, și au luat mulți oameni voinici, și féte și dobitoc mult, și multă pagubă și pradă au făcut pre locul acela, însă pre apa Buzăului, în luna lui mai în 2 zile. Și iar s-au întors turcii la Târgoviște și au șazut Mehmet-bei puțină vréme cu turcii, și s-au întors preste Dunăre, la Necopoe, și cu Radul-vodă și cu oarecine din boiari, anume: Bădica comisul, văr premare cu Băsărab-vodă. El au tăiat capul Radului-vodă Călugărul cu voia lui Mehmet-beiu.

Într-acéia și pre Theodosie l-au ajuns moartea la Țarigrad.

Iar după acéia, Mehmet-beiu au cerșut domniia de la împăratul aici în Țara Românească, zicând că-l pohtêște țara să fie el domn. Drept acéia împăratul crezu pre Mehmet-bei și i-au dat domniia în Țara Rumânească. Iar Stoica logofătul, fiind într-acea vrême la Poartă în Țarigrad, curând au trimis aice e în Țara Rumânească, la toți boiarii, ca să rădice domn cum mai curând pre Radul-vodă din Afumați, pentru că piiare țara de turci. Într-acéia curând s-au adunat boiarii toți și mari, și mici, și toată curtea și au rădicat domn pre Radul-vodă din Afumați, ginerile lui Basărab-vodă, la leatul 7030. Și au venit Mehmet-bei cu steag de la Poartă cu mulțime de turci și au intrat în țară. Iar Radul-vodă cel Tânăr s-au gătit și au ieșit înaintea lui cu oaste, și au făcut războiu la sat la Glubavi, și au biruit Radul-vodă pre Mehmet-bei și au fugit Mehmet-bei, de s-au mai gătit încă de războiu. Iar Radul-vodă s-au întors îndărăt în scaun, în București. Deci peste puțină vreme, Mehmet-bei au venit cu mulțime de turci și au intrat în țară. Iar Radulvodă i-au ieșit înainte cu oaste. Și s-au lovit la Clejani. Și au biruit pre Mehmet-bei ca dintâi, și mulți turci au pierit; iar când au fost apoi, au biruit turcii. Și au pierit Benga, iar Radul-vodă cu boierii au fugit în Țara Ungurească.

Iar Mehmet-bei au pus oamenii lui subași pre la toate orașele. Și s-au dus Mehmet-bei preste Dunăre. Iar preste puțină vrême au venit iar Radul-vodă din Țara Ungurească cu boiarii și cu mulți unguri. Și au trimis curând oameni aleși, de au cuprins toți subașii pren toate satele și orașele și le-au tăiat capetele. Și au strâns Radul-vodă oaste mare. Și iar au venit Mehmet-bei cu toate oștile și sangélele gata de oaste și au intrat în țară. Și au ieșit Radul-vodă cu boiarii înaintea lui cu oaste, și făcu război mare la Grumazi; și s-au sfădit, de dimineață până seară, și mulți turci și delii au pierit. Iar Mehmet-bei, deacă au văzut așa, au început a fugi, și Radul-vodă încă s-au întors la scaun. Iar apoi procleții de turci ei s-au înturnat înapoi și mulți creștini tăiară și au fost izbânda turcilor. Atuncea au pierit Neagoe spătarul și Stanciul portariul. Iar Radul-vodă au fugit cu boiarii în Țara Ungurească. Și s-au

după la Ianoș-crai, și au căzut la picioarele lui și l-au rugat să se milostivească să nu lase țara creștinească în mâinile păgânilor. Într-acéia Ianoș s-a milostivit pre creștini și s-au gătit de oaste cu 30.000 de unguri, tot voinici aleși. Și au pogrât pre la Rucăr aici în țară, și au venit Ianoș-crai până la oraș la Pitești. Iar Mehmet-bei n-au cutezat ca să-l aștepte, ci curând au fugit peste Dunăre. Decii Ianoș-crai s-au întors înapoi cu mare dar și s-au dus în Țara Ungurească. Și au venit Radul-vodă în Târgoviște vesel și cu toți boiarii, și s-au sfătuit cum vor face să scoată țara creștinească din mâinile păgânilor de turci. Și au plecat capul și s-au dus Radulvodă la Țarigrad, la împărăție. Într-acéia împăratul au ținut pre Radul-vodă multă vreme și n-au vrut să-i dea nici un răspuns, pentru căci au avut pără de Mehmet-bei.

Deci împăratul a dat domnia lui Vădislav-vodă. Și au venit Vădislav-vodă domn Țării Rumânești cu steag; și au venit toți boiarii de s-au închinat lui Vădislav-vodă. Și când au fost apoi, au venit și Pârvul, banul de la Craiova, cu mulți voinici aleși și s-au închinat lui Vădislav-vodă. După acéia Vădislav-vodă ș-au bătut joc de Pârvul banul și au zis să fie postelnic în casă, și puse alt boiar ban mare în locul lui. Iar când au fost preste noapte, iar Pârvul banul a fugit înapoi la voinicia lui. Deci când au fost apoi, s-au întors curând cătră Vădislav-vodă gata de oaste și au făcut războiu Pârvul banul cu Vădislav-vodă și au fugit Vădislav-vodă peste Dunăre. După acéia împăratul s-au milostivit de au dat domnia iar Radului-vodă.

Și iar au venit Radul-vodă domn de la Poartă, și s-au așăzat în scaun în București, februarie 28 deni. Și au domnit Radul-vodă ani 7. Și după acéia Neagoe vornecul și Drăgan postelnicul ei au rădicat oaste pre ascuns pre capul Radului-vodă. Decii când au prins de veste Radul-vodă, el nu ș-au putut strânge oaste degrab, ci numaidecât au fugit cu fie-său, cu Vlad-vodă, la banul Pârvul, la Craiova. Deci când au fost în oraș, în Râmnic, iar boiarii au ajuns pre Radul-vodă, de l-au legat și i-au tăiat capul și lui, și fiesău, Vlad-vodă, și au pierit amândoi în oraș, în Râmnic, când au fost cursul anilor 7037.

Apoi au venit Moisi-vodă, feciorul lui Vădislav-vodă, de la Poartă, cu steag. Și au domnit un an pol. Și au tăiat pre boiari, anume: Neagoe vornicul și pă Preda postelnicul. Iar alți boiari au fugit în Țarigrad și au adus domn pre Vladvodă. Și au fugit Moisi-vodă în Țara Ungurească, când au fost cursul anilor 7038. Deci când au trecut 2 luni, au venit Moisi-vodă pre Olt cu unguri și au avut războiu cu Vlad-vodă la sat la Viișoara. Și au pierit Moisi-vodă și Barbul banul din Craiova. Și au domnit Vladul-vodă ani 2 pol, și apoi s-au înecat în Dâmbovița, la sat la Popești. Și după aceia boiarii au rădicat domn pre Vintilă-vodă den oraș de la Slatină. Și-au făcut Vintilă-vodă sfânta mănăstire den Menedic. Și au tăiat mulți boiari. Deci când au fost al treilea an a domniei lui, s-au dus Vintilă-vodă la Craiova, să vâneze cerbi preste Jiu, și s-au sfătuit Vintilăvodă cu oamenii lui de taină, acolo să taie alți boiari. Iar boiarii s-au gătit ei de au tăiat pre Vintilă-vodă în malul Jiiului. Și au domnit Vintilă-vodă ani 3 pol. — 7040.

Apoi boiarii au venit la sfânta mănăstire Argeșul de au luat pre egumenul Paisie și l-au rădicat domn. Și i-au schimbat numele, de i-au zis Radu-vodă. Și au făcut sfânta mănăstire Mislea, hram Sfânta Troiță. Și dupre aceia Raduvoievod au tăiat pre banul Toma și pre Vlaicul logofătul.

Déci preste puțină vreme au venit Laiotă Băsărabă-vodă cu niște pribegi, anume: Stroe pribegul, și Manole, și Mihalco și cu haiducii din Țara Ungurească și au avut război cu Radul-vodă, și au biruit Laiotă-vodă pre Radul-vodă. Și au fugit Radul-vodă cu boierii la Necopoe, și au venit Laiotă Băsărab-vodă în Târgoviște. Iar când au trecut 2 luni, Radul-vodă iar au venit cu mulțime de turci și au avut război la Fântâna Țiganului, și au fost izbânda Raduluivodă Paisie. Atuncea au pierit și Laiotă-vodă Băsărab, și Stroe pribegul, și Manole, și Mihalco. Și au domnit Radulvodă 9 ani și 8 luni. Și l-au măzilit turcii. Și mergând la Țarigrad l-au făcut surgun la Eghipet și acolo au murit.

Mircea-vodă au venit domn de la Poartă cu steag și au intrat în București, martie 17, 7053. Și trecând 2

săptămâni, au tăiat pre boiari, anume: Coadă vornecul, i brat ego Radul comisul, i Dragul stolnicul, i Stroe spătarul și Vintilă comisul, și pre mulți boiari carii nu sunt scriși aici. Și le-au dat mare muncă, pentru avuție. Iar câți boiari au scăpat, au fugit în Țara Ungurească. Și trecând 2 ani, iar au venit acei boieri pribégi cu oaste, pre gura Praovei, și au avut războiu mare cu Mircea-vodă la sat la Periș, și au fost izbânda Mircii. Atuncea au pierit și Udriște vistierul, și Theodosie banul.

După acéia au venit Radul-vodă, ce i-au zis Ilie, din Țara Ungurească, cu boiari pribégi și cu mulți haiduci. Făcut-au războiu la sat la Măneși, și fu izbânda Raduluivodă Iliiaș. Și au gonit pre Mircea-vodă pân-în Giurgiov, perind mulți oameni. După acéia Mircea-vodă iar au venit al doilea rând cu hanul și cu mulți turci, de au gonit pre Radul-vodă peste munte. Și au domnit Mircea-vodă ani 8 pol. Și s-au mazilit de la turci și s-au dus la Țarigrad.

Pătrașco-vodă, cela bunul, au venit domn în sâmbăta Paștilor, 7062. Deci trecând 3 ani den domniia lui, el s-au dus preste munte, în Țara Ungurească, cu toți boiarii lui și cu multă oaste, trimețând pre Socol vornicul în Țara Leșască, la cetatea de la Lvov, de au adus de acolo pre Izabelacrăiasa și pre fii-său Ianoș-craiu, așăzându-l pre crăie în cetatea ot Clujvar. De acolo Pătrașco-vodă s-au întors iar în țară, de au domnit ani 4. Și au murit în scaun, septembrie 24, 7066.

Mircea-vodă iar au venit domn al treilea rând. Și au trimis la boiarii carii era pribegi în Țara Ungurească, de i-au chemat, făcând mare jurământ. Deci ei crezându-l, s-au sculat de au venit, Stănilă vornicul, și cu toți boiarii, și cu toată curtea, de s-au închinat la Mircea-vodă, de credință și legătură ce-au făcut. Iar când au fost la martie 3 deni, cu meșteșug mare au chemat pre Stănilă vornicul, și pre toți boiarii, și pre amândoi episcopii și toți egumenii cu mulțime de călugări, în cetate în București. Și așa fără veste au năpustit într-înșii pre beșliii lui și pre mulți turci, de i-au tăiat pre toți, vârsându-se mult sânge nevinovat. Da-va seama înaintea lui Dumnezeu! și au domnit Mirceavodă 5 ani și 8 luni, murind în scaun. Îngropatu-s-

au în biserică domnească, în București, septembrie 21
deni, 7068.

Deci când au fost a două săptămână, puținei boiari, ce
au fost scăpat peste munte, ei au venit cu puținea oaste,
de au făcut războiu cu boiarii Mircii-vodă, la satul
Rumânești, și fu izbânda pribegilor. Iar doamna Chiajna a
Mircii-vodă și cu fie-său Pătru-vodă au fugit peste Dunăre;
iar boiarii

ei au rămas în Giurgiu. Și iar au venit al doilea rând de au
făcut războiu cu pribegii la sat la Șărpătești, și fu izbânda
a boiarilor Mircii. Atuncea au pierit Badea clucerul și alți
oameni de ai pribegilor. Și iar au venit doamna Chiajna cu
fie-său Pătru-vodă în București. Și trecând o săptămână,
iar au venit alți boiari pribegi, pre apa Oltului, anume:
Stanciul Bengăi și Matei al Margăi, i Radul, i Vâlsan și alții,
făcând războiu cu Pătru-vodă la sat la Boiani, având lângă
dânsul mulțime de turci, și fu izbânda lui Pătru-vodă,
pierind mulți oameni. Atuncea au venit Stepan, vel-portarul
de la Poartă, de au adus steag lui Pătru-vodă de domnie
noao, să fie în locul tătâne-său, Mirciivodă. Adaos-au
Pătru-vodă cu mumă-sa la bir 5 aspri. Domnit-au ani 8 și
mzilindu-se s-au dus la Țarigrad.

Și au venit în locul lui domn frate-său Alexandru-vodă, iar
fecior Mircii, mai 7 zile, leatul 7076.

Déci atuncea boiarii câți era pribegi încă au venit de s-au
închinat toți la Alexandru-vodă. După acéia trecând 2 luni,
iar Alexandru-vodă au început de au tăiat mulțime de
boiari, anume: Radul logofătul ot Drăgoești, i Mihnea ot
Bădăni, i sin Udriște vistierul, i Tudor ot Bucov, i Vladul
Caplii, i Pătrașco, i Calotă, i Stan sin Drăgulețului, i Radul
stolnicul ot Boldești, i Radul sin Socol dvornicul, și alții,
mesița septembrie 1 deni. Și au făcut Alexandru-vodă, din
jos de București, o mănăstire mare, hram Svetaia Troiță.
Iar când au fost al patrulea an din domnia lui, luând frate-
său Pătru domniia la Moldova, fost-au poruncit la
Dumbravă dvornicul și la toată boierimea Moldovei ca să
vie înainte, la Focșani. Atuncea Alexandru-vodă încă au
ieșit în tâmpinarea lui Pătru-vodă, frăține-său, de au făcut
ospăț, la sat la Săpățeni. Iar Dumbravă vornicul cu toată

curtea Moldovei, ei au venit să se închine la Pătru-vodă. Iar deca s-au apropiat, ei fără veste au lovit pre Pătru-vodă și pre frate-său Alexandru, gonind spre Pătru-vodă pân' la Brăila, iar Alexandru-vodă au fugit la oraș, la Floci. Moldovenii încă, făcând această izbândă, s-au întors la margine la Ionașco-vodă.

Déci atuncea Ionașco-vodă au trimis pre Vintilă-vodă cu mulți lotri, ca să fie domn în Țara Rumânească. Și au intrat în cetatea din București, șazănd acolo 4 zile. Alexandru-vodă încă au trimis pre o seamă de boairi ai lui cu oaste, anume: Dragomir dvornicul, i Mitrea comisul, i Bratul păharnicul, i Ion pârçalabul, de au lovit pre Vintilă-vodă și pre acei lotri făr' de véste. Și atuncea au pierit Vintilă-vodă și acei lotri toți; și iar au venit Alexandru-vodă în scaun în București. Și au adaos în țară un bir ce i-au zis oaie seacă. Și aaî murit în scaunul lui, iulie 25 deni, leatul 7085.

Mihnea-vodă au rămas în locul tătâne-său domn. Și au trimis pre Mitrea vistierul și i-au adus steag de la Poartă. Și au adaos în țară găleata. Deci când au fost al patrulea an din domniia lui, iar boiarii mehedinți au rădicat un domn ce i-au zis Radul Popa. Și au făcut războiu cu Mihnea-vodă la Craiova și au fost izbânda Mihniei-vodă. Făcut-au și o mănăstire, de la Tutana. Domnit-au 6 ani. Și l-au mazilit turcii, de s-au dus la Poartă.

Pătru-vodă Cercel sin Pătrașco-vodă au venit domn de la Poartă, intrând în București august 29 deni, leatul 7092. Și au făcut bisérica ce iaste în cetatea Târgoviștii. Și au tăiat pre Mihăilă dvornicul, i Dobromir banul și pe Gonțea paharnicul. Și au pus birul curții foarte mare și gorștină de oi. Deci trecând 2 ani de la domniia lui, venitu-i-au mazilie de la Poartă și au trecut muntele cu tot ce au avut.

Mihnea-vodă iar au venit domn al doilea rând. Și au mai adaos în țară un bir ce i-au zis năpaste. Și au pus pre roșii un bir foarte mare; și pre megiași găleată de pâine și dijma din 5 stupi un stup. Și au tăiat pre Stanciul logofătul. După acéia s-au mazilit și el de la turci. Ducându-se la Țarigrad, au lăsat légea creștinească și s-au făcut turc, de voia lui. Și au domnit Mihnea-vodă al doilea rând 5 ani,

7099.

Ștefan-vodă Surdul au venit domn de la Poartă cu steag și au domnit ani 1 pol.

Alexandru-vodă au venit domn de la Poartă cu steag și au domnit ani 1, luni 3.

De aicea să începe istoriia lui Mihai-vodă sin Pătrașco-vodă, carele au făcut multe războaie cu turcii pentru creștinătate precum de aicea înainte să arată

Când au fost cursul anilor de la Adam 7101, venit-au Mihai-vodă domn Țării Rumânești. Iar în Țarigrad împărăția sultan Murat; iar în Țara Ungurească era crai Batâr Jicmond; iar la Moldova era domn Aron-vodă. Și într-acéia vrême împresurase turcii Țara Rumânească cu datorii multe și cu nevoi foarte grele, încât nu mai avea să plătească țara și să scape din gurile vrăjmașilor. Și începură turcii a coprinde Țara Rumânească și a-și face lăcașuri și meceturi. Și începură a țiparea creștinii de nevoia turcilor, și pretutindenea era vaiet și suspin de răul turcilor, încât însuși Mihai-vodă cu toți boiarii să închisese de răul turcilor; și în multă vrême creștinii zicea: doar să vor potoli turcii de asupra-le; iar ei mai mult rău făcea. Că începuse a călcarea țara și légea creștinilor. Ci-și strânse toți boiarii mari și mici din toată țara și să sfătuiră cum vor face să izbăvească Dumnezeu țara din mâinile păgânilor. Și deaca văzură că într-alt chip nu vor putea izbăvi, deci ei ziseră: numai cu bărbăția, să rădice sabie asupra vrăjmașilor. Deci socoti Mihai-vodă cum ar avea ajutor și dintr-alte părți. Deci trimise pre Radul clucerul Buzescul sol la Batâr Jicmon, ca să se înțăleagă una cu dânsul și să-i dea ajutor oaste, ca să să poată bate cu turcii. Trimis-au și la Aaron-vodă sol pre Stroe stolnicul Buzescul, ca să-i fie într-ajutor. Și amândoi fură bucuroși. Și îndată trimise Aaron-vodă pre un boiaru al lui, dând jurământ lui Mihai-vodă, ca să să ajute unul cu altul. Așijderea și Batâr

Jicmon-craiul încă legă jurământ cu Mihai-vodă, ca să fie nedăspărțiți unii cu alții.

Deci când fu văleatul 7103, noiembrie 5 deni, trimise Batâr Jicmon o seamă de oști, puindu-le și capete pe Horvat Mihai și pre Bechiș Ișfan. Și veniră la Mihai-vodă în cetate în București. Și îndată tăiară pre toți turcii câți aflară acolo. Într-acel război fu rănit Stroe Buzescul la mâna stângă.

După acéia fără zabavă fură turcii scoși din țară și rămaseră creștinii izbăviți din gurile lor. Deci când fu după război a treia zi, purcese Mihai-vodă cu muntenii și cu ungurii la Giurgiu și ocolind cetatea Giurgiovului, începură a o bate cu tunurile câtăva vreme. Văzând Mihai-vodă că nu poate să o dobândească, căci că venea turcilor ajutor arme și bucate de la cetatea de la Rușciuc, o năpusti și iarăși s-au întors în scaun în București.

Iar sultan Murat, împăratul turcesc, dăca au prins de veste, numaidecât au trimis pre Mustafa-pașa, cu mulțime de turci și cu un domn, anume Bogdan-vodă sin lanculuivodă, ca să scoată pre Mihai-vodă de aici din țară și să puie pre Bogdan-vodă domn. Și venind turcii la Dunăre, la cetatea den Rușciuc, iar Mihai-vodă deaca prinse de veste, el încă grăbi de-și strânse oștile și purcése asupra Dunării, ghenar 8 zile, și purcése la sat la Pietri. Și gătindu-se ca să treacă Dunărea, ca să lovească cu Mustafa-pașa, veni-i veste cum au intrat hanul cu tătarii în țară și au început a robi și a prăda. Iar Mihai-vodă foarte să îngrijă tare și numaidecât să învârteji îndărăt cu toate oștile și puse tabăra la sat la Hulubești și trimise străji asupra tătarilor, pe Radul Buzescul cu frații lui, Preda postelnicul, i Stroe stolnicul, i Radul Calomfirescu cu o seamă de oști alése. Deci când au fost la ghenar 14 deni, ei să întâmpinară cu tătarii, în streji, la sat la Putinei, și fură biruiți tătarii de Buzești, pierind tătari mulți, și vii încă prinsără mulți. Iar hanul deaca prinse de veste, el încă trimise pre un nepot al lui cu mulțime de tătari și veniră pân' la sat la Stănești. Iar Buzeștii încă păziră și le ieșiră în întâmpinare și să loviră de față la ghenar 16 deni, și fură bătuti acei tătari. Atunce au pierit și nepotul hanului cu mulțime de tătari. Iar hanul s-au fost tăbărât la Șărpătești

împreună cu Mustafa și cu Bogdan-vodă. Iar Mihai-vodă, deaca prinse veste de dânșii, numaidecât trimise oști asupra lor cu banul Manta, și noaptea, fără veste-i lovi, de i-au tăiat și i-au gonit pân-i-au trecut Dunărea. Mihai-vodă încă purcesese cu toate gloatele lui, pogorându-se în jos pân' la Șărpătești. Iar hanul, înțelegând, nu-l așteptă, ci să dăspărți de Mustafa-pașa și de Bogdan-vodă și fugiră. Iar pașa rămase la cetatea de la Rușciuc, ca să să mai bată cu Mihai-vodă. Iar Mihai-vodă purcesă cu oștile asupra lor și trecură Dunărea pre ghiață pre la Marotin și pripiră de să loviră unii cu alții, la ghenar 25 deni, și fură bătuți turcii. Atuncea au pierit și Mustafapașa cu mulțime de turci. Bogdan-vodă încă de-abia au scăpat. Și arseră Rușciucu, și toată marginea țării lor și să învârtejiră cu multă dobândă la scaunul lui, la București.

Bătând Mihai-vodă aceste războaie, trimise pre Mihalcea banul cu oști de arseră Dârstorul. Iar turcii din Hârșova încă ieșiră cu oaste împotriva Predii spătaru și a Radului comisului. Și păziră de să loviră cu turcii, și fură biruiți turcii; gonindu-i pre ghiață, îi tăiară foarte rău. Și aprinseră și Hârșova.

Făcându-se aceste războaie, iar Horvat și Bechiș Ișfan, căpitanii unguirilor, avură împrăciune cu Mihai-vodă. Iar Mihai-vodă nu-i suferi, ci-i trimise la Batâr Jicmon-craiu. Și-i trimise alți căpitani, pre Kiraly Albert. Iar Mihai-vodă îl trimise cu banul Manta la cetatea Brăilii. Și acolo tocmind oștile, începură a o bate cetatea tare și o sparseră pân-în pământ, și mulți turci pėriră.

Făcându-se aceste războaie și nevoindu-se Mihai-vodă foarte tare pentru creștini, iar Batâr Jicmon, craiu unguresc, socotise că nu va mai avea Mihai-vodă nici o nevoie de turci, ci făcu sfat cu toți voievozii Ardealului cum să scază pre Mihai-vodă despre Țara Muntenească, să fie mai mic și ascultătoriu de poruncile lui și să-i oprească țara cu tot venitul ei. Iar Mihai-vodă deaca prinse de veste, el nu să putu suferi, ci trimise la Batâr Jicmon boiari bătrâni sfetnici, anume: Evthimie mitropolitul cu amândoi episcopii și pre Mitrea dvornicul, i Isar logofătul, i Dumitru dvornicul, i Radul Buzescul și alți mulți boiari de țară, cum

Mihai-vodă să fie ascultător de Batâr Jicmon, iar de țară să n-aibă scădere, ci să și-o ție deplin; și să se ajute unii cu alții, le-au fost jurământul dentâi.

Dentr-acești boiari ce-i trimisese Mihai-vodă pentru tocmeală, învrăjbitoriul diavolul umblase în mijlocul lor, de să apucară unii ca aceia mai mult să facă vrajbă decât pace, cum să scază pre Mihai-vodă din țară. Iar ceilalți boiari ce să nevoia să slujască domnu-său în dreptate, de nepriateni fură biruiți. Și scăzură pre Mihai-vodă despre domniia țării și despre venitul ei, numai să fie tocma cu căpitanii lui. Și alése Batâr Jicmon 12 boiari jurați munténi puindu-i ispravnici preste tot venitul țării și să fie supt porunca lui.

În vrémea aceia fiind Aron-vodă domn Moldovei, trimise Batâr Jicmon oști ajutor și căpitan pre ei Bărcea Andreiaș. Și nevoindu-se Aron-vodă pentru creștini tare, tăiară turci mulți, ca să dobândească cinste. Iar el căzu la mare pacoste și năpaste pentru multe pâri mincinoase, că trimise Batâr Jicmon de-l legă cu doamnă-sa și-i luară toată avérea, scoțându-l din țară cu mare rușine, băgându-l în temnița Vinților, tăindu-i boiarii și toate capetele, la aprilie 23 deni, 7103. Și puseră domn, în locul lui, pre Răzvan, care era agă la Aron-vodă, și-i schimbară numele: Ștefan-vodă.

Iar Mihai-vodă, deaca prinse de veste, foarte să întristă. Pre aceia vréme muri și sultan Murat și luó împărăția sultan Mehmet. Și deaca stătu el împărat, nu putu răbda atâta rușine, ci alese pre Sinan-pașa cu mulțime de turci, trimițându-i asupra lui Mihai-vodă. Viind pân' la Rușciuc, făcură pod preste Dunăre. Mihai-vodă deaca înțelése de aceasta, el încă își strânse oștile, ca să iasă împotriva vrăjmașilor. Trimise și la Ștefan-vodă al Moldovei ca să-i vie cu oști ajutor. Și îndată purcese gata.

Iar Batâr Jicmon trimise la Rodoful, împăratul creștinesc, ca să-i dea pre soru-sa, să-i fie crăiasă. Trimise și la Mihaivodă ca să vie, să fie și el la nuntă, că nu știia de turci că vin asupra Țării Muntenești.

Iar Mihai-vodă văzând atâția vrăjmași că vin asupra creștinilor, trimis-au la Batâr pre Stroe Buzescul, i Radul

Calofirescul cu daruri scumpe de nuntă. Și spuseră și această veste, cum turcii, cu toată puterea împărătească, au sosit la Dunăre și au făcut pod să treacă asupra creștinilor. Atuncea Batâr degrab trimese în toată țara lui de-și strânse toate oștile, și trimise și la împăratul creștinesc, de-i déde o seamă de oști ajutor.

Iar pân' vru a veni ajutoriul de la Batâr, turcii trecură Dunărea și începură a robi și a prăda. Și-și puseră tabăra la sat la Călugăreni. Iar Mihai-vodă deaca văzu că i se zăbovește ajutoriul, el își strânse oastea câtă avu și pripi de să loviră cu turcii de față, în apa Neajlovului, în vadul Călugărenilor. Și fu război foarte mare la avgust 13 deni, de dimineața pân-în seară; și mult sânge se vărsă, cât și apa era amestecată cu sânge. Atuncea Sinan-pașa, văzând că nu-i sporește, întornatu-s-au cu rușine. Deci el strânse toți pașii și toate căpeteniile oștilor și făcură năvală mare asupra lui Mihai-vodă, ca să izbândească într-un chip, și luară câteva tunuri. Atunci Mihai-vodă văzând atâta hărborie mare, el încă își strânse toți boiarii și toți căpitanii, și ieșiră întru întâmpinarea lor de față. Și aciiși Mihaivodă, cu mâna lui, tăie pre Caraiman-pașa și înfrânseră pre turci înapoi. Iar boiarii și căpitanii, pre capete, năvăliră asupra turcilor, de-i tăia și-i îneca în tină. Deci cu câtă hvală venea Sinan-pașa la acel război, mai cu multă rușine să întoarse. Și luo Mihai-vodă toate tunurile înapoi și multe steaguri turcești.

Iar când fu preste noapte, Mihai-vodă făcu sfat cu boiarii, cum ajutoriul nu mai vine de la Batâr, și fiind Mihai-vodă cu puținea oaste, nu vor putea sta împotriva turcilor, că era foarte mulți; ci socotiră cum vor face să să poată lupta cu atâtea vrăjmași. Ci să déderă înapoi, pre apa Dâmboviții în sus la sat la Stoenеști, așteptând de la Batâr să le vie ajutoriul. Iar turcii înțelegând de aceasta, să rădicară cu toții de veniră la București și făcură acolo cetate și ajunseră și pân-în Târgoviște și acolo încă făcu cetate; și cuprinseră toată Țara Muntenească. Atuncea Ieremiia-vodă Moghila, el înțelegând de Ștefan-vodă cum s-a sculat cu toate oștile să vie ajutoriu lui Mihai-vodă, el încă au venit cu oate leșască, de au intrat în Iași, să fie

domn Moldovei. Iar Ștefan-vodă trecu muntele cu toată oastea lui și merse de să împreună cu Batâr, că purcesese și el să vie să să împreune cu Mihai-vodă. Și câteși 3 domnii să împreunară, la octomvrie 6 deni, 7104, și purcésără toți asupra turcilor. Iar ei văzând că le vin atâtea oști asupra-le, ei nu așteptară, ci toți dă pretutindenea, déteră dosul a fugi. Și alésără pre Ali-pașa cu o seamă de oști ca să păzească cetatea Târgoviștii, iar Sinan-pașa cu oști veniră la București. Iar Batâr, Mihai-vodă, i Ștefan, cu toate oștile, veniră de oculiră cetatea din Târgoviște și îndată fu aprinsă. Turcii, câți fură acolo, toți pieriră, iar pre Ali-pașa, îl prinseră viu și-l trimiseră în temnița Chiutvarului. Dupre acéia purcésără după Sinan-pașa pân-ajunseră la cetatea Giurgiovului și îndată stricară podul. Tăind mulțime de turci îi înecară în Dunăre și sparseră și cetatea, fiind atâta perire în turci. De-abia au scăpat Sinan-pașa cu puținea oaste, și cu multă rușine fură scoși din țară. Și scoaseră de la mâinile lor robi mulți făr' număr. Și de acolo să întoarseră cu veselie și cu multă dobândă, și toți creștinii déderă har lui Dumnezeu. Atuncea Batâr Jicmon, deaca văzu pre Mihai-vodă cu atâta vitejie și cu atâta înțelepciune, slobozit-au Țara Rumânească cu tot venitul ei, ca să fie iar pre seama lui Mihai-vodă. Și să înturnară cineși la țara lui. Pre vréme ce purcese Batâr ajutor lui Mihai-vodă de bătură pre turci în Țara Muntenească, au fost trimis craiu o seamă de oști și la Lipova, și la Ianova, și la multe cetăți demprejurul lor și mult rău făcură turcilor. În vrémea acéia rădicatus-au și hanul cu mulțime de tătari, ca să vie asupra Țării Muntenești și viind pren Țara Moldovei, iar Ieremiia-vodă cu moldovenii și cu leșii pripiră dă le ieșiră înainte la Țuțora și făcură acolo șanț mare și să bătură acolo 3 zile și nu biruiră nici unii, nici alții. Deaca văzură tătara că nu pot folosi nimic, făcură pace unii cu alții și să întoarse hanul cu tătarii iar în țara lor, și leșii așijderea, iar el încă să așază în scaunu-și. Atunce și Ștefan-vodă, deaca prinse de véste că s-au răsipit oștile Ieremieii-vodă, el ceru de la Batâr oști ajutor. Și îndată i să déde și purcése asupra Ieremieii-vodă, la

noiembrie 27 deni, leatul 7105. Iar Ieremiia-vodă, deaca prinse de veste, el încă își strânse oștile și trimise la starostea de la Camenița de-i dăde lăși ajutor. Și să întâmpinara unii cu alții la Suceavă, și fu biruit Ștefan-vodă. Și el fugind, fu prins de niște țărani și îndată îl înțepă Ieremiia-vodă, iar oastea îi pieri cu totul.

Batâr încă, înțelegând de aceasta, foarte să întristă. Și netrecând multă vreme, Batâr iar își strânse toate oștile și purcese asupra Timișoarei, și începură a o bate de toate părțile. Iar hanul cu tătarii încă venise să fie ajutor cetății, și brodiia în toată vremea furiș, de lovia oastea ungurească. Iar Batâr, deaca văzu că n-are răzbun de tătari, el lăsă străji să păzească cetatea și purcese asupra tatarilor și să loviră de față, și fură biruiți tătarii. După acéia iar să întoarse Batâr la cetate, bătând-o 3 săptămâni. De multe ori făcură și navală și nu putură face izbândă. Și să întoarse craiul iar la scaunul lui.

Iar când fu la cursul anilor 7105, mai 6 deni, trimise Mihai-vodă pre Velicico cu haiducii la Baba, de o ocoliră și o bătură și o aprinseră și multă bunătate și avuție dobândiră. Și întorcându-se înapoi cu dobânda, iar turcii să strânseseră de toate părțile și purcéeseră dupre Velicico și-l ajunseră la un loc ce să chiamă Comisul și dederă război unii cu alții, și fu război 3 zile; turcii tot să înglotiia, și fu biruit Velicico, și periră toți haiducii și-și luară turcii tot pleanul înapoi.

Mihai-vodă foarte să întristă. Iar când fu la iulie 16 deni, alése Mihai-vodă oști care era mai de folos și le puse căpitan pre Farcaș-aga și-i trimise la Diiu ca să-l dobândească; și trecură Dunărea pre la Jdeglă. Iar turcii încă le prinse de veste, mulțime cu totul, și nu ieșiră să se lovească de față, ci să ascunseră, de făcură meșteșug. Că mergând oștile lui Mihai-vodă fără de nici un teamăt, iar turcii îi loviră de față și fără veste. Și fu războiu tare multă vreme, însă cea de apoi, biruiră turcii spre oastea lui Mihai-vodă. Și câți fură călări printr-înșii scăpară câte ceva, însă puține; iar pedestrașii pieriră cu totul.

După acéia, Mihai-vodă deaca pierdu atâtea voinici, el fu scârbit. Și începu a trimite pen toate țările streine, ca să

strângă voicnici viteji și aduse leși și cazaci și de tot feliul de oameni, cari-i erau de folos.

Strângându-și Mihai-vodă oaste, ca să se lupte cu turcii, iar niște nepriatени porniră pâră mincinoasă asupra lui Mihai-vodă. Deci Batâr Jicmon-crai, cum s-au lepădat Mihai-vodă, și s-au împrietenit cu turcii, Batâr Jicmon făcu sfat cu toți voievozii Ardealului, ca să afle de dreptatea lui Mihai-vodă. Iar Mihai-vodă, deaca-l chemară, el să temu de înșălăciune și de pâră mincinoasă și purcese Mihai-vodă să se împreune cu Batâr Jicmon numai cu 2-3 boiari, anume Mihalcea banul, i Radul Buzescul și alți boiari. Iar Batâr Jicmon deaca văzu că vine Mihai-vodă bucuros la împreunare, el încă trimise postelnicul cel mare, Jenea Poncraț, cu mulți némti, și cu 40 de cucii și cu multă cinste înaintea lui Mihai-vodă. Ci dăscălecară în cetate în Beligrad și să împreunare cu mare cinste, mesița dechemvrie 19 deni, leatul 7106. Și fură împreună 10 zile, și multă cinste petrecură și mai mare credință legară și întocmiră toate lucrurile și să înturnă Mihai-vodă cu mare bucurie la scaunu-și. Iar Batâr Jicmon purcese la împăratul creștin. Și trimise și Mihai-vodă pre banul Mihalcea cu Batâr Jicmon împreună pentru tocmélele țărilor.

Șezând Mihai-vodă cu toți boiarii la scaun, veni veste cum sultan Mehmet s-au scornit din scaunu-și, din Țarigrad, cu tot Răsăritul și cu toată puterea lui, cu turcii și cu tătarii, și purcese să se bată cu împăratul creștinesc Rodoful. Și dăscălecară la cetatea Egherul și începură a o bate cetatea de 3 părți. Iar împăratul creștin, deaca prinse de veste, el își strânse oștile și le trimise cu frate-său Maximiiian asupra turcilor. Și sări însuși Batâr Jicmon-craiu, capul lui, cu toate oștile și să împreunare cu Maximiiian și purcese asupra vrăjmașilor. Iar sultan Mehmet, împăratul turcilor după ce bătut cetatea Egherul, veni-i veste cum îl împresoară Maximiiian și cu Batâr Jicmon-craiu și cu toate oștile. Iar sultan Mehmet lăsă-și oamenii în cetate și el, cu toate oștile, purcese la Cârstești. Și să loviră de față unii cu alții și fu război mare și tare, în 5 zile și în 5 nopți, și fu vărsare de sânge multă

Într-amândoaă părțile, însă mai pieră turcii, și dăderă turcii dosul a fugirea pân-ieșiră den tabără, și din corturi și din toată marha lor. Și vrea și fost dobânda și izbânda creștinilor. Iar creștinii nu să știură cumpăta, ci să dăderă a jăhui. Deci pentru multă lăcomie a avuției, ei își puseră toți capetele, cum scrie și la sfânta scriptură véche, că lăcomiia iaste rădăcina tuturor răutăților. O, amar mare! Că văzând turcii atâta netocmeală întru creștini, pentru lăcomiia lor, curând să întoarseră procleții de turci asupra lor și atâta fu moarte mare între creștini, cât fu voia lui Dumnezeu. Iar Maximiiian cu câți scăpă, el să întoarse la scaunul lui; iar Batâr Jicmon-craiul, câți au scăpat cu el, iar s-au întors la scaunu-și, la Beligrad, și rămaseră turcii cu atâta bucurie.

Deci turcii începură a să semeți și începură a ieși în Țara Muntenească, pre marginea Dunării, și prinseră turcii a prăda și a robi țara. Deci Mihai-vodă încă strânse oștile și purcése asupra Necopoei. Și mergând Mihai-vodă prin țară, întâlni o seamă de turci pre apa Teleormanului robind și stricând țara. Deci îi prinseră pre toți vii, pân' sosi și Mihai-vodă în vad la Necopoe. Și ocoli cetatea Turnul, și-l bătură și-l arseră. Deci grijindu-se Mihai-vodă să treacă la Necopoe, veni-i véste den sus cum sultan Mehmet, împăratul turcesc, au biruit pre Maximiiian și pre Batâr Jicmon-craiul. Deci Mihai-vodă să întristă și începu a face pace cu turcii și cu sangeacul Necopoei. Și fu Mihai-vodă în loc 5 zile, și legară pace, și să dăruiră cu daruri scumpe. Și fură acestea toate la octomvrie 6 dni, 7107. Pre acéia vréme Batâr Jicmon-craiul supărăse-i-se cu oștile și bătându-se cu turcii și-și închină țara împăratului creștinesc, cum să-i poarte grija. Și împăratul trimise 2 comisari, anume Suhai, 3 episcopi și pre Iștfansin. Și jurară țara și toți domnii Ardealului, cum să fie pre mâna împăratului. Și prinseră pre Jujica cancelarul la Batâr Jicmon și-l trimiseră în cetate la Sacmar, și acolo-i tăiară capul. Iar Batâr Jicmon el își năpusti crăiia sa în loc și să duse însuși, la împăratul creștin. Iar împăratul îi déde o cetate, anume Epullia. Aceasta să adevără cum își déde țara pre o cetate.

Pre aceia vréme iarăși trimise sultan Mehmet un pașă, anume Mehmet-pașă vezirazemul, cu mulțime de turci și tătari fără număr asupra creștinilor și dăscălecară în cetatea Oradiei. Deci unii bătea cetatea, iar alții prăda țara. Însă Batâr Jicmon după ce-și năpusti țara întâi, apoi mult să căi, însă năpusti cetatea Epuliei și noaptea fugi den cetate și veni iar la scaun la Ardeal. Și în ce ceas sosi, i să închinara toți domnii, și voievozii și toată Țara Ardealului. Și prinseră pre acei comișari împărătești de-i legară și-i trimise la Mihai-vodă, pentru cea prietenie și credință dentâi, ca să fie iar unul cu altul. Și trimise la Mihai-vodă să-i dea oști ajutoriu să se apere de vrăjmaș. Și-i déde 3.500 de voinici și le puse cap pre aga Leca. Pre acéia vréme era un pașă Hadâm-pașă, pre care-l trimisese împăratul turcesc să fie pașă la margine, la Diiu. El încă avusese împuțaciune cu Mihai-vodă, ci trimisese la Mehmet-pașă den Dârstor, ca să meargă cu oști să apuce scaunul lui Mihai-vodă. Deci el degrab strânsese oștile și ieșise să să lovească. Iar Mihai-vodă încă trimisese oști cu Dumitru dvornicul împotriva lui Mehmet-pașă, de-i bătură și-i goniră luându-le și 2 steaguri de le-au dus la Mihai-vodă în Caracal. Și foarte să îmbărbătă și strânse toate oștile în grab de purcese și el asupra lui Hadâm-pașă. Și trecu Mihai-vodă Dunărea cu toată gloata pre dân sus dă Necopoe și să loviră de față cu Hadâm-pașă și fură biruiți turcii și pieriră mulți, luându-le și toate tunurile, și toată tabăra.

Și după ce bătură pre turci, iar Mihai-vodă să apucă și de cetatea Necopoei și începură a o bate cu tunurile. Însă când fu septemvrie 10 dni, sâmbătă, făcu Mihai-vodă năvală foarte mare și o bătură multă vréme și nu putură intra în cetate, că spârgea ziuoa, iar turcii zidia noaptea. Deci șazu Mihai-vodă în loc 3 zile și tot plenuia Țara Turcească. Și după acéia el purcese cu toate oștile în sus, cătră Diiu, tot prădând den Dunăre pân-în munți, până sosi împotriva Diiului. Iar sangeacul de acolo încă trimise degrab de strânse toți turcii den ținutul Diiului și trimise și la beiu de la Baba, de veniră cu oști într-ajutor, ieșind întru întâmpinarea lui Mihai-vodă, în șesul Diiului. Și fu

războiu tare multă vreme. Céia de apoi fură biruiți turcii de Mihai-vodă; și multă pieire să făcu turcilor, cât puțini scăpară în cetate, iar alții fură tăiați, alții goniți și răsipiți. Să spunem de Mihai-vodă ce i să întâmplă într-acest războiu, gonind turcii și răsipindu-i în toate părțile. Iar turcii, însă o ceată, deacă văzură pieirea, ei să întoarseră cu mare hărborie asupra lui Mihai-vodă și atuncea să alese unul den turci cu sulița și o împoncișă asupra pântecului lui Mihai-vodă și o înfipse în pânțele. Iar Mihai-vodă deaca văzu că piiare, el apucă sulița cu amândouo mâinile de fier și căuta în toate părțile ca să-i vie cineva den boiari ajutor, să-l izbăvească den pieire. Și alții mai aproape nu să aflară fără 2 boiari, anume Preda Buzescul și cu frate-său Stroe stolnicul. Ei grăbiră și tăiară capul turcului și pre célealalte soții ale lui și izbăviră pre Mihai-vodă din mâinile turcilor. Și multă bărbăție arătară Buzeștii înaintea lui Mihai-vodă, căci să luptară cu vrăjmașii și izbăviră pre domnul lor den pieire.

După ce bătură acest războiu, șezu Mihai-vodă supt cetate 10 zile deplin, arzând împrejur toată marginea Țării Turcești, și iar să întoarse Mihai-vodă cu toate oștile și cu toată dobânda, ca să treacă Dunărea pre la Rușavă. Însă când fu oștile jumătate trecute, să lăsă vânt cu vihor pre Dunăre, și atuncea să împărțiră oștile și rămaseră jumătate așteptând 10 zile pân' să potoli vântul. Iar oștile au tot plenuit și au ars Țara Turcească. Déciia trecură cu toată dobânda de să adunară la noiembrie 5 deni, leatul 7107. Și să întoarse Mihai-vodă în scaun în Târgoviște cu toți boiarii.

Pre acea vreme Batâr Jicmon-craiu iar intrase în multe gânduri, care nu i-au fost nici de un folos, nici lui, nici țării, cum zice că omul înțelept află calea și pe unde n-au umblat, iar deaca-și pierde firea, rătăcește și pre unde au umblat, ca și Batâr Jicmon-craiu, încă nu-i ajunse cât întâi își închină țara la împăratul nemțesc și apoi lăsă și credința ce făcuse cu împăratul, năpustind cetatea Epuliei, și veni iar la Ardeal și să apucă cu Mihai-vodă de cea prietenie dintâi. Apoi el nici așa nu să așază, și iar gând rău ca să să despartă de Mihai-vodă și să închine Ardealul

turcilor. Ci aminterea n-au avut cum face pentru cel jurământ rău și greu, ce au făcut cu Mihai-vodă, cum, pân' va fi el crai în Ardeal, turcii să n-aibă treabă. Deci făcu Batâr Jicmon sfat hiclean și trimise în Țara Leșască, la văru-său Batâr Andreiaș, cum să vie, să fie craiu în locul lui; și el să facă tocmeală cu turcii, ca să înșale pre Mihai-vodă.

Și veni Batâr Andreiaș, în cetatea Mediiășului. Acolo să împreună cu Batâr Jicmon și să strânseră toți voievozii și némișii, jurând toți cu Batâr Andreiaș. Iar Batâr Jicmon au ales o cetate, anume Veliciul, și el însă purcése de să duse în Țara Leșască, iar Batâr Andreiaș, rămase a fi craiu Ardealului.

Atuncea Ieremiia-vodă, domnul Moldovei, deaca să așază Batâr Andreiaș pe crăie, iar el trimise cărți la Batâr Andreiaș, cum să fie amândoi una și să scoată pre Mihai-vodă din mijlocul lor. Și de nu va ieși de voie, ei să rădice oști asupra lui să-l prinză, să-l dea turcilor. Și Batâr Andreiaș fu bucuros acelu sfat rău și trimise sol la Mihai-vodă pre un nemiș, anume Ciomârtan Tamaș, cum să iasă Mihaivodă din țară cu pace, că apoi va încăpea în mâinile turcilor. Iar Mihai-vodă deaca auzi acel sfat rău și amar, el încă-și strânse toți boiarii și făcură sfat foarte de folos. Deaca văzu Mihai-vodă că i să rădică atâta rău pre cap, el într-altă parte nu cugetă, ci trimise la împăratul nemțesc, de unde avea de atâta vreme milă și ajutor, și-i obidi de toate câte i să întâmplă pre capul lui, și-i cerșu Mihai-vodă oști ajutor cum să iasă împotriva lui Batâr Andreiaș, care să închinase turcilor. Iar împăratul nemțesc fu bucuros să-i facă de toate pe voia lui. Într-acéia Mihai-vodă să veseli și degrab trimise de-și strânse toate oștile și purcese la Ardeal asupra lui Batâr Andreiaș. Trecând muntele, dăscălecară în luncile Brașovului, și acolo veniră toți brașovenii de să închinară la Mihai-vodă cu daruri scumpe. Iar Mihai-vodă deaca văzu că i să închină cetățenii, să veseli. Și trimise la Radul Buzescul și la Udrea banul, să saie și ei cu toate oștile Craiovei și ale Jiului și cu ale Mehedinților, să iasă cu iale înaintea lui Mihai-vodă, cătră luncile Sibiiului.

Iar Batâr Andreiaș, deaca înțelese de Mihai-vodă că au intrat cu toate oștile în țară în Ardeal, el degrab strânse toate oștile și purcese și el cătră Sibiu, împotriva lui Mihaivodă. Și făcu șanț și răzîmă oastea lui, Batâr Andreiaș, de cătră zidul cetății Sibiului. Iar oștile lui Mihai-vodă încă să strânseseră toate, și toți boiarii și puseră tabăra la sat la Veștem.

Deci când fu la octomvrie 17 dni, miercuri, arătară-se străjile lor și să văzură oștile unele cu altele. Iar deaca văzu Batâr Andreiaș, cum Mihai-vodă iaste gata de război, el foarte să îngrijă tare și vru atuncea să să sfătuiască de pace. Oh, nepricepută minte omenească! Câtă vreme fu de a tocmi țara și a face pace, și nu tocmiră, ci vru să tocmească când nu fu nici de un folos. Că trimițând unii la alții pentru pace, iar mai mare vrajbă făcură. Că deaca să văzură

oștile, ei năvălea spre sfadă și pace nu putură tocmi. Și să gătiră și să loviră unii cu alții la octomvrie 18 dni, joi. Și fu război foarte tare până seara, și făcură încă a-i învinge Batâr Andreiaș cu ungurii, dar apoi birui Mihai-vodă cu muntenii. Și mult sânge să vărsă, și multe trupuri rămaseră pre câmpii Sibiului.

Batâr Andreiaș, deaca văzu că-i fugiră voinicii și i să sparse oastea și fu izbânda lui Mihai-vodă, iar Batâr Andreiaș el tare începu a blestema pre Irimia-vodă, căci scorni pre Mihai aupră-i, de-și răpuse țara și crăia și să alése cu puțini voinici și plecă a fugi, să scape în Țara Leșească. Deci dobândi Mihai-vodă scaunul de crăie, și tot Ardealul, și toată Țara Bârsii și toți săcuii.

Deci șăzu Mihai-vodă în scaun în Beligrad, octomvrie 26 dni, într-o zi luni.

Să spunem dar și de Batâr Andreiaș, ce i s-au întâmplat după spartul războiului. Fugind să pribegească, el fugi pân-în codrii Ciucului și acolo rătăci și umblă oarecâtăva vreme rătăcit și nemâncat, pân-îl birui foamea și nimeri la niște păcurari, unul săcui, altul muntean. Și le spuse cum că el iaste Batâr Andreiaș, craiul Ardealului, și cum i s-au întâmplat de s-au bătut cu Mihai-vodă și l-au scos din țară și cum fugind să scape în Țara Leșească, el au rătăcit și au

flămânzit. Iar acei 2 păcurari îl duseră la lăcașul lor, de-
ospătară și după ospăț, el să rugă celor păcurari ca să-l
povățuiască. Deci să sculă cel păcurar săcui de să făcu a-l
povățuire, și-i tăie capul. Și-l băgă într-o traistă și-l duse la
Mihai-vodă. Și-i spuse de toate, cum au rătăcit și au
nemerit la sălasul lor, și după ospăț s-au făcut a-l povățui
și i-au tăiat capul, că socoti păcurariul că foarte va avea
dar mare de la Mihai-vodă. Iar Mihai-vodă deaca văzu că
iaste capul lui Batâr Andreiaș, foarte rău îi păru de
moartea lui. Și degrab trimise unde rămăsese trupul de-l
aduseră și-i puseră capul la trup și-l îngropară în Beligrad,
în biserica crăiască, și-l petrecură cu multă cinste, cu toți
boiarii și cu némișii Ardealului. Păcurariul deaca tăia capul
lui Batâr Andreiaș și-l duse la Mihai-vodă, cum spune
scriptura că: cu ce măsură vei măsura, și se va măsura;
deci Mihai-vodă zise de tăie capul păcurariului, altul așa
să nu mai facă.

Deci dobândi Mihai-vodă 2 țări: Ardealul și Țara
Rumânească. Și în Țara Muntenească trimise domn pre
fie-său, Nicolae-vodă și să aşăzără domni fiul și tatăl în 2
țări, domnind ei țările într-o toată veselie.

Iar lui Mihai-vodă veni-i sol de la împăratul creștinesc
Rodoful, anume Osnu David și Sechil Mihail. Și aduseră
solii véste cum să se lase Mihai-vodă de toată Țara
Ardealului, să fie numai, pre mâna împăratului și să se
întoarcă la țară-și, să-și ție Țara Muntenească. Iar Mihai-
vodă încă făcu sfat cu toți boiarii și cu némișii Ardealului și
cugetară să nu dea Ardealul împăratului creștinesc, numai
să fie dajdnic împăratului creștin, iar de domnie să fie tot
Mihai-vodă. Și acest sfat să potrive, cum zicee David
prorocul la capul 20. Deci nu putu într-alt chip, numai
alese 2 boiari, anume pre Mihalcea banul și pe Stoica
logofătul, și-i trimise la împăratul nemțesc cu solii, cum să
lase împăratul Ardealul să-l domnească Mihai-vodă și să
fie dajdnic. Iar împăratul nu le déte nici un răspuns, făr'
numai ce-i fusese lui pohta dintâi. Iar Mihai-vodă iar
strânse a doao oară sfat și-și aduseră aminte cum întâi
era țara ocolită de vrăjmași, iar acum au dat Dumnezeu de
iaste domn a doao țări. Și-i plecară mintea lui Mihai-vodă

a nu să pleca celui mai mare, ci ziseră că nu va avea nevoie de împăratul, ci-l va lăsa de va ținea Ardealul. Déci să începură sfaturi multe întru toți oamenii. Iar Mihai-vodă deaca văzu că nu-i va fi Ardealul cu pace, el începu a face pace cu carii îi era lui vrăjmași întâi. Că trimise la sultan Mehmet, împăratul turcesc, și cu mare bucurie primi pre Mihai-vodă și degrab trimise-i și steag. Și trimise și la craiul leșăsc pentru pace și pentru tocmeală, ci nu să putură tocmi, ci umblară cu cuvinte deșarte.

Iar împăratul Rodoful nemțesc deaca văzu pre Mihaivodă că să împacă cu turcii și să împrietenește cu streinii și să desparte de el, foarte să îngrijă, și socoti cum că-i va face Mihai-vodă scădere de împărăție, deaca s-au închinat turcilor. Și socoti împăratul cum va face cu putere și cu armă să sară și să scoată pe Mihai-vodă den Ardeal.

Iar Mihai-vodă nu-și mai aduse aminte de cea de apoi, cum că nu-și va lăsa împăratul nemțesc cuvântul să stea în deșărt, ci-și înălță Mihai-vodă sfatul și mintea de om neînțelept și de pizma cea de dămurt a Irimiei-vodă, ce să sfătuisse cu Batâr Andreiaș, spre răul lui Mihai-vodă. Iar Mihai-vodă să ridică asupra Ieremieii-vodă cu oști mari, la mai 6 dni. Și intră Mihai-vodă cu oști în Moldova. Iar Ieremieii-vodă deaca prinse de veste, el trimise de-și strânse și el toate oștile Moldovei și cu léșii, ca să iasă împotriva lui Mihai-vodă. Iar deaca merse Ieremieii-vodă împotriva lui Mihai-vodă, el să întoarse dă plecă spre cetatea Hotinului, fugind Ieremieii-vodă de témerea lui Mihai-vodă. Iar oștile lui ajunseră pre oștile Ieremieii-vodă la un loc anume Jajcea. Și fu acolo război mare oarecâtăva vréme și mulți moldoveni și leși pieriră. Décii moldovenii déderă dosul a fugi și leșii așijderea, pân' să apropiară de cetatea Hotinului.

Décii iar să opriră a da război. Mihai-vodă îi pripi. Ei deacă văzură că vor pieri toți, câți scăpară, ei să închiseră cu Ieremieii-vodă în cetatea Hotinului. Mihai-vodă începu a bate cetatea și o bătură 3 zile. Iar deaca văzu Mihai-vodă că nu o va putea sparge, puse paznici împrejurul cetății și să înturnă în Moldova, în scaun, în Iași. Iar Ieremieii-vodă deaca văzu că-l vor scoate din cetate, el ieși furiș într-o

noapte cu toți boiarii lui și fugi în Țara Leșască. Iar Mihaivodă începu a să scrie și a să mărturisi cum că iaste domn a 3 țări. Atuncea boiarii și bătrânii Moldovei pohtiră de la Mihai-vodă să le dea domn pre fie-său, Neculai-vodă. Și să făgădui Mihai-vodă că le va face pre voie. Apoi în urmă să socoti Mihai-vodă cum că iaste fie-său mic și nu va putea fi domn într-o țară de margine ca aceia, căci tot să temea de Irimia-vodă. Deci Mihai-vodă să lăsă de acea tocmeală. Și tocmi oștile și le puse capete mari 4 boiari, anume: Udrea hatmanul, și pre Androne vistierul, și pre Sava armașul și pre Negre spătarul, ca să ție Țara Moldovei.

Iar Mihai-vodă să întoarse în scaun în Belgrad. Și aciași veniră olaci de la Rodoful, împăratul nemțesc, cerșând Țara Ardealului să fie a lui și să-și ție Mihai-vodă Țara Moldovei și Țara Rumânească, că-i va ajunge. Iar Mihai-vodă nu să îndura de Ardeal, ci să siliia să-și tocmească de cătră împăratul ca să ție Ardealul. Și trimise 2 boiari: pre Tudosie logofătul și pre Corneș Gașpar, rugându-se împăratului să-i lase Ardealul, că l-au dobândit cu sabiia, și să-l sloboază asupra turcilor; să meargă întâi la Timișoară, să o ia de la turci și să o ia împăratul. Atuncea Mihai găti pre Marco-vodă, sin Pătru-vodă și-l trimise la Moldova să fie domn. Și trimise cu dânsul pă Preda Buzescul. Și deaca sosiră în Iași, începură a să veseli. Iar oștile Ieremie-vodă încă au fost viind la Moldova. Deci cu câtă bucurie mérseră, cu atâta rușine fugiră și năpustiră țara.

Trimețând Mihai-vodă soli în toate părțile, ca să-și tocmească lucrul și când îi păru că ș-au tocmit mai bine, mai cu rău să stricară de toate părțile. Începându-se sfaturi mincinoase și hicléne, mai vârtos întru toți ardelénii, spre răul lui, că nu-l mai suferiia să le fie domn. Ce trimise la craiul leșăsc ca să le dea pre Batâr Jicmon să le fie craiu, cum le-au fost, și să dea ajutor și Ieremie-vodă să fie la Moldova și să scoată pre Mihai-vodă să nu mai fie în mijlocul lor. Iar Mihai-vodă nu știa nimic de aceste sfaturi hicléne, ci să gătea să-și strângă oștile, să meargă la Timișoară. Și trimise iar la împăratul nemțesc să-i dea

ajutoriu. Și îndată găti pre Bașta Giurgiu cu o seamă de oști împărătești, și purcése ca să să întâmpine cu Mihai-vodă, să meargă amândoi la Timișoară. Iar domnii și nemișii și toți voievozii Ardealului era strânși toți la Turda, sfătuindu-se cum Batâr Jicmon zăbovéște, iar Bașta vine cu oști împărătești să fie priiaten cu Mihai-vodă. Ci să mira cum vor face cu meșteșug și cu înșălăciune, să puie vrazbă între Mihai-vodă și între Bașta Giurgiu. Și ziseră Baștii: “Cum vii tu ajutor lui Mihai-vodă și el iaste nepriiaten împăratului? Că întâi nu va să dea Ardealul”. Și alte multe cuvinte rele și ficléne îi rădicară asupra. Și ziseră: “Mai bine domnește tu, iar Mihai-vodă să se ducă în țară-și și noi să fim închinăți împăratului cu toată țara”. Și învrăjbiră pre Bașta cu Mihai-vodă. Atunce să veseliră toți ardelénii, iar lui Mihaivodă îi sosea pieire, că nu știa nemic de acéstea. Însă oarecine spuse lui Mihai-vodă de toate câte i să făcea și ce i să rădica asupra. Și întâi nu crezu, iar apoi adevérind, degrab trimise de-și strânse oștile, fiind Bașta Giurgiu pânatunca tot cu el, și grăbi de să loviră cu oștile ungurești la un loc ce să chiamă Mirăslău. Și fu izbânda lui Mihaivodă, septembrie 8 dni, 7108.

De acolo să rădicară și veniră în luncile Turdii și déte mulțumită lui Dumnezeu. Și mérse Mihai-vodă la Bașta Giurgiu de i să rugă să-i dea câtăva oaste ajutor ca să să ducă la Făgăraș, să scoață de acolo pre doamnă-sa și pre fie-său Neculai-vodă, că era acolo închiși de unguri de câtăva vréme. Iar Bașta Giurgiu, fiind amestecat cu ardelénii cu multe sfaturi réle și ficléne spre Mihai-vodă ca să-l omoare, ci din gură i să făgădui să-i dea némti ajutor. Iar Bașta făcând meșteșug hiclean, că zise lui Mihai-vodă ca să-și trimiță toate oștile înainte la Făgăraș, numai să rămâie el cu curtea lui și, trecând câteva zile, îi va da ajutor. Și după cuvântul lui cel hiclean făcu așa. Oh, bun prilej își făcu Bașta spre piarderea bunului și viteazului Mihai-vodă!

Iar când fu într-o dimineață, văzu Mihai-vodă oastea nemțească viind cătră cortul lui, unii călări, alții pedestri, și socoti Mihai-vodă că acestea sunt ajutor lui, și nimica de

dânșii nu se temea. Iar ei, procleții, nu au fost ajutor, ci vrăjmași. Și deaca văzu că sosesc, ieși Mihai-vodă din cortu-său înaintea lor vesel și le zise: “Bine-ați venit voinicilor, vitejilor”. Iar ei să repeziră asupra lui ca niște dihănii sălbatice, cu săbiile scoase. Ci unul dăte cu sulita și-l lovi drept în inimă, iar altul degrab îi tăie capul. Și căzu trupul lui cel frumos ca un copaci, pentru că nu știuse, nici să împrilejise sabiia lui cea iute în mâna lui cea vitează. Și-i rămase trupul gol în pulbere aruncat, că așa au lucrat pizma încă din ‘ceputul lumii. Că pizma au pierdut pre mulți bărbați fără’ de vină, ca și acesta. Căci era ajutor creștinilor și sta tare ca un viteaz bun pentru ei, cât făcuse pre turci de tremura de frica lui. Iar diavolul, cel ce nu va binele neamului creștinesc nu l-au lăsat, ci iată că cu meștersugurile lui au intrat prin inima celor hicléni, pân-îl dederă și morții. Și rămaseră creștinii și mai vârtos Țara Rumânească, săraci de dânsul. Pentru aceasta, dar, cade-să să blestemăm... pre Bașta Giurgiu, căci au ascultat pre domnii ungurești, de au ucis pre Mihai-vodă fără’ de nici o vină.

Unii ca aceia să fie anathema! Adevăr, acel Bașta însă și-au luat plata de la împăratul Rodoful, că l-au belit de viu la foale, precum scrie, că cine sapă groapa altuia, el cade într-însa.

Pân-aici s-au sfârșit toată jitiia răposatului Mihai-vodă. Și au domnit Mihai-vodă ani zece.

Aicea semnăm pentru povestea lui Simion-vodă

Că fiind Mihai-vodă la Ardeal în multe feliuri de primejdii de la ai lui vrăjmași, unguri, némti, léși, turci și fiind cu dânșii în luptă multă vreme, atuncea și Simion-vodă, răul vrăjmași, vremea și-au găsit, că au venit aici în Țara Rumânească cu léși și cu moldoveni, de au gonit pre doamna lui Mihai-vodă și pre fie-său Niculae-vodă și au șăzut aicea domn în țară, găsind-o fără stăpânire. Numai ce era Buzeștii, câteși 3 frații, că să ficlénise de cătră Mihai-vodă și să închinase la Simeon.

O, săraca de țară, ce au pățit atuncea cu leșii și cu

moldovenii! Că au prădat și au jehuit toată țara, și mănăstirile, și boiarii, și săracii, până ce au luat tot ce au găsit la dânșii.

Atuncea Buzeștii văzând atâta răutate, n-au mai putut răbda, ci au fugit peste Olt, la Craiova. Și în grab au strâns toate oștile Mehedinților, și numaidecât s-au învârtejit la Simion-vodă. Iar el prinzând de veste n-au putut sta împotriva lor, ci au dat dosul a fugi. Buzeștii încă dupre dânșii gonindu-i, i-au ajuns la o vale mare, ce iaste dincoace de Focșani, și fără veste gonindu-i, lovindu-i foarte rău i-au tăiat. Și de-abia Simion-vodă cu puținei oameni au scăpat. Și luară tot pleanul ce au luat din țară. De atuncea acei văi i-au pus numele Căcata. De acolo Buzeștii întorcându-se cu izbândă, iar boiarii, câți au fost cu Mihai-vodă, după ce au murit domnul lor, au venit aici în țară, pre la Căineni, cu toate oștile rumânești, și s-au tăbărât la un sat ce-i zic Cârstienești, ce iaste din sus de mănăstirea den Argeș. Acolo și Buzeștii cu dânșii s-au împreunat. Și mare sfat făcură, socotind pre cine ar pune domn, ca să poată oblədui Țara Rumânească, ca să nu mai intre întrînsa răutățile și robiile, cum au fost mai nainte.

Și den porunca dumnezeiască, toți cu un gând curat, aléseră pre unul den boiari, carele era den sementiia bäsărăbească, neamul domnesc, anume Șarban, nepot răposatului Basarab-vodă. Și-l rădicară să fie el domn Țării Rumânești. Și de acolo veniră toți la cetatea den Târgoviște. Acest domn au fost înțelept, bun și milostiv și viteaz. Și pre toți streinii iubii și țara lui bine orânduise. Și făcu pace cu împăratul turcesc, ca să-i dea haraci, să nu mai fie răutăți în țară. Așijderea făcu pace cu crai și domni carii era împrejurul Țării Rumânești. Că nu-i era dragă cearta, nici mâniia, ci-i era voia să aibă cu toți pace.

Atuncea s-au potolit toate războaiele și oștile cele multe și s-au pogorât de la Dumnezeu mare bucurie și veselie în Țara Rumânească. Și să strânsară toți oamenii cei răsipiți, cineși la locul lui, mulțămind lui Dumnezeu pentru pacea ce le-au dat.

Iar vrăjmașul cel rău, carele nu va binele nici unui creștin,

iar începu a scorni pizmă și mânie. Întâi de la unguri, că înfipse gând rău în inima lui Sechil Moș-craiu. Că strânse oști multe și gândi, proclletul, să pogoare aici în țară asupra lui Șărbănu-vodă, ca să verse sânge mult și să dobândească slavă și cinste.

Atuncea Șărbănu-vodă, încă înțelegând de aceasta, mult să miră și făcu sfat cu boiarii lui de-i trimise daruri scumpe și-l poftea să lase de acel gând și să aibă amândoi frățiii și prieteșug ca și întâi, iar el nicicum dragostea nu o vrea, nici darurile nu le priimi.

Atuncea Șărbănu-vodă, văzând una ca aceasta, numaidecât trimise în țară de-și strânse toate oștile și să gătiră de război. Și când fu la purcesul lui den Târgoviște, strânse preoții bisericii de făcură bdenii și slujbe dumnezeiești. Și-l blagosloviră toți, rugând pre Dumnezeu să-l poarte întraceastă cale cu sănătate și cu biruință asupra vrăjmașilor. Și când fu a treia zi, trecu munții. Iar deaca înțelese Sechil Moș, el începu a să lăuda zicând: "Ia să vedeți acum acel rumân gros ce va să pață: numai să-mi întinz aripa ceastă dreaptă, numaidecât îl voi birui". Iar Șărbănu-vodă rugă pre Dumnezeu și-și rândui oștile și repede să porniră asupra ungurilor. Și de toate părțile fură ocoliți, și așa le déde o sabie și-i afundară la o tină mare, omorându-i și înecându-i acolo foarte rău, cât nu scăpară mai nimenea. Atuncea la acel război află-să ucis și acel Sechil Moș-craiu, pentru nebuniiia lui și-și pierdu toată oastea, și-și pierdu și capul. Iar Șărbănu făcu mulțămită mare lui Dumnezeu și să întoarse iar înapoi de veni la scaunul lui în Târgoviște. Și să potoliră toate vrăjibile, și să aşază toată țara cu bună pace.

Mai făcut-au Șărbănu-vodă și alt război în gura Teleajinului, când au venit Simeon-vodă din Moldova asupra lui cu singur hanul și cu mulțime de tătari, ca să-l scoată din țară, să fie el domn. Și acolo s-au bătut foarte tare în 3 zile. Atuncea, la acel război, au pierit un nepot al hanului, când s-au lovit de față cu Preda Buzescul. Însăși el fu rănit la cap, și trecând la Brașov, să se vindece, acolo au pierit. Atuncea hanul văzând că nu poate strica nimica lui Șărbănu-vodă, fiind într-o zi, deaca au înserat, s-au mâniat

pre Simeon-vodă și-l puse în hiară pre supt pântecele calului. Purcegând de acolo de cu seară, i s-au făcut ziua în Dunăre. Iar Șărbănuvodă și-au venit iar la scaun și domnia foarte bine, că avea pace dăspre toate părțile. Iar vrăjmașul diavolul, cel ce nu va să vadă pacea în creștini, ci iar scorni vrajbă și nevoie mare asupra lui Șărbănuvodă. Că fiind Batâr Gabăr-crai în Ardeal, s-au fost gătit în taină cu oști gréle neștiind Șărbănu nimica. Numai au prins de veste deaca au trecut aicea în țară. Deci nefiind el gata de război, n-au avut ce mai face, ci au fugit la Țara Moldovei cu toți boiarii lui. Iar Batâr Gabăr s-au tăbărât la scaunul Târgoviștii, șázând aicea în țară 3 luni, dând voie oștilor de au prădat țara și toate mănăstirile, cât n-au rămas nimic în țară. Nici altă dată n-au mai fost aicea în țară răutate și jaf ca atuncea.

Deci țara văzând atâtă răutate, cerșură de la împărăție de le déde domn pre Radul-vodă, fecior Mihni-vodă turcul. Și veni aici în țară cu steag împărătesc și goni pre Batâr Gabăr, de să duse iar la țara lui. Iar el șezu domn în scaun în București.

Atuncea Șărbănuvodă fiind pribeag la Moldova, îi era mare obidă căci ieși din țară fără veste și gândi să strângă oști, să vie asupra lui Batâr, să-și izbândească. Și îndată veni din Țara Leșască 800 de jolniri călări și 400 pedestrași. Și trimise aici în țară pre Stanciul slugerul, déde veste boiărilor și roșiilor, și la mari și la mici. Și toți fură bucuroși pentru acea amărăciune mare ce făcuse Batâr. Și gata ieșiră în tâmpinarea lui Șărbănuvodă. Și numaidecât trecură muntele, tăbărându-se în luncile Brașovului. Și déderă război mare în ziua lui sfetii Petru. Și aiciși déde Dumnezeu de birui pre vrăjmașul lui, pre Batâr Gabăr. Și multe trupuri fură tăiate de oastea lui, făcându-se de dânșii o movilă mare în lunca Brașovului. Iar Batâr Gabăr fugind, i-au căzut gujma din cap, și ca un câine s-au ascuns și de-abia au scăpat, cu mare rușine. Și nu-i folosiră nimic pénele céle multe ce purta, pân-au scăpat de s-au închis la Sibiiu, că de la singur Dumnezeu au luat acea plată. Atuncea Șărbănuvodă déde mare mulțămită lu Dumnezeu și cu izbândă mare purcéséră de acolo să vie

aici în țară.

Iar Radul-vodă, dându-i împărăția domniia, el au fost mers pre Teleajen cu mulțime de turci și cu tătari asupra lui Șărbăn-vodă și neaflându-l acolo, numaidecât au purces după dânsul. Iar Șărbăn-vodă simțind de acestea, fiindu-i oștile risipite, n-au putut aștepta, ci au fugit la Moldova. Iar când au fost la Lunca Mare, i-au ajuns tătari gonaci fără veste. Atuncea Șărbăn-vodă de-abia au scăpat cu o seamă de oameni pân' la Suciavă, că acolo era și doamnă și acolo au născut și o cocoană, botezând-o părintele vlădica Crimca, numind-o Elena. Și de acolo s-au rădicat cu totul de au trecut în Țara Leșască. Și de acolo s-au dus în Țara Nemțească, la Beciu, priimindu-l împăratul Rodoful cu mare cinste, dându-i bani de cheltuială, ca să se poată odihni el și oamenii lui cu mare cinste și pace. Și acolo au lăcuit pân' la moartea lui. Domnit-au Șărbăn-vodă ani 9, leat 7119. Radul-vodă Mihni viind domn de la Poartă la scaunul din Târgoviște, începu a-și tocni țara cumsăcade. Și veniră toți boiarii și toți roșii și toți slujitorii, de să închinară lui și făcură mare jurământ ca să-i slujască cu dreptate. Și să odihniră toți cu pace.

Iar un boiaren mare, anume Bărcan vel-stolnic ot Merișani, iar de moșie să trăgea de Bucșani, el ca un om rău călcă jurământul, și cu dânsul încă și alți 8. Că făcură sfat în taină ca să omoare pre Radu-vodă și să rădice domn pre Mihai cămășarul, pentru căci îi împresurase cu mulțime de greci de la Țarigrad și de la Rumele. Iar Radul-vodă prinzând de veste, îndată porunci de-i prinseră și porunci de-i tăie pre toți afară de poartă, ca să se învețe alți boiari a mai hicleni pre domnu-său. Și domniia tot cu bună pace. Iar Batâr Gabăr, domnul Ardealului, gândi să vie iar aici în țară cu oști, ca să facă răutăți, ca și întâi. Atuncea Radul-vodă numaidecât déde știre împărăției. Și îndată-i porunci să meargă împreună cu Ștefan-vodă din Moldova și cu toate oștile lor. Iar Batâr Gabăr deaca înțelése de acéstea, numai ce tremura de frică și să mira ce va să facă. Iar boiarii lui făcură toți sfat și îndată omorâră pe Gabăr, ca să nu mai intre răutăți în țara lor pentru un om nebun ca

acela. Iar Radul-vodă și cu Ștefan-vodă să întoarseră înapoi la țările lor și nu făcură nici un război. După acéia împăratul au mazilit pre Radul-vodă, de s-au dus la Țarigrad. Și au domnit ani 3. Văleatul 7123.

Alexandru-vodă Iliiaș acesta au venit domn de la Poartă și au șăzut în scaun la Târgoviște. Și să închinară lui toți boiarii cei mari și cei mici și toată țara. Și nu trecu multă vreme, venitu-i-au poruncă de la împărăție ca să meargă la oaste împreună cu Schinder-pașa, la Țara Leșască. Deci Alexandru-vodă s-au gătit și au scos tabăra afară. Iar boiarii fiind împresurați de mulțimea grecilor și ocărăți de trufășiia lor, care nu putea să o mai rabde, ci făcură sfat în taină să-i ucidă: Iar Alexandru-vodă prinse de veste ci să găti să-i taie. Iar ei încă înțelegând de aceasta, Lupul păharnicul Mehedințul împreună cu o seamă de boairi fugiră în Țara Ungurească, iar alți boiari, câți rămaseră, plecară capetele toți la Alexandru-vodă. Iar el, neavând ce face, că-l grăbiia turcii să meargă la oaste, ci-i iertă și purcése de să împreună cu Schinder-pașa. Trecură Nistrul de mérseră la Cameniță, și câteva zile să bătură cu leșii și nimic nu folosiră, ci făcură pace și să întoarseră cineși la țara lui. Și sosind Alexandru-vodă la scaunul lui în Târgoviște, îndată tăie pre Cârstea vel-vornec. Și încă vrea să mai taie pre mulți, ci nu cuteza de Schinder-pașa, că-i cerea pentru Cârstea 40.000 de galbeni de aur. Iar Lupul paharnicul împreună cu alți boiari plecară capul la crai, ca să le dea oaste ajutor, să vie asupra lui Alexandruvodă. Iar el înțelegând de aceasta să întristă și îndată trimise carte la craiu, ca să vază și să adevereze pentru acest lucru. Și-i trimise răspuns cum el nu știe nimic, nici să strânge nici o oaste în țara lui, ca să-l lovească făr' de veste. Iar alții cine-i era priateni, îi spunea că, adevărat, vine Lupul păharnicul cu oști gréle. Iar el necrezând, îi târâia de coadele cailor pren târg, pre alții îi omorîia, cât nu mai cuteza nimenea să-i spuie. Ci tot șădea în scaun negătit. Atuncea-i veni veste că au intrat Lupul în țară. Umplându-se de inimă rea, strânse puținei călărași și pedestrași, câți să afluă acolo, și le zise: "Stați cu mine, și eu să vă dau lefi îndoite". Iar ei răspunseră că

nu vor sta: “Căci ai călcat jurământul, și ne-ai oprit simbrile, și ne-ai stricat obiceiurile, cât am rămas la mare sărăcie, ci n-avem nici o armă, căci le-am vândut toate pentru nevoile ce am avut de la tine, doamne. Nici îți putem folosi acum nimica. Ci numai te scoală și fugi, că vrăjmașii tăi s-au apropiat”.

Atuncea Alexandru-vodă le mulțumi și le dăde o pungă de bani, ca să împartă cu toți. Și numaidecât încălecă pre cal și fugi. Lupul încă sosi și începu a tăia pre boiarii greci și pre slugile lor, carii jăhuisse țara. Și mult sânge s-au vărsat. Și înnoptând, nu să știa cum fuge unul cu altul, de frică și de cutremur mare. Iar Alexandru-vodă scăpând numai cu dulama pre trup, s-au despărțit de doamnă-sa și fugind tare sosi la Brăila, iar doamnă-sa mărse la Giurgiov. Radul-vodă deaca înțelése de aceasta, îi trimise bani de cheltuială și haine de îmbrăcăminte, ca să-l cinstească. Iar Alexandru-vodă având inimă rea și grijă pentru doamnă-sa, nici nu știa unde iaste. Și într-acei ceas sosi un om de la Rușciuc, dându-i veste bună că au trecut la Rușciuc și iaste sănătoasă. Părându-i bine foarte au dăruit pre acel om. Și intră într-o ghimie de s-au dus la Rușciuc, împreunându-să cu domnă-sa. Avea nădejde ca să intre iar în țară domn. Iar turcii nu-l îngăduiră, ci-l duseră la Țarigrad.

Atuncea Lupul păharnicul să mira ce va face, de câte au început, ca să îmblânzească pre turci. Ungurii încă-i cerea lefi, bani nu avea, ci apuca pre neguțători, de-i da ungurilor, să plătească ei lefile. Și trimisese în țară pre Buzdugan căpitanul, fiind om rău, ca unde va găsi greci neguțători gélepi, pre toți îi tăia și le lua toată marfa fără de nici o milă.

Și dupre această mazilie a lui Alexandru-vodă, dăde împăratul domniia lui Gavriil-vodă. Și au venit în scaun în Târgoviște. Și preste puțină vreme i-a venit poruncă de mărse cu toate oștile de să împreună cu Schinder-pașa. Fu prins și Lupul păharnicul cu Buzdugan căpitanul; dându-i în mâna pașii, îndată-i înțepă pre amândoi. Și așa și-au sfârșit viița lor.

Iar Gavrilă-vodă întorcându-se de la oaste, puțin au mai

domnit și l-au mazilit. Deci n-au vrut să meargă la Poartă, ci au fugit în Țara Ungurească și acolo ș-au sfârșit viața lui.

Radu-vodă Mihnea iar au venit domn al doilea rând și tot au domnit bine și cu pace. Mers-au și cu oaste în Țara Leșească, ajutor împăratului Osman Mehmet, învârtejindu-se de acolo la scaunul lui, în Târgoviște. Domnit-au ani 3 pol, leatul 7131. Atunce l-au mazilit împăratul și l-au trimis în Țara Moldovei, să fie acolo domn. Iar aici în Țara Muntenească au lăsat pre fie-său, Alexandru-vodă.

Deci fiind prea tânăr, avea boiari foarte credincioși, de căutau toate trebile domniei și ale țării, și cu toate judecățile era asupra lor. Și domniia foarte bine și cu pace. Iar apoi s-au rădicat asupra lui călărașii de la Mănești, și de la Gherghița, și de la Ploești și de la Rușii-de-Véde, ca să gonească pre Alexandru-vodă. Iar boiarii lui prinzând de véste, toți s-au strâns și împreună cu toată curtea și grăbiră de să loviră cu ei la sat la Mănești. Și fu biruința lui Alexandru-vodă cu boiarii lui. Și să întoarseră iar înapoi cu izbândă.

Atunce iar să sculase niște lotri dă peste Olt cu un domn ce-i zicea Paisie. Iar boiarii, prinzând de véste, trimiseră de i-au prins și i-au omorât cu domn cu tot.

Iar Radul-vodă fiind în Moldova, chiebat-au pre fie-său, Alexandru-vodă, de s-au împreunat la Siret, și acolo i-au făcut nunta cu o fată a lui Scărlet saigiu, ca să-i fie doamnă. Și săvârșindu-să nunta, iar să învârtejiră cineși la țara lui.

Deci preste puținea vréme murind Radul-vodă la Moldova, trimise fie-său Alexandru de i-au adus oasele aici în țară, de l-au îngropat la mănăstirea lui, unde iaste hramul Sfetaia Troița, din jos de București.

Fu și el mazilit de la împărăție și s-au dus la Poartă. Domnit-au ani 3 pol și luni 3, 7136.

În zilele acestui domn au intrat tătarii în țară, fără véste, de au robit țara până în Olt, și s-au întors de acolo cu mare plean, cât au rămas până astăzi tot pământul acela pustiu.

Alexandru-vodă Iliiaș iar au venit al doilea rând domn de la Poartă. Și iar l-au mazilit. Domnit-au ani 2, 7138.

Leon Ștefan-vodă venit-au de la împărăție să fie domn. Și au început a-și întocmi țara cumsăcade.

Atunce și Matei avea dregătorie de la dânsul, agă mare. Și era de moșie din satul Brâncovenii, fecior Danciului

Vornecul, care să trăgea din neamul bășărăbesc. Datu-i-au Leon-vodă județul Romanașilor ca să-l ție de birărie.

Deci pentru multe biruri gréle ce au fost asupra săracilor, neputând să mai biruiască, spartu-s-au toate județele de preste Olt, fugind care încătro au putut. Iar boiarii carii

țineau județele pățea mare nevoie de la domnie, că-i punea să plătească județele cu sila. Și ce avură, deteră tot, și să

îndatoriră pre la turci și pre la balgii. Că aprozii lui Leonvodă nu mai înceta de la casele lor, tot pentru bani; și

le lua repede câte 30-40 galbeni numai deodată.

Iar când au fost la octombrie 17 dni, 7138, văzând acei boiari că nu mai pot birui, să sculară toți de pribegiră în

Țara Ungurească, trecând pre plaiul Vâlcanului, la Hațeg. Însă boiarii anume: Matei aga din Brâncoveni, i Aslan

vornecul, i Gorgan spătarul, i Barbul păharnicul Brădescul, i Mihai spătarul, i Dumitru slugerul, i Mitrea vistierul și alți

mulți boiari. Și toți lăcuiră la un loc, având mare cinste și socotință de la Racoți Gheorghie-craiu, și de la groful, și

de la Zolomi David și de la toți némeșii. Iar Leon-vodă trimise cărți la Matei aga și la alți pribégi cu jurământ, ca

să vie în țară. Iar ei n-au vrut. Și iar mai trimise și al doile rând, și al treilea rând, și tot n-au vrut să vie, că nu l-a

crezut. Iar deaca au venit părintele Theofil episcopul și Hrizea dvornicul din solie, Leon-vodă iar au trimis cărți cu

jurământ și a patra oară cu Radul logofătul din Desa și cu Stanciul postelnicul ot Dâlga, ca să vie pribégii la casele

lor.

Deci când au fost la Târgul Jiiului, ei să întâmpinară cu străjile pribégilor, fiindu-le cap Barbul păharnicul

Brădescul, i Mihai spătarul Coțofeanul. Și prinseră pre Radul logofătul din Desa, iar alții scăpară. Iar Matei aga și

cu alți boiari, cu oaste ungurească și mulți roșii de preste Olt, ei încă venea pre urma strejilor, pre plaiul Vâlcanului,

pân-au trecut aici în țară. Atunce Leon-vodă prinzând de veste, trimise pe Mihul vel-spătarul cu oști, străji. Și când fu la sat la Ungurei, întâmpinară-se cu ei și să lovire străjile de față, și fu biruit Mihul spătarul, cât de-abia scăpă și el. Iar Leon-vodă, deaca înțelése de această veste rea, îndată trimise pre doamnă-sa la Giurgiovo împreună cu toate jupânele boiarilor. Iar când au fost la august 21 dni, 7139, ieșit-au și Leon-vodă cu oștile în tâmpinarea lui Matei aga și merse la sat la Prisceni. Acolo făcură sfat mare cu slujitorii și dăde dorobanților lefi, și iar să întoarse îndărăt la scaun, tăbărându-se cu toate oștile din jos de mănăstirea lui Pană vistierul, lângă drumul Giurgiovoului. Și viind pribégii, tare să lovire unii cu alții deasupra viilor din jos de mănăstirea lui Mihai-vodă. Și fu izbânda lui Leon-vodă. Pierit-au mulți oameni de tot felul, prins-au și pre Preda Brâncoveanu, nepot lui Matei aga și pre Radul logofătul de la Desa și s-au răscumpărat viața cu bani de la Leon-vodă. Tăiat-au și pre Adam banul acolo în tabără și pre Preda Floricoiu din Greci și au înțepat pre Pusa armașul. Și au trimis la împărăție 40 de unguri. Făcut-au Leon-vodă și o movilă mare lângă drum. Într-acelel război împușcat-au pre Voicina, căpitanul de sârbi, într-o coapsă. Iar Matei aga, i Teodosie spătarul, i Gorgan spătarul, i Mihai spătarul, i Dumitru slugerul, i Barbul paharnicul, i Petru slugerul și cu alți boiari, câți au scăpat de la războiu, ei au fugit și s-au închis la mănăstire den Tismana. Și au șazut acolo 10 zile. Iar Leon-vodă îndată au trimis după ei pre cumnatu-său, Boul banul, i Nedelco Boteanu cu oști, ca să ajungă pre Matei aga. Și fiind ei închiși acolo, la Tismana, acolo i-au ajuns și s-au bătut cu ei 3 zile, și nimic nu le-au putut strica. Deci întorcându-se oștile înapoi, prădat-au țara despre acea parte cum au fost mai rău. Iar Matei aga, văzând că s-au dus oștile, au ieșit din mănăstire și au mers în Izvarna, la casa stari Stoicăi. Povățuindu-i el, i-au suit la munte. Iar Leon-vodă și a doară trimiseră oști cu Gheorma căpitanul, ca să prinză pre Matei aga. Și nimica nu i-au putut strica. Ci întorcându-se, oștile iar au jăfuit și au prădat țara de preste Olt foarte rău.

Iară pre acéia vréme fiind pre marginea Dunării ispravnic un pașă ce-l chema Abaza-pașa, înțelegând acesta pentru această săracă de țară, cum o au spart domnii streini cu grecii țarigrădenii, făcut-au sfat ca să aducă pre Matei aga de la Ardeal, să-l facă domn țării, că de la dânsul vor avea săracii pace și odihnă. Și îndată au trimis la el pre popa Ignatie Sârbul den Necopoe, ca să vie să fie domn țării cu voia pașii. Și s-au împreunat cu el la Făgăraș. Iar Leonvodă încă au fost trimis pre părintele vlădica Grigore, i Ivașco dvornicul, i Gligore comisul, cu cărți și cu jurământ mare, la craiul Racoți, și la Matei aga și la alți boiari, ca să vie la casele lor. Deci atunce o seamă de boiari, anume Filișanul, i Coțofeanul, i Brădescul, i Pătru slugerul, i Barbul ot Poiană, i Ionașco ot Gaia, ei au venit de s-au închinat la Leon-vodă. Și au dat tuturor plăști și i-au boierit. Dupre dâșii au venit și Aslan dvornicul, de l-au făcut ban mare la Craiova. Iar când au fost la iulie 24 dni, 7140, venit-au de la Poartă de au luat domniia lui Leonvodă. Și îndată au purces de s-au dus la Țarigrad. Și au domnit ani 2 pol fără 8 zile.

Iar boiarii de aicea îndată trimiseră la Matei aga cărți cu Drăgușin, sluga lui, dându-i știre de maziliia lui Leonvodă, ca să-și vie la casa lui cu bună pace. Deci Matei aga, înțelegând de aceasta, dat-au mulțumită lui Dumnezeu și, fiind supărat de streinătate, socotit-au să vie în țară. Iar mai nainte de această veste cu 5 zile, fost-au trimis pre cumnată-său Gorgan spătarul la Alexandru-vodă Iliiaș, domnul Moldovei, ca să-i facă pace și acolo fu omorât de el.

Iar Matei aga încă și-au luat ziua bună de la craiul Racoți și de la toți domnii și némeșii, și au purces să vie aici în țară. Iar craiul, pentru multă slujbă dreaptă ce i-au făcut când au venit némtii asupra lui la Tocaia, n-au vrut să-l lese să vie făr' de oameni, ci au ales pre Vaida Bun căpitanul cu o seamă de oști, de au petrecut pre Matei aga cu mare cinste, purcegând de la Caravansebeș, avgust 2 dni. Fostu-i-au conacul la sat la Cornu, pre locul turcesc. Acolo i-au ieșit înainte beiul de la Rușava cu poclon. Și i-au dat bani împrumut câți au pohtit, ca să-i fie

de cheltuială. De acolo au trecut muntele aicea în țară, pre plaiul Drinovului, și au tăbărât în seliștea Preștnii, ca să-și vie la casa lui cu bună pace.

Iar de la împărăție au fost dat domniia Radului-vodă sin Alexandru-voievod, ca să fie domn în Țara Rumânească. Iar tată-său era domn la Moldova. Iar Matei aga trecând muntele aici în țară, prinzând de véste boiarii, și roșii și toată țara, câți era preste Olt, ei toți să strânseră și mérseră de să întâmpinară cu Matei aga și făcură mare sfat, socotind cum iaste țara pierită și mâncată de streini, și mai vârtos de greci, și cum nu vor mai putea aștepta pre Radulvodă cu atâta datorie multă, ca să-i mai mănânce și să-i prade, ca și mai nainte. Ci au rugat toți pre Dumnezeu și au luat pre Matei aga cu sila, neajuns la casa lui, de l-au dus la Mehmet Abaza-pașa, la cetatea din Necopoe. Și dupre ce s-au împreunat Matei aga cu dânsul, numaidecât l-au îmbrăcat cu caftan. Și de acolo i s-au înălțat numele de domnie. Și au început a scrie cărți prin țară:

Io Mathei-Basarab-voievod, cu mila lui Dumnezeu domn Țării Rumânești. Și-i déde pașa surlari, ca unui domn, și turci și beșlii ajutor. Luându-și ziua bună de la pașa, au purces de la Dunăre septemvrie 17 dni, și au intrat în scaun în București, septemvrie 20 dni, 7141.

Iar boiarii țării: Necula vistierul, i Hrizea dvornicul, i Papa logofătul, i Necula Catargiul, i Dumitru Dudescul, i Neagul aga și alți mulți boiari n-au vrut să aștepte pre Matei-vodă, ci s-au dus la Alexandru-vodă, în Moldova, ca să vie cu fie-său, Radul-vodă aici în țară.

Iar el n-au venit cu steagul pre unde vin domnii, ci au trecut Dunărea pre la Obluciță. Iar boiarii țării încă s-au fost tăbărât la Râmna, ca să cuprinză slujitori cu lefi. Matei-vodă încă înțelegând, au trimis străji înaintea lor, la Buzău, cu Mihai Coțofeanul, i Radul Desa. Iar boiarii deaca înțeléseară de aceasta, ei iar să întoarseră la Moldova foarte înspăimântați și să împreunară cu Radul-vodă în malul Siretului, la Movilă și numaidecât déderă știre lui Alexandruvodă. După acéia ei să sfătuiră și aleseră pre Calotă clucerul și pre Andrei vornicul, de i-au trimis cu cărți la slujitori ca să să închine la Radul-vodă.

Iar ei n-au vrut nici unul, ci încă i-au prins de i-au dus la Matei-vodă. Și n-au avut nici o nevoie, ci încă i-au trimis iar înapoi cu cărți la boiari, ca să să lase de ce s-au apucat și să vie cineși la casa lui cu pace. Iar ei n-au vrut, ci încă au trimis de au adus și tătari și au purces cu Radul, cu oaste grea, moldovéni, siiméni, cu steag împărătesc, cu schimni-ceauș, ca să vie să scoată pre Mathei-vodă din scaun, făcând multă pieire și robiciune țării. Iar Matei-vodă deacă înțelése că-i vin asupră, îndată-și strânse oștile și puse tabăra pre marginea orașului, dăspre Dudești, și-i tocmi pre fieșcare la ceata lui. Iar Radul-vodă încă au fost tăbărât cu oastea lui și cu boiarii țării la pod la Obilești, la Colintina, din jos de mănăstirea lui Dan dvornicul.

Deci când au fost la octombrie 25 dni, sâmbătă, lovitus-au străjile din jos de mănăstirea Plumbuitei, și fură foarte rău înfrânți. Iar a doao zi, duminică, lovitus-au toți de față. Iar capetele oștilor lui Matei-vodă: pre călărași era Tudosie spătarul sin Vintilă dvornicul, i Gherghie spătarul sin Lupul logofăt, iar pre roșii era Ivașco vornicul Băleanul, i Barbul păharnicul Brădescul, iar pre dorobanți Oprea aga i Lupul căpitanul. Și hasna lui Matei-vodă au fost arhanghel Mihail, iar hasna Radului-vodă au fost Orac mârzea, capul tătarilor.

Fost-au război mare, de dimineața până seara. Făcut-au tătarii mare năvală în multe rânduri, cât să amestece unii cu alții, bătându-se tot cu sabiile goale. Și nimic nu putură folosi. Ci când fu în deseară, au dat Dumnezeu de au fost izbânda lui Matei-vodă, iar Radul-vodă au dat dosul, fugind cu mare spaimă și cu capul gol. Și multe trupuri au căzut jos de sabie. Atuncea au pierit și Necula vistierul i Papa logofătul ot Greci. Iar Hrizea dvornicul, i Mihul spătarul, i Catargiul, i Vasilache aga, i Dudescul vistierul, aceștea au scăpat cu Radul-vodă la Moldova. Iar pre alți boiari, pre toți i-au prins vii. Pre turci încă nu i-au bântuit nimic, ci au venit cu steagul împărătesc, de s-au închinat la Matei-vodă. Făcutu-s-au de trupurile aceloră o movilă mare în marginea orașului, dăspre Dudești, ca să să pomenească. Iar Matei-vodă încă s-au întors în oraș, la scaunul lui, dând laudă mare lui Dumnezeu pentru că l-au

izbăvit de vrăjmași și ai lui și ai țării.

Iar când fu la noiembrie 15 dni, fu chemat Matei-vodă de Abaza-pașa la Ruși, de ș-au tocmit lucrurile lui și ale țării. Și iar s-au înturnat înapoi, de au mers în scaun în București.

Iar când au fost la dechemvrie 15 dni, venit-au un capigiu de la Poartă cu atîșerif împărătesc, de au dat lui Matei-vodă steagul Radului-vodă, ce s-au fost luat de la război, ca să stăpânească el.

Iar când au fost la dechemvrie 16 dni, purces-au Matei-vodă la împărăție cu Suliman aga, îmbrihorul și mulți boiari mari și mici, și părintele vlădica Grigorie, și Theofil episcopul, i roși, i călărași, i dorobanți i popi. Și au mers pre la Abaza-pașa.

Iar doamna Elena a lui Matei-vodă venit-au în scaun în București, marți, dechembrie 18 dni.

Iar Matei-vodă s-au dus la împărăție. Sosit-au la Țarigrad ghenarie 5 dni, și au dăscălecat la saraiul Moldovei. Și într-acéia zi au mers la viziriul de l-au îmbrăcat cu caftan și s-au întors iar la sarai. Și tot acolo au șăzut, din ghenar 5 dni, până s-au umplut zile 20. Și nici un răspuns nu s-au mai dat. Și era cu multă grijă. Iar Curt Celebi grecu tot au umblat pre ascuns la veziriul și s-au ispitit în multe chipuri. Și au adus la viziriul greci, grece, turcoalice, de au pârât cum le-au pierit bărbații, și frații, și feciorii la războiul lui Matei-vodă. Și nimic n-au folosit.

Iar când au fost la ghenar 20, venit-au și boiarii pribegi de la Moldova în Țarigrad, anume: Dumitru Dudescul, Vasilache aga, Mitrea pitarul și 3 slugi ale Hrizii dvornicul, Danciul logofătul, i Radul vătaful, i Damaschin logofătul și cu moldovéni, trimiși de Alexandru Iliiași cu o carte de pâră, care o au dat în mâna împăratului, făcând pâră boiarii pribegi, cum au fost mai greu și mai cu strâmbătate. Iar sultan Murat, împăratul, nimic pâra lor nu o au băgat în seamă, ci i-au trimis la vizirul, să stea de față.

Când au fost la ghenar 27 dni, stătut-au Matei-vodă cu dânșii de față, și multă pâră și gâlceavă s-au făcut întru ei, cât numai Dumnezeu le-au potolit toate. Iar când au fost a doao zi, mers-au boiarii la Matei-vodă la divanul

împărătesc și au făcut jalbă mare pentru greci, cum au spart grădina împăratului cu jahurile și cu toate răutățile. Că iau tot ce găsesc, până ce s-au pustiit țara. Atuncea n-au cutezat să să ivească nici greci, nici pribegi, nici moldoveni, ci au șăzut tot ascunși prin gauri. Fiind mila lui Dumnezeu pre capul lui Matei-vodă și a țării, numaidecât au poruncit împăratul ca să fie Matei-vodă domn Țării Rumânești. Și au ieșit din divan cu mare cinste.

Iar când au fost la februar 3 dni, mers-au de au sărutat și mâna împăratului. Și l-au îmbrăcat cu caftan, și pre toți boiarii câți au fost cu el, și i-au dat steag de domnie noao. Și au ieșit foarte cu oaste mare. Și l-au petrecut cu alai pân' la saraiu, cum nu s-au petrecut nici un domn. Atuncea toți boiarii pribégi s-au închinat la el.

Și au purces Matei-vodă de la Țarigrad, februar 18 dni, și au intrat în scaun în București și duminică, martie 10 zile. Și au fost mare bucurie și veselie la toată țara, de la mare pân' la mic, și mulțumia lui Dumnezeu de domn bun și milostiv și creștin și i-au izbăvit de răii vrăjmașii greci.

Iar când au fost la avgust 28 dni, leatul 7141, purces-au Matei-vodă cu Abaza-pașa în oaste, la Țara Leșască și s-au împreunat cu pașa la Galați, septemvrie 10 dni, 7142. Așijderea și Moisi-vodă, domnul Moldovei, încă au mers cu oștile lui și Bugeacul tot. Și au trecut oștile Nistrul. Și au dat război cu Lêșii la Cameniță, toată ziua. Și nimic nu le-au putut strica. Ci s-au înturnat iar la tabără. A doao zi s-au

mutat Abaza-pașa cu tabăra mai jos, de au bătut un coștēju ot Studenița. Și au luat de acolo mulți robi. Și s-au întors înapoi fieștecare la țara lui. Matei-vodă încă au sosit în scaun în București, noiemvrie în 6 zile.

Și în domniia lui arătat-au multă milostenie pre la creștini. Și au făcut multe mănăstiri și biserici; mănăstirea de la Câmpu Lung cea surpată, a Negrului-vodă, o au făcut din temei, o biserică în Pitești, și o mănăstire la Slobozia lui Enache, și o biserică la pod la Călugăreni, și mănăstirea ot Căldărușani, și o biserică la Gherghiță și preste Olt, la Sadova, o mănăstire, și la Gura Motrului o mănăstire, și la biserică De-un-Lemn, o mănăstire, și mănăstirea ot

Arnota; la Craiova, biserică cea domnească și o biserică, și casa la Caracal, și la Brâncoveni o mănăstire, și o mănăstire la Negoști pe apa Argeșului, și la Plătărești o mănăstire, la Breb o mănăstire, la Târșor o biserică, la Ploești alta, la Măxineni, lângă Siret, o mănăstire, episcopia ot Buzău.

Și s-au îndemnat Matei-vodă de au făcut cetatea din Târgoviște de iznoavă, leatul 7153.

Și alte multe milostenii și bunătăți au făcut aicea în țară și la sfântul Ierusalim, și la Sfetaiagora și într-alte părți, și au dăruit multe mănăstiri și le-au înnoit.

Și țara lui, mare cu mic să bucura și da laudă lui Dumnezeu pentru domn bun. Că avea pace și odihnă dăspre toate părțile. Și fieștecare avea hrană den dăstul. Făcutu-s-au și războaie în zilele lui. Că întâi s-au sculat Vasile Lupul-vodă, domnul Moldovei, de au venit cu oaste asupra lui Matei-vodă, ca să-l scoată din țară și să fie el domn. Și au venit pân' la Buzău. Iar Matei-vodă, prinzând de veste, îndată au încălecat cu toate oștile lui. Trimisu-i-au și Racoți Gheorghie, craiul Ardealului, ajutor o seamă de unguri. Iar Vasilie-vodă nu l-au așteptat, ci au fugit înapoi. Iar Matei-vodă încă l-au gonit. Și au mers cu toată tabăra lui până la Putna. Și i-au prădat ungurii țara foarte rău, mergând pe Trotuș să meargă la Ardeal. Iar Matei-vodă s-au învârtejit la scaunul lui în Târgoviște cu cinste mare și cu izbândă.

Al doilea rând iar s-au sculat Vasilie-vodă cu moldovenii și cu tătarii. Avut-au război mare la sat la Nănășori, pe apa Ialomiții. Și au fost izbânda lui Matei-vodă. Mulți întracel război au căzut de sabie, cât de-abia au scăpat Vasilievodă cu puținei oameni, la Brăilă.

Văzând turcii că are stricte la războiu și i să înmulțesc oștile și vitejii, sfătuitu-s-au cu mare meșteșug să-l prinză. Odată, au trimis pe Chinan-pașa cu mulțime de turci, tăbărându-se din sus de București, la morile Cotrăcénilor, iar alții din jos de București, despre Văcărești. Iar Mateivodă, prinzând de veste, îndată au strâns toate oștile țării, stând toți înarmați, în zi și în noapte, lângă domnul lor. Iar turcii deacă au văzut că nu-i vor strica nimic, ei s-

au întors iar înapoi, cinstindu-i și dăruindu-i Matei-vodă cu multe daruri scumpe.

Al doilea rând, au făcut meșteșug mare că au strâns oști turcii la Obluciță. Vasilie-vodă încă au venit cu oștile lui la Cetatea Albă, poruncind împărăția să meargă și Mateivodă cu oștile lui acolo, la Cetatea Albă, ca să-l ocolească acolo turcii, tătarii, moldovenii, să-l prinză. Mergând Mateivodă cu toată tabăra lui pân' la Elpuh, prinse de veste că va să-l prinză turcii. Și îndată au strâns toate oștile lângă dânsul și s-au învârtejit iar înapoi la Târgoviște, cu toată oastea lui întreagă, trimițând pașii multe daruri scumpe cu cinste și cu plecăciune mare, rășchirându-se toți, cineși la țara lui. Iar Matei-vodă au șazut cu pace dăspre toate părțile, domnind și judecând țara foarte bine și cu dreptate.

Iar când au fost cursul anilor 7161, fiind Matei-vodă învrăjbit cu Vasile-vodă și având legătură și prieteșug cu Racoți Gheorghie, craiul Ardealului, sfătuitu-s-au amândoi cu taină mare, ca să-și ia vrăjmașul deasupra lui, că nu să mai poate răposa de dânsul, ci în toată vremea să rădica asupra lui cu gâlceavă, nefiind nimic greșit.

Deci fiind mai credincios un boiarin al lui Vasile-vodă, din casa lui, anume Gheorghită vel-logofăt sin Ștefan din Răcăciuni, făcură cu dânsul sfat și legătură, ca să prinză pe Vasilie-vodă și să fie el domn. Asemănă-se acel boiar cu Iuda care au vândut pre domnu-său. Că trimise Racoți craiul și Matei-vodă oști pre ascuns, unguri și munténi, ca să lovească pre Vasilie-vodă fără' de veste, să-l prinză. Și așa, în ziua de Duminica Floriilor, sosiră oștile în Iași și rădicară domn pre acel boiaru moldovean, numele lui, Ghiorghită Ștefan-vodă. Iar Vasilie-vodă, prinzând de veste mai timpuriu, au fost ieșit de acolo cu toată casa lui, de au fugit la ginere-său, Temuș sin Hmelenschi, hatmanul căzăcesc. Și în grab s-au întors iar înapoi împreună cu gineri-său Temuș și cu mulțime de cazaci. Și au avut război mare cu Ghiorghie Ștefan-vodă și cu ungurii la sat la Popricani. Și așa fu izbânda cazacilor, întorcându-se fieștecare la țara sa biruit.

Iar Vasilie-vodă nu s-au contenit la scaunul lui, ci au grăbit

de au venit asupra lui Matei-vodă cu ginere-său Temuș cu cazaci, cu moldoveni. Deci Matei-vodă, prinzând veste, trimis-au pre Diicul vel-spătarul cu o seamă de oști călări. Și le-au ieșit în timpinare la Focșani și le-au stătut oarece împotriva. Ci nu putură, că nu avea arme de foc. Ci i-au spart cazacii și i-au rășchirat foarte rău. Apoi înțelegând Matei-vodă, au mai trimis o seamă de oaste cu foc, haiduci călări, pedestri, siiméni și țacălușă. Și să loviră la Șoplea în Teleajăn. Și nici aceștea nu le-au putut sta împotriva. Iar Matei-vodă, deaca înțelése așa, foarte să îngrijă tare și rugă pre Dumnezeu. Și încălecă cu toată curtea lui den Târgoviște, duminică, mai 15 deni, 7161. Iar când au fost marți, mai 17 deni, tăbărâtu-s-au la sat la Finta, pre apa lalomii, tocmindu-și tabăra, făcând și șanțuri, așăzându-i cineși în rândul său, învățând pre toți: “Feții mici voinici vitéji, rugați pre Dumnezeu, și vă îmbărbătați, ca să stați toți gata de război. Că iată, vrăjmașul nostru, Vasilie-vodă sosése acum. Să nu carécumva să fie vreunul cu gândul îndoit, ci cu credință și cu bărbăție, cu arme goale și să le stați împotriva, precum ați fost și mai nainte. Să nu carécumva numele vostru cel bun să să surpe jos, că nu ne va fi de nici un folos.” Deci așa învățându-i, sosi și Vasilie-vodă în vrémea prânzului, cu ginere-său Temuș, cu mulțime de cazaci și de moldoveni, ca la 20.000. Iar Matei-vodă era numai cu curténii lui, ca la 7.000. Și așa să loviră iute unii cu alții, cât să sperie Matei-vodă că-l va birui. Și încă fugiră o seamă de oștile lui, trecând lalomița fără de vad. Iar Matei-vodă tot alerga în toate părțile, îndemnând pre boiarii lui și pre voinici, câți rămăsese, ca să stea de război, să nu-și dea mijlocul, că încă Dumnezeu tot iaste cu noi ajutor. Căci eu cunosc pre ei slabi și împuținându-se puterea lor, nădăduiescu-mă lui Dumnezeu că vom să-i biruim acum curând și să să întoarcă rușinați din țara noastră. Deci așa, pentru cuvintele lui céle dulci și bune, foarte să îmbărbătară și da război tare, bătându-se toată ziua în pușci și în tunuri, în săgeți, în sabie, față cu față. Mai vârtos boiarii cei mari și al doilea cu coconii lor, cu slugile lor, tot cu sabiile goale intra într-înșii de-i gonea și-i

răspândea în toate părțile. Atuncea și Matei-vodă cu toți împreună năvăli asupra vrăjmașilor foarte tare, cât îl și răniră cu un glonț la piciorul stâng, den josul genunchiului. Iar când fu în deseară, făcu Dumnezeu o minune mare, că trimise lui Matei-vodă un nor ploios, care să ivi dăspre austru, fiind ceriul prea seninat. Și venea asupra taberilor prea iute, cu un vânt foarte viforos. Și așa trecu preste tabăra lui Matei-vodă. Iar când sosi la tabără lui Vasilevodă, acolo-și năpusti toată apa, ca cum ar cură un râu prea iute. Și picăturile era groase și vârtoase ca o piatră. Unde-i loviia, ticăloșii îndată cădea dupre cai jos. Și să făcu în tabăra lor apă multă, ca o baltă tinoasă. Și așa fiind, îndată să năpusti toată tabăra lui Mateivodă și intrară pren mijlocul lor fără de nici o frică, tăindu-i foarte rău. Prinseră și vii mulți. Iar Vasilie-vodă cu Temuș și cu puțini călări de-abia au scăpat numai cu trupul, trecând la Moldova pre la Galați. Însă noroc au avut, căci au înnoptat. Iar Matei-vodă s-au învârtejit la Targoviște a doao zi, miercuri, mai 18 deni, cu toată tabăra lui, cu mare izbândă și voinicii lui cu multă dobândă, dând toți laudă lui Dumnezeu pentru mila și binele ce le-au făcut, de i-au izbăvit din mâinile vrăjmașilor. Strâns-au trupuri căzute în război, căzute 3.000, de au făcut o movilă mare la Finta. Înfipt-au acolo și o cruce mare. Făcut-au și altă movilă din jos de Târgoviște, lângă drumul cel mare.

Gheorghie Ștefan-vodă fiind pribeag aici, căzut-au la Matei-vodă cu multă rugăciune de i-au dat oaste ajutor, și craiul Racoți așijderea, de s-au dus asupra lui Vasilie-vodă. Având amândoi războiu la Selca, izbândit-au Ghiorghievodă. Iar Vasilie-vodă au fugit în Țara Căzăcească, la ginere-său Temuș, fiind acolo și hanul cu oștile tătărăști. Iar Ștefan-vodă cu moldovenii, cu munténii, cu ungurii, cu léșii, au încongiurat cetatea Suciavei, că acolo era doamna lui Vasilie-vodă închisă cu fie-său Ștefăniță și cu toată avuția lor, având doamna ajutor pre gineri-său Temuș cu 8.000 de cazaci. Deci fiind ei îngropați într-un șanț supt cetate, în toate zilele ieșiia Temuș cu cazacii și-i gonea foarte rău pe cei din afară, până se umplură luni trei. Iar când fu într-o zi, șezând

Temuș supt cortul lui, tocmiră nemți ăiî un tun și-l sloboziră asupra lui. Și așa lovi o ladă de lemn ce erea lângă dânsul, și rupându-să o bucată de ladă au lovit pe Temuș peste un picior și umflându-se piciorul, în grab au murit. Iar cazacii numaidecât rădicară alt hatman și făcură pace cu Gheorghe Ștefan-voievod și-i închinară cetatea. Iar Vailie-vodă au fost căzut la hanul cu multe rugăciuni și cu daruri scumpe, de i-au dat ajutor 20.000 de tătari. Și au purces cu dâșii ca să scoață pre doamnă-sa și pre fiesău din Suciavă. Iar când ajunseră la Prut, sosi veste rea și amară, cum au pierit gineri-său Temuș, și s-au închinat cetatea, și au prins pre doamnă-sa și pre fie-său și i-au luat toată avuțiia. Atuncea deaca înțelese Vasilie-vodă, cu mare întristăciune să întoarse iar înapoi. Sosind la hanul, fu Vasilie-voievod prins și băgat în obezi. Trimițându-l la Poartă, fu închis la Idicula.

Deci cazacii tocmiră trupul lui Temuș într-un sicriu și să duseră cu dânsul în țara lor. Atuncea doamna plângea mult, intrând în inima ei spaimă și groază mare. Iar Ștefanvodă singur intră în cetate, de au prins pre doamna și pre fie-său și i-au luat toată avuțiia. Și s-au învărtejit la scaunul lui la lași cu mare izbândă. Și ș-au plecat capul la Poartă, de ș-au tocmit lucrul. Și i-au adus steag de domnie.

Iar Matei-vodă, fiind rănit de războiul căzăcesc, zăcea în patul lui și nu putea să să răpaose și să-și caute leacul ranei sale de necazul slujitorilor lui, mai vârtos dorobanții și seiménii și alte cete. Că Matei-vodă foarte-i îngrășase, strângând pre toți dintr-alte țări streine, săraci foarte. Iar Matei-vodă le făcuse milă mare. Că avea la casele lor pace, ca să-l caute la vreme de nevoie, cum să cade slugilor celor drépte.

Iar ei toți să îndrăciră de să nebuniră și începură a nu-l băgarea în seamă nicicât, ci-și bătea joc de dânsul și în toate zilele zbiera în curtea lui. Și lua tunurile dă le scotea afară la câmp. Și intra în case unde zăcea, dă-l pedepsea. Și să lăuda că ei au bătut războiul cazacilor, cerșindu-i să le dea câte 3 lefi; iar de nu, vor sparge cămara și singuri își vor lua. În multe chipuri îl pedepsea, zicându-i să-și

lase de acum scaunul și să să facă călugăr. Și zicea că au îmbătrânit și ș-au ieșit din fire. Și așa fiind turbați, când fu într-o zi, să strânseră toți în curtea domnească ca să ucigă pre 2 boiari ai lui Matei-vodă, anume Ghinea Țucala i Radul Vărzariul vel-armaș, aruncându-le prihană cum că ei sfătuiesc pre domn ca să nu le dea lefi. Și așa fiind ei turbați, ca niște porci fără de nici o rușine, să suiră sus, în casele domnești și déderă năvală unde zăcea domnul lor, căutând pre acești boiari supt căpătâiul lui, supt paturi, prin poduri, prin cămări, prin lade, până-i găsiră. Și așa, denaintea lui, i-au luat, cât se cutremura locul de groaza lor, dăzbrăcându-i dă haine, bătându-i nemilostiv, pân-i-au scos afară la câmp, și acolo i-au omorât, înaintea tuturor oștilor. Într-acéia turburare a lor, întâmplându-se lui Socol vel-clucerul Cornățeanul a fi bolnav, zăcând la gazda lui, ca niște hoți și pre el l-au ucis. Și le-au jefuit casele, luându-le tot ce au avut.

Iar când au fost la august, murit-au și doamna Elena. Și cu mare cinste fu îngropată în bisérica domnească, în Târgoviște.

După ce au dat Dumnezeu de s-au vindecat Matei-vodă la picior, ieșit-au în preumblare cătră Argeși, și învârtejindu-se de acolo, iar dorobanții și seiménii i-au închis porțile și i-au ieșit înainte, la șanțul cel mare, cu toate tunurile, oprind pre domnul lor ca să nu mai intre în cetate, zicând că de acum înainte nu le mai trebuie să le mai fie lor domn, ci, sau să iasă din țară, sau să să călugărească. Deci așa au șăzut, cu toți boiarii lui, obidit, din josul orașului, 3 zile. Și nici pâine nu lăsa să-i aducă, să mânânce din averea lui și din toată cinstea domniei lui. Deci într-alt chip n-au avut cum mai face, ci le-au făgăduit să le dea bani din dăstul. Atuncea de-abiia l-au lăsat de au intrat în târg, la scaunul lui. Iar ei nu să mai așăzară, ci ca niște lupi flămânzi, și ziua, și noaptea zbiera și umbla pre la casele boiarilor, ca niște calici, de-i pedepsea și le cerea de băutură. Nimenilea nu le putea sta împotrivă. Că umbla toți béți, zăcând prin pimnițe cu muieri, cu copii cu tot. Lăsară hrana lor cea bună și să apucară de tâlhărie. O, câtă obidă era lui Matei-vodă! Unde știia cât bine le-au

făcut, și acum își bat joc de el. Și chemă pre toți credincioșii lui boiari și slugi și le zicea: "O, dragii miei, știți cât munciiu de ținuiu țara, și mă nevoiiu de o strânșu la moșiile lor, și o păziiu de nu o călcă nici o limbă. Și în zilele mele crescură, și să însurară, și făcură copii și să îmbogățiră toți. Mai vârtos zic de acest neam dorobăntesc, fiind ei tot dintr-acest pământ al Țării Rumânești și neavând ei nici o nevoie de la mine sau de la alții. Iar diavolul cel nepohtitor de binele omenesc iată cum intră în ei, de i-au nebunit și nu știu ce fac. Că s-au însoțit cu sârbii siiméni, de ș-au măritat fetele și surorile duple ei. Și nu poate nimenea să-i contenească. De acum înainte, dragii miei, să știți cu adevărat că pentru faptele lor, vor să vie mari răutăți asupra aceștii sărace de țară. Și va să cază la mare nevoie. Și vor să pătimească și cei buni pentru cei răi. Că întâi eu nu pociu răbda turburarea lor care fac asupra mea și asupra țării. Ci gândesc, de voi avea zile, să aduc în primăvară 30.000 de tătari și pre craiu cu ungurii, să-i lovească fără veste de toate părțile și să puie supt sabie toți cei mai mari, să piară ca niște tâlhari, să-mi izbâdesc spre dânșii, pentru mult bine ce le-am făcut".

Și așa, cu necaz mare, au petrecut Matei-vodă din zi în zi. Deci fiind slab și ajungându-l adâncile bătrânețe, puține zile s-au războlit. Și când au fost april 9 deni, 7162, duminică dimineața, au răposat Matei-vodă în casele domnești, în Târgoviște. Și au domnit Matei-vodă ani 21, fără luni 5 și zile 11.

Iată după pristăvirea răposatului Matei-vodă, boiarii țării împreună cu părintele Ignatie mitropolitul, aciiși trimiseră de să strânse toată curtea și toți slujitorii. Și făcură cu toți dimpreună mare sfat. Și cu voia tuturor aléseră din mijlocul lor ca să le fie domn Costandin-voievod, sin Șarban Basarabvoievod, că-l știia că iaste de neam mare, domnesc și iaste om bun, și înțelept și blînd. Și toți să bucurară și să veseliră.

Și îndată scoaseră și trupul lui Matei-vodă din casele domnești și-l puseră în mijlocul curții, fiind și sfântul Macarie, patriiarhul de la Antiohiia, cu mitropolitul Ignatie,

cu mulți arhierii și călugări, popi. Făcutu-i-au pogrebania cumsăcade, rădicându-l cu mare cinste, pân' l-au băgat în groapă, în biserică domnească, în Târgoviște. Dumnezeu să-l pomenească.

Iar Costandin-vodă, împreună cu toți boiarii lui începură a căuta de rândul țării și de așăzământul domniei. Și îndată trimiseră de olac de déderă veste împăratului, sultan Mehmet, și veziriului Derviș-pașa și tuturor priiatenilor, câți avea, pentru întâmplarea ce scrie mai sus. Și tuturor le-au părut bine. Și degrab aléseră pre o seamă de boiari, și roșii și popi, de i-au trimis la Poartă, făcând mare rugăciune la toți ca să le hărăzească pre Costandin-vodă, să le fie domn. Și numaidecât le-au făcut pre voie, precum l-au pohtit și țara. Și-i déderă steag de domnie noao, trimițându-l cu terzi Mustafa aga Tahalgiul împreună cu boiarii.

Iar Costandin-vodă, înțelegând de aceasta, pogorât-au la București. Iar când au fost joi, iunie 1 deni, 7162, ieșit-au Costandin-vodă, cu toți boiarii, cu toate oștile înaintea steagului, la podul Plumbuitei și acolo să împreună cu aga turcul și cu boiarii. Și cu mare cinste intrară în scaun în București. Și preste puținea vrême gătit-au Costandin-vodă haraciul și poclonul de domnie. Și l-au trimis la împăratul cu aga turcul și cu mulți boiari. Și așa ș-au așăzat domnia cu bună pace, dăspre turci, și dăspre hanul și dăspre Racoți Gheorghie, craiul Ardealului, și dăspre Ștefan-vodă al Moldovei. Și cu toată vecinătatea s-au așezat. Și au început a face milă mare țării, iertându-le toate năpăștile. Și au plătit pre slujitori cu un haraci deplin. Și au iertat țara de bir 3 luni. Și au iertat dorobanților și călărașilor dijma și oieritul. Și au îmbrăcat pre toți cu postav bun, și pre căpitanii lor cu frânghii, cu coftirii, cu atlaze. Lefi încă le da din dăstul. La masă cu dânsul de-a pururea șădea cu dânsul și-i dăruia. Judecăți drépte făcea, și milă din dăstul. Pre nimenea nu obidua, ci cu blândéțe și cu cuvinte dulci pre toți îi mângâia. Și gândi să facă mult bine țării. Și să bucura toți și moșnéni, și streini, mulțumind lui Dumnezeu că le-au hărăzit domn bun și înțelept, și milostiv.

Făcut-au Costandin-vodă și o mănăstire mare, care iaste în vârful unii movile din București, unde iaste hramul sfetăii Costandin-țar și muma lui, Elena. Ispravnic au fost Radul logofătul Dudescul și Gheorghie Șufariul din Târgoviște.

Și doamna lui Bălașa au făcut o mănăstire ce să cheamă Jitiiianul, den sus de Craiova, lângă Jiu. Făcut-au doamna Bălașa și un sicriu mare de argint poleit foarte iscusit, în carele au pus sfântul trup al sfântului Grigorie Decapolit, de la mănăstirea Bistrița. Și alte multe bunătăți și odoară scumpe au făcut și le-au împărțit pre la Sfetagora și prin alte părți.

Tocmitu-s-au țara foarte bine și s-au împăcat cu toată vecinătatea, făcându-și frăție și legătură cu Racoți și Gheorghie și cu Ștefan-vodă al Moldovei. Și au vecinit bine și frumos.

Gândit-au Costandin-vodă să facă și alt bine Țării Rumânești, ca să-i mulțamească și să-l pomenească. Care bine neamului rumânesc, vrăjmașul diavolul n-au lăsat să-l umple. Ci, pentru bine, mult rău i-au dat. Ca și israilitenii jidovi cu domnul nostru Isus Hristos, când i-au scos din robie, din mâna lui Faraon și i-au hrănit în pustie, cu mană din cer și le-au dăruit țări întregi; iar apoi, în loc de mulțumită, ei-l uciseră și-l adăpară cu oțet și-l batjocoriră în tot chipul. Așa și neamul rumânesc, mai ales dorobanții. Că au chemat Costandin-vodă, pre toți căpitanii de dorobanți și iuzbașii și ciaușii vătași și cetașii, de s-au sfătuit cu dânșii zicându-le: "Feții miei, tuturor am făcut ce s-au căzut, și roșiilor, și tuturor cetelor și voao. Încă una mai trebuiaște să facem. Să scoatem din mijlocul nostru pre siiménii sârbi, că nu iaste țării de nici un folos. Răposatul Matei-vodă i-au strâns pentru vrăjmașul Vasilie-vodă. Iar eu acum, au dat Dumnezeu de n-am nici un vrăjmaș și m-am împăcat cu toate țările, ca să putem face bine și țaranilor, că sunt săraci și împresurați de bir și de năpăști. Iar când vom avea vreun păs de undeva, ne vom apăra cum va fi voia lui Dumnezeu. Și mai bine voi da acele lefi siimenești voao și feciorilor voștri."

Deci ei cu un cuvânt fură bucuroși și ziseră toți: "Așa să

fiel!”

Și într-acéiași zi au făcut Costandin-vodă masă mare de i-au ospătat și i-au dăruit cu coftirii, și cu atlaze și cu postave bune. Iar când au fost a doao zi, sâmbătă, februar 17 deni, 7163, fiind acest neam dorobănțesc încuscrați cu siiménii și sângerăți și covășiți de diavolul încă din zilele lui Matei-vodă, făr’ de nici o chibzuială, de dimineață, împreună cu siiménii, să sculară turburați, și fără veste începură a sudui pre domnu-său, Costandin-vodă. Și făr’ nici o milostivire abătură în neamul rumânesc, în boiari, de-i ucidea ca pe niște dobitoace, prepuindu-le că sunt hicléni și ei au sfătuit pre Costandin-vodă, să scoată pre siiméni. Și ei, ticăloșii, nimica de acéia n-au știut. Ci cu voia lor s-au sfătuit Costandin-voievod, și iar ei au stricat. Numai ei, ca niște oameni răi și făr’ de Dumnezeu, i-au ucis, nefiind nimica vinovați.

Pre care-i uciseră, aceștea sunt anume: Ghiorma velban, i Drăghici sin Papei vistierul ot Greci, i Gheorghe Carida vistierul, i Papa sin Predii vornicul Brâncoveanul, i Cârstea sin Socol clucerul Cornățeanul, i Udrea slugerul Doicescul, i Preda Beca ot Maia, i Sava Șufariul Cuștoreanul, i Dumitrașco Frejureanul, i Dumitru comisul sin Mitrii pitarul ot Stănești, i Mihai ciohodariul, i Gâdea căpitanul, i Băncilă căpitanul, i Ivan căpitanul, i Iancul căpitanul ot Călimănești. Iar alți boiari, câți au scăpat prinzând de veste, au fugit care încătro au putut: unii preste Dunăre, alții au trecut muntele, alții au trecut în Moldova.

Iar dorobanții și siiménii fiind covârșiți de nebulie, și plini de diavolul, nicipât nu să curmară, ci, în loc de căință, mai vârtos sporea spre fapte réle. Că întâi uciseră pre acești săraci de boiari. A doao, bațjocoriră pre domnul lor, suduindu-l în tot chipul și-i da cu lémne la ochi și-l purta val, cum era mai rău. Nu avea putére din domniia lui cât ar fi o cirtă. Numai ce căuta cu ochii ca un dobitoc, și la unii, și la alții. Ei singuri intra în cămară de-și lua lefi. Când venea niscare soli de undeva, ei să punea în poartă de-i oprea, și de frica lor, întâi își da solii la dânșii. Și alte bațjocuri făcea domnu-său.

A treia, călcară și sfintele bisérici ale lui Dumnezeu, încă,

slujind preoții sfânta liturghie. Iar ei intrară în biserică de-și scotea de păr afară și-i dezbrăca de veșminte. Și au jefuit sfintele biserici și preștoarele. Și lua potirile de au vărsat jos sfântul sânge și trup al domnului nostru Isus Hristos. Și sfintele moaște le călca cu picioarele și zicea că sunt farmece. Tot ce au aflat în biserică au luat. Numai pietrele goale au lăsat. Sfintele veșminte făcându-le-au femeilor și fetelor chinteșă. Și vindea cărțile bisericii la târg. Vândut-au și un potiriu drept bani 30, cum au vândut și Iuda pre Hristos. Făcându-l Dumnezeu o ciudă mare, că au băgat unii o icoană în foc, chipul domnului Hristos, ca să scoată poleiala, iar casa s-au aprins, de au ars cu totul ce au fost într-însa până în pământ; de-abia au scăpat ei.

A patra, au dat jaf caselor boierești, și neguțătorilor și tuturor câți știia ei că să biruiesc și au bucate. Și au jăhuit toată țara, din cap până în cap, și cruciș, și curmeziș. Mai pre scurt să zicem, vecin pre vecin, fin pre naș, slugă pre stăpân.

O mare ciudă, multe răutăți au făcut diavolul neamului rumânesc încă din ceputul lumii, de la moșul nostru Adam. Iar domnul nostru Isus Hristos nu s-au îndurat de făptura sfinții-sale, adecă neamul omenesc, ci, ca un miloserd, s-au pogorât din cer pre pământ de s-au întrupat și s-au răstignit și a treia zi au învis, lăsându-ne noao învățătură folositoare sufletului și trupului. Întâi liubovul, să iubim unul pre altul, că liubovul iaste tuturor bunătăților rădăcină -zicând singur Dumnezeu: "Cine va avea dragoste cu vecinul său, acela va lăcui în mine și eu întru el". Deci și acest neam omenesc, până au fost dragostea în mijlocul lor, Dumnezeu au fost cu dânșii, că nu i-au călcat alte limbi streine; și au făcut multe vitejii și au trăit în pace bună. Iar acum iată cum îi prelăsti diavolul așa lesne și-și făcu lăcaș în inimile lor. Den case bune și den lăcașuri multe și bune, den bucate și din mila domnilor și a boiarilor, să făcură tâlhari. Și ei singuri, cu minte lor își surpară viața și-și puseră casele.

Văzând înțelepciunea lui Dumnezeu atâta nebunie ce făcură oamenii aceștea casei lui, adecă sfintei biserici și domnului lor și și vecinilor lor; și sângele cel nevinovat

striga la cer, ca să le facă judecată, cunoscut-au că s-au îngroșat inimile lor și s-au împăinjinat ochii lor, ca văzând să nu vadă și spuindu-le să nu înțeleagă, că păcatul prea s-au înmulțit, și s-au asemănat călcătorilor de lége, trimis-au Dumnezeu asupra lor caznă, adică judecată, ca și odinioară eghipténilor.

Întâi, fiind la Țarigrad împărat sultanul Mehmet, sfat au făcut pentru atâta nebunie ce au făcut acești oameni în Țara Muntenească, socotind că astăzi va fi aici, mâine va fi la ei. Și aciași au poruncit la Racoți Gheorghie, craiul Ardealului și la Ștefan-vodă al Moldovei, de au venit cu unguri și cu moldoveni în Țara Rumânească. Și au avut războiu mare la Șoplea, în Teleajen, cu dorobanții, și cu siiménii și cu alte cété. Prinzând și Costandin-vodă véste, fugit-au din mijlocul lor la Dunăre, împreunându-se cu Siiauș-pașa în vadul Dârstorului, la Strâmba.

Iar ei, încă nu le ajunse că ce nebunii făcuse, ci mai adaoseră. Aflară pre unul asemene lor, anume Hrizea sin Dumitrașco ot Bogdănei, ot sud lalomița, nebun ticălosul și făr' de minte, de-l făcură să le fie domn din mijlocul mărcinilor. Pre acest Hrize foarte îl iubea Costandin-vodă, și de taină credincios făcutul-au boiarin, spătar mare preste toate oștile lui. Iar el să asemănă ludei, care era lui Dumnezeu mai credincios dentâi și întingea într-o solniță cu dânsul, apoi îl vându jidovilor. Așa și Hrizea, să arată întâi domnu-său credincios, iar în taină umbla tot mozavirindu-l și îndemnând gloatele ca să-l ucigă, și să șază în locul lui. O, ticăloșii și nebunii! cum umblară toți rătăciți.

Când fu la iunie 17 dni, leatul 7163, sâmbătă, să loviră toți la Șoplea în Teleajen, și cât clipeala fură biruiți de unguri. Căci Dumnezeu nu mai era cu ei într-ajutor. Ci umbla ca niște oi făr' de păstor și de toți huliți și goniți. Foarte mulți din dorobanți și din siiméni au căzut jos. Zăcea trupurile lor grămadă, unul peste altul, câte 50, câte 100, la alte locuri și mai mulți. Câți scăpară să rășchirară, unii în munte, alții preste Dunăre. Prin toate gaurile să ascunseră. Și de frică mare, știindu-și vina, și de umbra lor se spăimânta. Și-și lepăda hainele lor cele dărăbănțești și

să îmbrăca în fărfașe calicești; și să jura că n-au fost dorobanți.

De sâmbătă, februar 17 dni, începu diavolul a împărăți, și iar de sâmbătă, iulie 17 dni, începu a slăbi. Precum iaste scris, că nu iaste care să stea împotriva lui Dumnezeu. După acéia, sultan Mehmet-împăratul iar au dat domniia lui Costandin-vodă. Și s-au învârtejit de la Dunăre cu mare cinste la scaunul lui, împreunându-se cu Racoți Gheorghe-craiu și cu Ștefan-vodă la podul Prahovei; lângă Gherghiță. Și au șazut la podul Dridovului 3 zile, de s-au ospătat câteși 3 domnii, făcând frăție și legătură cu jurământ, învârtejiindu-se fieștecare în țara sa.

Iar Costandin-vodă au mers la Târgoviște. Și iar au arătat milă mare asupra tuturor creștinilor și celor greșiți. Și i-au iertat de toate vinele lor, numai să să așeze și să-și meargă cineși la moșiia sa, să-și dea birul împăratului. Iar ei, ca niște îndrăciți, nu să mai așăza, ci umbla tot turburați. Și să strânse care de unde era: o dată la București, altă dată la Brăila, ca să vie cu armă asupra domnu-său. Iar Costandin-vodă, prinzând véste, trimise ale sale oști credincioase, și-i loviră de toate părțile. Pre unii îi omoria, pre alții vii îi prindea. Pățiră ca vai de ei, și încă tot nu să mai așăza. Ci care dupre unde era, tot să lăuda și zicea că va veni și altă vreme, ca să-și poată izbândi. Fu și Hrizea spătarul prins la Brăila, și-l aduseră la mâna lui Costandin-vodă. Pohtindu-l craiu, datu-i-l-au, cu jupâneasă, cu coconi cu tot. Și așa pohtise și el. Datu-i-s-au gazdă bună în Beligrad, și i-au făcut obroc bun, ca să-i prisosească de toate. Și avea cinste și socotință den dăstul.

După acéstea toate, Racoți Gheorghe-craiu nu șazu mălcom să-și ție crăiia și țara, ci să sculă cu grele oști ungurești asupra lui Cazimir, craiu leșesc, să-l scoată din scaunu-și și să șază el crai. Venitu-i-au și craiu sfeșesc cu 20.000 de oaste; trimisu-i-au și Hmelenschi, hatmanul căzăcesc, ajutor 15.000 de cazaci; și Ștefan-vodă 2.000. Iar Cazimir, craiu leșesc, și cu toți domnii, prinzând de véste, numaidecât trimiseră cărți la hanul tătărăsc, curând să vie ajutoriu. Și Costandin-vodă avea 2.000 de oaste. Și

Îndată să ridică însuși hanul cu mulțime de tătari și intră în Țara Leșască. Fu Racoți părăsit și de sfeți, și de cazaci, și de moldoveni, și de munténi. Atuncea leșii și tătarii aflară vréme și ocoliră tabăra ungurească. De-abiia scăpă Racoți cu puțini oameni în țara lui. Iar tabăra lui să prăpădi de tătari, care de sabie, care viu, de la mare pân' la mic, pân' la 30.000 de suflete. Atunce prinseră și pre ghineralesul lor, Chim Ianoș, și pre Corne Gașpar, și pre Beldea Pal, și pre mulți domni den Ardeal.

Iar Hrizea spătarul, pre vreme ce era Racoți în Țara Leșască, s-au ridicat cu 500 de siiméni, carii era rumâni de neamul dorobăntesc strânși de Racoți și lăsați de pază scaunului, și războinicește au ieșit cu toții de acolo, trecând muntele aicea în țară pre la mănăstirea ot Bistriță. Iar Costandin-vodă prinzând véste, trimis-au pre Preda dvornicul Brâncoveanul, și pre Radul stolnicul Fărcășanul și Ivașco Cepariul, cu oști gréle. Și făcură război mare la Târgul Bengăi și fură biruiți siiménii. Câți n-au pierit de sabie, prinsu-i-au vii. Și prinseră și pre Hrizea spătariul viu. Închinându-se boiarii la domnu-său cu slujbă curată, priimindu-i cu cinste, dăruitu-i-au foarte bine. Iar prea Hrizea l-au spânzurat la roată cu toate soțiile sale. Luară-și și ei plată după faptă. Și făcură o movilă mare la Târgul Bengăi, în siliștea Cincului.

Iar dorobanții și siiménii nu să mai așăzară, ci văzând slăbiciunea Ardealului și neputința lui Costandin-vodă, fiind îndemnați de diavolul, să sfătuiră că cu alt nimica nu vor putea surpa pre Costandin-vodă, numai cu putérea turcilor. Și mérseră preste Dunăre de să închinară lor și-l pârără că iaste hain împărăției și iaste totuna cu Racoți și cu Ștefan-vodă. Pârără pre domnul lor la păgâni, carii niciodată nu pohtesc binele creștinilor. Iuda pâria pre domnul nostru Isus Hristos la păgânii ovrei, cum că el să laudă că iaste fiul lui Dumnezeu, iar dorobanții pâria pre domnu-său la păgânii turci. Iuda vându pe Hristos în 30 de talanți, iar ei se vândură robi turcilor în toată viața lor. Ovreeii déderă acel chelcig pre un sat a fi de îngropare streinilor, iar ei singuri să déderă mâncare câinilor. Iuda să déde singur spânzurării, iar ei singuri să déderă înecării,

că s-au înecat cu totul. O nebunie nespūsă, cum că ei singuri strică țara! Că nu s-au suferit cu case bune, cu bucate multe, cu pace, cu cinste de la domnul lor, cu slavă de la toți. Nemerii pre Caiiafa tocma în pântece și muri. Deci tâlhariul și vinovatul nu să poate ascunde nicăiera, ci vădindu-se păcatul, plată ia den vina lui. Așa și ei, au umblat cât au umblat gonind pre dracul, pân' l-a și aflat, cu spânzurare, cu înțepare, cu tot feliiul de morți. Carele încătrosă ducea, Dumnezeu nu-l mai sporea, ci acolo să prăpădea. Pren toate țările zăcea oasele lor, ca unor călcători de jurământ și de toate poruncile lui Dumnezeu. Ci de ei n-ar fi atâta minune mare, că pentru nebuniile lor au căzut nevoie mare asupra aceștii sărace de țară, precum să va înțalége aici mai nainte. Că deaca au văzut păgânii una ca aceasta, cum iaste pizmă și împărecheare întru rumâni, socotiră că iaste vrémea să între întru ei, ca niște lupi într-o turmă de oi, să-i răsipească și să-i slăbească din rădăcină. Nu doar că au avut turcii pizmă pre domn, ci mai vârtos pre ei ca să le taie rădăcina, să nu mai fie, ci să umble călcând și mâncând țara și luând toată agoniseala ei, ca o grădină făr' de grădinariu. Ci iată că le-au fost în voie. Ci, adevărat, nu iaste vina lor, ci a rumânilor, că ei singuri i-au pohtit și i-au și dobândit, duple cum zice Dumnezeu: "Cine ce va căuta, va găsi". Găsit-au dar rumânii foarte bine!

Când au fost la ghenar 5 dni, 7166, trimis-au împăratul, sultan Mehmet și vezirazemul Chiupriuliul Mehmet-pașa de au mazilit pre Costandin-vodă și au trimis pre alt domn, ce-i zicea Mihnea, încă cu oști turcești, cu 30.000. Iar Costandin-vodă, deaca prinse de véste, au trecut muntele la Ardeal cu toată casa lui întreagă și cu toți boiarii țării. Și au domnit Costandin-vodă 4 ani făr' 3 luni, leatul 7166. Iar când au fost la februar 17 dni, intrat-au Mihnea aici în țară cu turcii și cu tătarii, de au robii multe de oameni și au prădat țara povățuindu-i dorobanții și siiménii pe unde nu știia turcii și tătarii și pre unde niciodată răutățile n-au umblat. Iar ei, ca niște draci, îi ducea de robii și prăda. O, mare ciudă, că nu s-au auzit din veac ca cineva să-și voiască rău neamului său. Iar ei singuri își da muierile lor,

și copiii lor și rudele lor robi în mâinile turcilor.

Mihnea acesta au fost de neamul lui grec cămătar. Tat-său l-au chemat Iane Surdul, iar pre dânsul l-au chemat din botez Franți. Deci izvodindu-se de mic a urma lui Izmail, feciorul Agarii, fugit-au de la părinții lui de s-au dus la Țarigrad și s-au curtenit la Kinan-pașa, zicând că iaste fecior Radului-vodă, nepot Mihnii-vodă. Primitu-l-au pentru acest nume și-l ținea lângă el foarte bine. Și așa au petrecut viața lui la turci, ca la 40 de ani. Și foarte să arăta credincios turcilor. Și ca de la inima lor l-au ales și l-au făcut domn Țării Românești, înșălându-i că să va turci și el. Și gura făgăduia lor acéstea, iar den inimă gândea, deaca va apuca domniia, să să scoale cu armă asupra turcilor, să-i bată și să fie el împărat.

Deci cum s-au așezat aici, în scaun, în București, trimis-au la boiari preste munte cărți cu jurământ. Și au venit toți cu jupâne cu tot de s-au închinat lui. Așijderea și toată țara. Și să bucura toți de dânsul și le părea bine, gândind că iaste credincios turcilor și el va purta grija țării și o va așăza ca să-și dea haraciul și să trăiască cu pace.

Iar el, fiind în gândul cel dintâi, nu să apucă de așăzământ al țării, ci îndată începu a-și face steaguri multe, și tunuri, și ierbării multe, și palangă împrejurul mănăstirii Radului-vodă. Și să strânseră tot neamul dorăbănțesc, de-i tocmea și-i așăza cineși la steagul lui și la ceată-și. Și începură ei toți a-l lăuda zicând că domn ca acesta n-au mai venit în Țara Rumânească, înțelept și vrednic și iaste ca un sfânt. Mazilit-au pe Gheorghie Ștefan-vodă den Țara Moldovei și au pus pre Gheorghie Ghica-vodă să fie domn în locul lui. Iar Ștefan-vodă au trecut în Țara Ungurească cu toată casa lui întregă. Și nu după multă vrème s-au învărtejit Ștefan-vodă iar apoi cu ungurii și cu lefegii, ca să scoată pre Ghica-vodă din scaun și să fie el domn. Iar Ghica-vodă deaca au prins dă véste, au strâns toate oștile câte s-au împrilejit și lefegii, trimițând cu dâșii pre fiu-său, Gligorașco-vodă, de i-au ieșit înainte la Târgul Frumos și l-au lovit la Strungă, de au făcut război foarte tare. Și cu voia lui Dumnezeu fost-au izbânda lui Gligorașco-vodă. Și au căzut mulți den unguri, făcându-se o movilă mare de

trupurile lor la Strungă. Iar Ștefan-vodă de-abia au scăpat în Țara Ungurească cu puținei oameni.

După aceasta poruncit-au împăratul vezirazimului Chiupriuliul de au porces cu oști grele asupra lui Racoți în Ardeal. Și au poruncit și hanului de au mers cu mulțime de tătari și Ghica-vodă cu moldovenii și cu munténii, ca să treacă toți la Ardeal împreună. Atuncea Mihnea-vodă spusese boiarilor de taină, cum va să taie pre turci. Iar ei, ticăloșii, numai ci încremeniră și să mirară, cum va să fie aceasta, răspunzând: “Doamne, bun lucru ar fi acesta! Iar noi ne temem că nu vom putea plini desăvârșit, ci numai vom zădări șarpele și ne va înghiți cu totul. Căci noi suntem o țară mică și fără de oameni, neputincioasă și fără de ajutor de nici o parte. Iar turcii sunt puternici, mari și biruiesc toată lumea, de la răsărit până la apus.”

Atuncea Mihnea s-au tulburat în firea lui și cu mânie mare le-au răspuns zicând că sunt fricoși: “Și cu voi nu voi face nimic, numai să mărgeți cu mine până la Teleajen, și de acolo vă voi lăsa de veți mărge la casele voastre. Iar eu am cu cine tăia turcii. Atuncea boiarii să mai bucurară. Și purcése Mihnea-vodă cu boiarii și cu toate oștile și, dupre ce ajunse la Șoplea, în Teleajen, chemă pre toți căpitanii lui și pre toată oastea, de-i jura și le porunci să meargă să taie pre turci. Iar ei deaca să dăspărțea de el, îl suduia și zicea că nu să vor învrăjbi cu turcii, că sabia împăratului iaste lungă, și hanul cu tătarii încă soséește. Deci Mihnea, văzând că nu va face nimic, făcu meșteșug, de purcése cu toate oștile să treacă muntele și să să împreune cu ungurii. Când ajunse la Cerași, iar boiarii și oștile pricepură de meșteșugul Mihniei, ce va să facă. Ci îndată-l părăsiră toți și să învrăjiră înapoi cu tunuri cu tot, până să apropiară de tabăra turcească. Iar boiarii merseră la pașa, alții într-alte părți să rășchirară. Mihnea rămase cu puțini oameni, cugetând ce va face: fugi-va preste munte? Tătarii și turcii l-au luat pre dănaite. Tot iaste pierit. Ci ș-au luat capul a mână și s-au învrăjejit și el, de au mers la Cadâr-pașă. Făgăduindu-i bani mulți, tocmitu-ș-au lucrul. Și ș-au făcut pace și cu hanul așijderea. Bănuind și pe o seamă de boiari, cum ei să-i fie

făcut acea sminteală, și îndată omorî pre Pârvul cel-vistier și pre Istratie vel-postelnic, i Preda Bârsescul vel-agă și pre Vintilă căpitan de roșii și pre Badea vătaf de pușcărie. Și au trimis pre Dinca vel-armaș, sârbul, de olac, de au omorât pă Preda Brâncoveanul vel-ban în casele domnești în Târgoviște, nefiind vinovați nimic.

Atuncea, pre acea vreme, era și Costandin Cantacuzino stari-postelnicul, cu toată casa lui și cu gineri-său, Pană Filipescu biv-vel-spătar, iar cu casa lui, la satele lor de la munte, pre apa Praovei, den porunca Mihniei, lăsați cu voia lui și cu carte iscălită cu mâna lui, ca să șază ei acolo, să să odihnească cu bună pace, nebântuiți de nimeni. Numai au pohtit pre 2 coconi ai lui Costandin postelnicul, anume: Drăghici logofătul i Șarban postelnicul, ca să să afle lângă dânsul, cu slujbă dreaptă, precum s-au și aflat. Că pre Drăghici logofătul l-au trimis cu solie la Ardeal, iar Șarban postelnicul nicicât de lângă dânsul nu să dăzlipia. Déci fiind Mihnea obidit pre o seamă de boiari, gândit-au să nu fie acel lucru și în știrea lui Costandin postelnicul și a gineri-său, Pană spătariul. Ci cu mare taină au poruncit la Odor căpitanul de au mers cu târgoviștenii și cu toți plăiașii lalomiții, să prinză pre acești ce scriu mai sus. Și neștiind nimic de acéia, lovitu-i-au fără veste, marți dimineața, avgust 16 dni, 7166. Gonitu-i-au pre toți munții Praovei, 2 zile și 2 nopți, pân' le-au dășchis Dumnezeu calea și au scăpat în cetatea Brașovului cu jupânese, cu coconi, cu toți. Și nici pre unul n-au prins.

Văzând acești boiari atâta nebunie a Mihniei-vodă pornită asupra lor, socotiră că nu vor putea trăi în zilele lui. Ci au trecut în Țara Moldovei cu totul. Și au dat veste și fie-său, lui Șarban, de au fugit de la Mihnea când era tabăra la Sibiiu, și s-au curtenit la Ghica-vodă.

Iar Mihnea, deaca au înțeles că au fugit acești boiari, foarte s-au întristat.

Atuncea au luat turcii cetatea Enăul, și Caravansebeș, și Logojul. Și multă pradă și robie au făcut în Ardeal.

Iar după ce au isprăvit acolo, venit-au și Mihnea în țară, în scaunul Bucureștilor. Și ce gândise asupra turcilor nu să mai părăsise, ci mai vârtos să întărise. Strângând oști de

iznoavă și cu meșteșug mare, 2 lucruri de taină făcea: cătră Racoți Gheorghie-craiul scriia cărți să vie oști ajutor, ungurii, iar cătră turci plecăciune mare făcea. Și lua bani împrumut de la turci mari din Țarigrad și duple marginea Dunării. Și încă i-au chemat cu rugăciune, de au venit la dânsul aici în țară. Și au strâns turci mulți, unii saragéle, alții délii, alții beșlii, alții siimeni. Și așa-i socotea și-i cinstea, cât credea într-însul ca în Mahomet. Atuncea Mihnea foarte să înălța și să trufia. Și trimise pără grea asupra lui Costandin postelnicul și a gineri-său, Pană spătariul, cum sunt haini împărăției și umblă amestecând țările. Și au venit toți boiarii de s-au închinat lui, iar el numai n-au vrut să vie. Și duple pâra lui, trimise Chiupriliul 2 capigii, de au luat de la Moldova numai pre Costandin postelnicul, de l-au dus la viziriul. Iar gineri-său Pană au rămas. Înțelegând Mihnea-vodă de aceasta, trimis-au pre Colțea clucerul Doicescul i Nicola Sofiiianul și cu alți boiari și cu mulți bani, ca să-i dea viziriului, să omoare pré Costandin postelnicul. Iar el știindu-se drept, nimic nu s-au ferit, ci au ieșit de față la divanul împărătesc, de s-au pârât cu acei boiari ai Mihniei-vodă, de față, înaintea vizrului, jăluindu-se că nu iaste hain împărăției. Că întâi el au mers la Mihneavodă, dându-i și boierie, să fie logofăt mare. Iar apoi, cunoscând ficleşugul lui, ce va să facă asupra împărăției și, văzând că au făcut moarte boiarilor țării, de mare frică, au fugit la Țara Moldovei. Și îndată rămăseseră acei boiari ai Mihniei de judecată și fură scoși din divan cu mare rușine. Iar Costandin postelnicul de la Dumnezeu fu izbăvit din moarte.

După aceasta, nu multă vreme trecând, Mihnea fiind îndemnat de dracul, iar au abătut de ș-au tăiat boiarii, câți au mai rămas, anume: Radul vel-vornicul, Cândescul cu 2 frați ai lui, Negoită, i Moisi, i Udriște vel-spătariul, i Diicul Buicescul vel-clucerul, i Radul Fărcășanul vel-stolnicul, i Danciul Pârâianul vel-postelnicul cu fie-său Preda logofătul, i Badia Comăneanul vel-comis, i Stroe clucerul Bârsescul, i Vasilie Câmpineanul vel-căpitanul și alți mulți boiari, aruncându-i din casele domnești jos, cu lanțurile în grumazi. Iar dorobanții să bucura, și-i călca cu picioarele

și-și bătea joc de trupurile lor. Și nici la biserică nu-i lăsa să-i îngroape, ci afară prin gunoaie.

Iar pre jupâneșele lor le muncea și le lua toată agoniseala. Acestea le făcea Mihnea, nu doar că era ceva vinoați, ci numai din sfatul lui cel necurat, care era plămădit în inima lui încă mai dentâi, ca să taie pre turci și să rădice armă asupra turcilor. Deci știind că nu-i vor pristăni boiarii, i-au tăiat. Și nimic n-au folosit. Da-va seama înaintea lui Dumnezeu la vremea înfricoșatului județ!

Pre acéia vrême aduseră tătarii și pre Kimin lanăș de la Crâm, de l-au răscumpărat Mihnea-vodă din robie.

Deci duple acéia, nu trecu multă vrême, strânse Mihnea toate oștile. Călărimea o rândui împrejurul târgului Târgoviștii, iar pedestrima o slobozi în turci. Și câți să aflare acolo, pre toți i-au omorât. Și aciași trimise oști la toate vadurile, de arseră Brăila, Giurgiovul, și prădară tot ce găsiră dincoace de Dunăre, nu numai pre turci, ci pre toți neguțătorii creștini, nu să mai alegea nici de mare, nici de mic, că judecată nu era.

Și alése den neamul dorobănțesc de puse capete mari preste toți. Și-i cinstia, și-i dăruia cu frânghie și cu haine scumpe. Și îmbrăca pre dorobanți, tot cu haine spahiești. Și nădăjduia în ei ca Irod-împăratul în Irodiiada când tăie capul lui sfti Ioan Cristitel, pentru dragostea ei. Deci cât folos au avut Irod de dânsa, atâta au avut și Mihnea de ei. Atuncea împăratul deaca înțelese, de năprasnă să umplu de mânie. Și Chiupriliul vezirazimul, cu toți pașii, mult se mirară cum să schimbă Mihnea den făgăduința lui și să făcu hain împărăției, neavând nici o nevoie. Și încă tot nu credea. Ce trimiseră de olac la Dunăre, să vază. Și tot aflare așa. Și degrab porunci împăratul de să strânsară oștile la Ruși, fiindu-le cap pașa. Și făcură pod peste Dunăre, de trecură la Giurgiov. Au tăbărât acolo în târg. Făcură șanț mare împrejur.

Iar Mihnea încă-și găti oștile toate. Și întâi se duse la Rucăr de să împreună cu Racoți la hotariul țării, de făcură legătură și jurământ mare. Și să învârteji iar înapoi. Și orânduiri pre Costandin Șerban-voievod cu 10.000 unguri, cap lor Micheș Clemen, și cu 10.000 de munteni,

capete Gherghe dvornicul Băleanul, i Dumitru Sârbul velspătarul, cumnat cu Mihnea-vodă, ca să meargă la Moldova să scoată pre Ghica-vodă.

Și când fu septembrie 5 deni, leatul 7167, intră Costandin-vodă în Moldova. Și sosiră la Iași, să loviră oștile cu straja moldovenească. Și război mare fu lângă târg. Și fu moldovenii biruiți de oștile lui Costandin-vodă. Și răzbindui, unii să închina lui, alții să duseră la domnul lor, Ghicavodă, preste Prut la Toțora. Și așa viind veste, s-au pogorât Ghica-vodă cu toți boiarii lui și cu toate jupâneșele în jos spre Prut, pân' la Tighenea. Acolo s-au împreunat cu calga-sultan, cu oști tătarăști, ca 20.000. Și den porunca împăratului, merse asupra lui Costandin-vodă. Și avură război mare din josul târgului Iașilor. Și cât clipeala fură biruiți ungurii și munténii de tătari. Și intrară în ei ca lupii în oi, de-i răspândiră, și-i noroiră în Bahlui. Tăiară pedestrima toată, ca 2.000, și călărimea așijderea, și-i robiră din dăstul. Iar câți scăpară prin codri, îi omorîia moldovenii. De acia au scăpat Costandin-vodă cu puținei oameni. Iar pre Gherghe dvornicul Băleanul îl cuprinseră acolo viu, și-l duseră rob la Crâm.

Iar Racoți încă trimise ajutor Mihniei pre Gaud, căpitanul némților, cu o seamă de unguri, iar cu altă seamă de oaste să duse Racoți la Hațag, așteptând pre turci, să să bată acolo. Mihnea încă purcese den Târgoviște asupra turcilor. Și când sosiră la Frătești, ieșiră o seamă de turci din tabăra lor și să loviră în lunca Giurgiovului. Iar Gaud cu ungurii lovi-i fără veste și foarte rău i-au tăiat. Și câți scăpară, i-au gonit pân-în tabără. Turcii să îngrijară foarte. Iar peste noapte, veni veste neagră Mihniei, că au bătut turcii pre Racoți-craiu, și pre Costandin-vodă tătarii așijderea. El încă să spăimântă rău. Și socoti că nu va face singur nimic. Că turcii era mulți și tătarii încă venea cu Ghica-vodă. Ci să învârteji înapoi cu multă grijă, pân' sosi la Târgoviște. Deci el acolo gândise să șază pre loc și să să bată cu turcii. Iar dorobanții și alte oști să sfătuiră să-l închiză în cetate și să-l dea turcilor. Mihnea, deaca prinse de veste, cu mare meșteșug să împacă cu dorobanții dându-le și bani mulți. Noapte-l sloboziră, de au fugit

preste munte. Și acolo își sfârși viața lui, cum au fost mai rău. Și au domnit Mihnea-vodă 1 an și 9 luni.

Iar turcii și tătarii intrară în țară, de o robiră și o prădară foarte rău. Și puseră domn pe Ghica-vodă la noiembrie 20 deni, leatul 7168. Și să întoarseră înapoi cu multă pradă.

Iar Ghica-vodă, deaca s-au așăzat la scaun, în București, trimis-au poruncă în țară ca să strângă cine va fi rămas și să-și meargă cineși la moșiia lui, să să apuce de hrana lui și să-și dea haraciul împăratului. Și arăta milă mare asupra săracilor și le făcea judecată dreaptă. Niminea nu să întorcea obidit de la divanul lui. Așijderea și slujitorilor le făcu căutare. Și câți ziseră că sunt robiți, săraci, fugiți, morți, pre toți îi scoase de la catastih. Și celor ce rămaseră le dăde scădere din dăstul. Și iertă pre toți greșii. Și când au fost vrémea haraciului, pus-au pre toți să-și dea după obicei.

Iar când au fost la april 26 deni, 7168, venit-au la Ghica-vodă véste cum vine Costandin-vodă cu ungurii, pre la Căinéni, aicea în țară. Și numaidecât s-au sculat cu toți boiarii țării și cu toate jupânésele lor și cu toți coconii lor de s-a dus la Giurgiov. Iar Costandin-vodă au intrat în București, mai 1 deni. Și s-au adunat toți dorobanții și siiménii lângă dânsul. Și veniră și din roșii și din toatele cétele, ce să închinară lui. Și să apucară iar de hoțiile lor céle obiciuite, stricând și jefuind bucatele boiarilor și tot ce găsiră. Și făcură și alte nebunii multe. Că veniră fără véste de lovire pre Ghica-vodă la Giurgiov, pre în vărsatul zorilor. Și carii cum putură scăpară, unii în cetate, alții în șăici, alții în prund, mulți s-au înecat; pre mulți i-au și prins afară. Și ce aflară, luară, cu jahul, tot. Și iar s-au învârtejit înapoi, la București.

Deci înțelegând împărăția de atâta nebunie ce fac rumâni, și îndată porunci la turci și la tătari să le vie în țară să o robească și să o prade. Iar Ghica-vodă, înțelegând de aceasta, și cu boiarii dimpreună, ei trimiseră cărți la împărăție și la viziriul, cu lacrimi și cu plecăciune, ca să nu mai trimiță oștile pre robie, ci numai să gonească dușmanii afară din țară. Deci atunce să milostivi și

trimiseră pre Geani Aslan-pașa și pre Chinan-pașa cu oștile turcești și pre Ac Mârzea cu tătarii. Și veniră la Giurgiov de să împreună cu Ghica-vodă.

Și când fu la mai 21 deni, au purces să meargă la București. Iar Costandin-vodă prinse de veste și au fugit cu mulți din munténi și la mai 25 deni, au trecut muntele, și a pribegit în Țara Căzăcească. Iar doamnă-sa au rămas în Țara Ungurească.

Iar Ghica-vodă s-au așăzat a fi domn iar la scaun în București.

Iar Geani Aslan-pașa și cu Chinan-pașa și cu Ac Mârzea s-au înturnat cu mare cinste și cu dar bun și au trecut în Țara Ungurească pre la Rușava, împreunându-se cu Budum-pașa și cu Seedi-pașa. Făcut-au război mare cu Racoțicraiu, din jos de la Clujvar, pre apa Șomușuiului. Care război, zic unii, față la față, nici pușcă, nici tun n-au slobozit, numai sabie la sabie. Ci tot fu izbânda turcilor, că era mulți, ca 40.000, iar ungurii puțini ca 8.000. Atunci Racoți vitejaște au pierit, că numai cu sabia goală au intrat în mijlocul turcilor și au tăiat pre un pașă mare și pre mulți turci. Și învârtejindu-se, unii l-au lovit în cap cu sabiia, alții l-au împus în spate cu giudélele. Și încă așa rănit fiind, tot au scăpat. Și fiind biruit, fugit-au pân la Oradiia Mare și acolo au murit. Și fu dus la moșia lui, la Patoc, și acolo s-au îngropat. Iar turcii ocoliră Oradiia Mare și o bătură 40 de zile și o luară cu totul.

Iar Ghica-vodă fiind domn Țării Rumânești, porunci să-și dea fieștecare birul, să să plătească de haraci. Iar ei ca niște oameni nebuni și dăzmetici, să trăgea fieșcarele și să ascundea, și nu vrea să-și dea birul după obicei, gândind domnului lor cum era și învățați. Deci trecând vremea haraciului, fu scârbit vezirazimul Chiupriuliul, și când fu la septemvrie 1 deni, leatul 7169, trimis-au pre gineri-său Mustafa-pașa de la Silistra și au intrat în București fără veste și au luat pre Ghica-vodă din scaun și l-au dus la Poartă și l-au mazilit, prepuindu-i că n-au fost vrednic să-și tocmească țara și să-și trimiță haraciul la vréme.

Și au domnit Ghica-vodă luni 9 și zile 10. Atunce, pre acea

vréme, era împărăția la Odrii. Și s-au întâmplat de au fost acolo și Costandin Cantacuzino postelnicul, însă chemat de vizirul, ca să-l întrebe de zabava haraciului, cum au fost. Și-l pedepsea zicând că au făcut Ghica-vodă și rumânii rușine împăratului de n-au adus haraciul la vréme; și cum împăratul biruiaște de la răsărit pân' la apus, și nu iaste altă țară mai rea dect Țara Rumânească, că nu apucă o nebunie să să potolească, alta rădică. Atuncea Chiupriuliul vezirazimul foarte rău s-au mâniat, poruncind gineri-său, lui Mustafa-pașa, să vie aicea în țară el domn (adecă pașă). Și rânduî 4.000 de turci să vie cu dânsul. Și au poruncit să omoare pre Ghica-vodă. Iar Costandin postelnicul, bunul creștin și vrednic de slujbă, el deacă înțelese de aceasta, mult plânse și să văieta pentru săraca de țară, cum să-și piarză légea, și sfintele bisérici să să facă meceturi turcești. Și-și căuta ajutor într-o parte și ntr-alta, și pre nimenea nu-și găsia, făr' cât pre cel mare, putérnicul domnul și Dumnezeul nostru Isus Hristos, carele au izbăvit pre izrailiténi din mâna lui faraon, și pre Noe din potop și pre Lot din Sodom, și pre David din mâinile lui Saul și pre tot neamul omenesc i-au răscumpărat cu sângele lui și i-au scos din mâna diavolului. Așadar întări și inima robului său Costandin postelnicul, și vitejaște, cuteză de intră tocmai la viziriul. Și cu mare groază deșchise buzele lui, și cu multe lacrimi i să ruga ca să să milostivească încă o dată pre Țara Rumânească, să le iarte greșalele, prinzându-se tare că nu vor mai face ce au făcut, ci va da haraciul împăratului la vrémea lui și ce-i va fi porunca vor face. Și multe ca acestea zicea. Și-i aducea aminte în tot chipul. Atuncea déde Dumnezeu de-și conteni viziriul mâniia și îndată opri pre gineri-său, Mustafa-pașa, să nu vie aicea. Și pentru voia lui Costandin postelnicul, au iertat pre Ghica-vodă de moarte și pre Țara Rumânească de a lor greșală. Că pre acel Costandin foarte-l avea Chiupriuliul iubit, căci îl alese că grăiaște drept, și ține cu raioa împăratului și pohtëște bine săracilor. Avut-au săraca de țară noroc pentru acel om bun, carele sta în toată vrémea pentru binele ei, și-l durea inima de creștinătate și de

pământul țării, ca să nu-l piarză. Că și el era moșnean într-însa, cu case și cu olate, ca și alți boiari. O mare ciudă făcu Dumnezeu cu Țara Rumânească, că o scoase din mâinile păgânilor și bisericile le mântui de legea lui Mehmet, și-i trimise mare bucurie. Lădat să fie numele lui în véci!

După acéia viziriul porunci lui Costandin postelnicul să aleagă pre cine va fi voia lui să-l facă domn Țătii Rumânești. Și au lăsat pre credința lui și domniia, și țara ce-i va fi voia lui să facă și să tocmească.

Atuncea înțelegând domnii greci țarigrădénii, cădea la picioarele lui și-i făgăduia bani mulți și-l ruga ca să facă pre unul dintru ei domn. Iar el, știind că sunt greci avani și încărcăți de datorii, nici unuia nu i-au făgăduit, iar pentru binele țării, ca să nu o prade și să o jăhuiască, cum sunt ei învățați. Deci fiind acolo și Gligorașco, sin Ghicăivodă, prinzând de véste, mers-au el singur de au căzut la Costandin postelnicul cu multă rugăciune, ca să-l facă domn, făgăduindu-se că-i va fi ca un fiiu bun, și ce-i va zice, va face. Costandin postelnicul i-au luat credința și să făgădui să-l facă domn, socotind că au născut la Moldova și acolo au crescut, și cum el va ști rândul țărâi, și-i va fi milă de săraci. Și-l jură pre sfânta evanghelie și-i făcu zapis cu mare legătură, cu a lui mână scris, ca să-l aibă ca pre tatsău și să-l cinstească cumsăcade, măcar că Costandin n-au pohtit de la el nici să-i dea boierie, nici nimic, fără pace la casa lui să aibă.

Și așa făcând legătură, numaidecât l-au dus la viziriul, de i-au sărutat mâna, de domnie. Și au purces cu agă și cu steag, de au venit aicea în țară, dăscălecând în Caracal, joi în zioua lui Sfeti Nicolae, dechemvrie 6 deni, leatul 7169.

Văzând Dumnezeu atâta nebunie ce făcuse rumânii și cum nu să mai întorc să-și plângă păcatele și să facă pocăință, nu se mai putu răbda, ce trimise judecată și caznă. Întâi robiia, a doao ciuma 3 ani, a treia foamete mare în 2 ani, a patra multe boale și nevoi gréle, și în tot chipul de bube. Dumnezeu au secerat de tot feliul de oameni, iar ca la ceata dorobanților, nici la unii. Ales la 2

orașă, Târgoviștea și Bucureștii, făcându-se moarte nespasă. Că, adevăr, la aceste 2 târguri era spurcăciuni multe de voie și asemănare Sodomului și Gomorului. Iar plată încă luată.

După aceasta și Gligorie-vodă găsim o țară răsipită și plină de nevoie, mai vârtos îngreuiată de păgânii turci, pentru vina lor ce au făcut, cerșind de la ei unii bani, alții bucate ce jăhuise, alții datoriile Mihniei-vodă, alții una, alții alta. Ci să mira ce va să mai facă și cu ce va să mai lupte. Că ei ca niște lei căsca gurile să-i înghiță pre toți, fiind țara plină de nevoie și de sărăcie. Însă mijlocul tot nu-l da, ci cât putu sili pentru creștini. Și să lasă pre sine în toată lipsa. Și chemă pre toți boiarii țării, poruncindu-le ca ce s-ar strânge din țară, venitul tot să-l dea turcilor, ca doar va izbăvi Dumnezeu pre săraci încă de acest rând. Cine au fost zurba, de au hiclenit pre domnii lor și au făcut țării rău în zilele lui Gligorie-vodă, și-au dat coneuțul. Ca și slugile lui David-împărat, care-l suduia și-l ficlenea; apoi luată plată de la fie-său, Solomon.

În zilele lui, au dat Dumnezeu de au iertat toate boalele și nevoile ce era în Țara Rumânească. Și s-au făcut pâine, și miere și vin mult, și s-au dășchis toată hrana săracilor. Domnit-au Gligorașco tot bine și cu pace, pân-au murit vizirul cel bătrân și au pus împăratul pre un fecior al lui ce i-au zis Chipriuliul, să fie vezirazim în locul tătâne-său. Acesta să rădică cu oaste turcească de au mers asupra Țării Ungurești de Sus. Și au poruncit de au mers și Dabijavodă, domnul moldovenesc; și Gligorașco-vodă, domnul muntenesc, încă au purces la iulii 20 deni, leatul 7171. Bătut-au cetatea ce-i zic Uivarul zile 43, și o au luat turcii. Și au mai luat împrejur și alte cetăți, și sate și coștée, și au robit și au ars Țara Ungurească foarte rău. Mers-au cu Gligorașco-vodă în oaste și 3 feciori ai lui Costandin postelnicul, anume Drăghici vel-păharnicu, i Șarban vtori logofăt și Costandin vtori postelnic. Și slujia foarte cu dreptate și cu credință mare. Iar tatăl lor era aicea în țară, la casa lui, precum să făgăduise Gligorașco-vodă când au luat domnia.

Diavolul, pizmașul neamului omenesc, văzând pre

Costandin postelnicul că să pornește spre fapte bune, făcând multe milostenii întâi pre la mănăstiri, pre la săraci și pre streini și priimiia și-i căuta și Dumnezeu încă-i ajuta și-i adăogea în toate casa lui cu tot binele sfântii-sale. Iar diavolul tot îl cerca, dupre cum îi iaste obiceiul lui, să-l prinză în clucsa lui. Și nicicum nu putea de el să să lipsească. Atuncea diavolul găsi 2 vase réle: unul rumânesc, altul grecesc, anume Stroe vornicul Leurdeanu și Dumitrașco vel-vistierul Țarigrădeanu. Aceștea era lăsați de Gligorie-vodă ispravnici, să păzească scaunul domniei. Iar ei făcură sfat drăcesc în taină cu doamna Mariia a lui Gligorie-vodă și trimiseră cărți de olac la Gligorie-vodă în oaste, făcând pâră mare asupra ticălosului Costandin, cum el umblă pre la turci pre marginea Dunărei, de-l pârăște că iaste hain și cum nu bagă în seamă pre doamnă-sa și-și bate joc de ia și cum opréște țara să nu dea bir. Și atâtea prihăni multe au scris. Și Costandin nimic de celea n-au fost vinovat, nici n-au știut nimic.

Deci întorcându-se Gligorie din oaste, iar Stroe vornicul încă mai cu deadinsul îi scriia, de împrăpăta pâră. Și-l învăța să nu grăiască nimic cu Costandin, și cum va sosi în scaun să-l omoare fără véste. Deci Gligorașco își întoarse firea și crezu pre Stroe dvornicul și pre Dumitrașco. Binele ce-i făcuse Costandin îl uită și jurământul călcă. Și cum sosi în scaunul lui în București, îndată îl apucară acei 2 draci cu gura și-l puseră la cale rea și spurcată, cum puse și céle 2 mărturii mincinoase pre Pilat, ce ucise pre domnul nostru Isus Hristos. Așa și ei făcură pre Gligorașco de trimise dorobanții la casa lui Costandin postelnicul. Și fără véste, din așternut l-au luat de l-au dus la sfânta mănăstire ot Snagov. Era sâmbătă spre duminică, dechemvrie 20 deni, în ziua de Sfeti Ignatie bogonoseț, leatul 7172. Și acolo au stătut la dumneziasca liturghie tot în genunche la sfintele icoane. Fiind gata, s-au pricestuit trupului și sângelui domnului nostru Isus Hristos. Iar când au fost seara, pre la cină, l-au omorât în trapezăriia mănăstirii.

Iar Gligorașco-vodă, deaca-i spuseră că l-au omorât, iar el

atunce s-au deșteptat și au zis părintelui Ștefan, mitropolitul și tuturor boiarilor, că n-au știut când l-au omorât și cum au fost adormit, căindu-se și plângând de moartea lui Costandin. Și blestemă pre Stroe, și pre Dumitrașco, căci ei l-au îndemnat de l-au omorât, nefiind nimic vinovat. Așa s-au căit pentru moartea domnului nostru Isus Hristos și Iuda; dar nimic n-au folosit, ci au luat plată matca focului. Și aceștea încă o vor lua, precum zice la sfânta evanghelie: "Cum ați judecat, așa vi să va judeca, și cum ați măsurat, așa vi să va măsoara". Iar trupul lui Costandin l-au rădicat jupâneasa lui, Ilinca, și coconii lui: Drăghici, Șarban, Costandin, Mihai, Matei, Iordache și cu mare cinste duseră-l la mănăstirea lor ot Mărgineni și acolo îl îngropară, făcându-i-se pogrebanii și pamete mare cumsăcade.

O, diavole, răul pizmaș neamului omenesc, cum prelăștiși pre Gligorie-vodă de omorî pre Costandin fără judecată, fără vină nimic? Iar țara toată plângea pre Costandin postelnicul, că au pierdut un stâlp mare, care au sprijinit toate nevoile țării. Plângu-l și săracii, că ș-au pierdut mila; plângu-l carii au avut de la el multă căutare; plângu-l și păgânii, și creștinii, și toate țările care l-au știut și carii nu l-au știut, ci numai de numele lui au auzit, pentru multă înțelepciune și bunătate ce făcea în toate părțile. Și de la cine fu acea moarte necuvioasă? De la Gligorașco, pre carele l-au făcut domn, și l-au cinstit și i-au slăvit numele; de la Stroe Leurdeanul, pre care l-au scos de 2 ori din moarte, și încă i-au fost și cuscu, că au ținut pre fata lui un fecior a lui Costandin, anume Șarban; de la Dumitrașco, că i-au fost nepot de văr premare și căci l-au crescut în casa lui, și l-au ținut ca pre feciorii lui și l-au boierit. Unii ca aceștea să fie de 3 ori anathema! Iar când au fost la mesița mai 9 deni, 7172, iar au poruncit de la împărăție de au purces Gligorașco în oaste, al doilea rând, iar acolo, la Uivar. Și de acolo au mers la Husinpașa al Budii, și cu Dabija al Moldovei, de au bătut cetatea Leva. Și nimica nu i-au stricat, că i-au venit ajutor oaste nemțească, fiind cap Zuza. Și s-au bătut cu ei la iulie 9 deni. Și fu izbânda némților, luând de la moldoveni și de la

munténi toate corturile și tunurile, carăle cu bucatele, ca 3.000-4.000, toate căte cu 8 boi; numai ce scăpară cu trupurile.

Să povestim și de Costandin, ce era la Gligorașco-vodă vel-păharnic, sin Radului armașul Vărzariul, fiind și el amestecat în sângele lui Costandin postelnicul, precum era învățat la tată-său. Că, adevăr, cum nu poate face den mărăcine strugure și din rug smochine, așa nu să poate face din neamul rău, bun; ci din varza cea rea, ce-i zic morococean, au ieșit fie-său și mai morococean el. Că au luat acolo, la acel război plată, căzând într-o tină, tins, ca un câine ucis. Sămânța acestor nelegiuți și îndrăciți s-ar cădea, ce ar fi parte bărbătească, să să scopească, ca să nu mai răsară muștar și ardei, ci să să topească și să să concenească. Atuncea au pierit și Preda vel-logofătul Bucșanul și Ivașco Cepariul și alții mulți. Că pre sfaturile lor céle réle puseră țara, pentru că se făcea soți și priiateni cu streinii și-i învăța să omoare boiarii cei buni și înțelepți, ca să poată da jaf țării. Doamne, judecă-i cu matca focului! Iar Gligorașco deaca veni de la oaste și al doilea rând, la august 7172, și lui încă-i trimise Dumnezeu judecată, că se bolnăvi un cocon ce avea, foarte rău și făcea grozăvii multe. Că era mic, înfășat, iar el sărea ca unul de 30 de ani și tot țipa și zbiera ca caii, până-și déde duhul. Și-l îngropară în biserică la Mihai-vodă. Iar Gligorie-vodă încă să întristă și tot să căia de moartea lui Costandin. Și pierdu mintea și sfatul, cât nu știa ce face, ci umbla, tăvălindu-se din zi în zi.

Iar când fu leatul 7173, iar Gligorașco temându-se de turci să nu-l prinză pentru vina lui ce au făcut de au fugit cu oștile de la Leva, el s-au sculat cu doamnă-sa dănpreună de au fugit în Ardeal și au trecut în Țara Nemțească, de șade acolo. Și s-au făcut papistaș. Și au domnit ani 4 fără 2 săptămâni.

Aicea semnăm povéstea a unor boiari răi, ce au fost în zilele lui Matei-vodă, anume: Ghinea vistierul, ce i-au zis Țucala și Radul armașul, ce i-au zis Vărzariul. Că domnind Matei-vodă foarte bine și cu pace și făcând multe bunătăți, pân' la 16 ani din domniia lui, precum scrie înapoi, la a lui

istorie, iar diavolul neubitoriu de neamul omenesc, cercând, precum iaste obiciuit, ca să strice numele acelu domn bun, găsit-au dar pre acéste 2 vase réle. Că Ghinea era grec, lăcătar, de la Rumele, și încă de mic își dobândi și această poreclă, ce-i zic Țucala, adecă olariu. Că olariu dincătro-i iaste voia, dintr-acolo-i pune mânușa. Așa zicea și acel Ghine, că încătro-i va fi voia, într-acolo va învârti roata și va lua plata. Era și căsătorit aicea în țară, cu casă la sat la Brățișani, pre Olteț, ot sud Romanai. Acesta încetișor, spre ascuns, ca un diavol, cerca pre Mateivodă zicându-i: “Dă ți-e voia să faci bani mulți, fă-mă vistier mare, și vei cunoaște mult folos, că-ți voi face bani mulți și te vor ferici multe țări”. Atuncea și Matei-vodă plecă-și urechea și-l făcu vel-vistier, dându-i toată puterea în mâna lui. Atuncea el aiave își arăta toată răutatea și să făcu ca un lup, trimițând în toate părțile de pradă și pre mari, și pre mici, fără nici o dreptate și fără de nici o milă. Și când era la postul cel mare, nu mergea ca creștinii, la biserică, ce șădea la gazdă de făcea socoteală banilor și-i băga în ladă. Și să lăudă că scrie toată socoteala țării pre o unghie; și măsură cu cotul în toate părțile.

Décii cu acéste avânie și drăcii, făcut-au lui Matei-vodă bani mulți, avuție rea, de Mamon. În loc de slavă și de fericirea ce să lăuda că va să facă domnu-său, el îl ocări și-i strică numele cel bun; asemănându-se Iudii, că el iubi pre argint și urî pre domnu-său, Isus Hristos.

Iară Radul armașul era de moșie rumân. Și tată-său era grădinariu de vérze la Ploești. Pentru acéia numele său s-au poreclit de i-au zis Vărzariul. O, rea sămânță au fost, că nu s-au făcut varză bună, ci de mic au răsărit fiul dracului. Deci cu reaoa a lui slujbă, ce să învățase încă din copilărie, ajuns-au la Matei-vodă vel-armaș, pre vrémea ce era și Țucala vel-vistier. Acesta era om îndrăcit și fără de rușine și iubitor a vărsa sângele oamenilor. Început-au a-și arăta veninul asupra săracilor, că să lăsa că un șarpe mânios, de mușca pre unii și pre alții. Și pre cine afla că era cu ceva putere, el le arunca prihană și năpăști, și le lua tot ce avea. Nu scăpa de el nici boiaru, nici călugăr, nici neguțător, nici nimeni. Pre unii omora la

casa lui și le ascundea trupurile în gunoaie, iar pre alții îi purta pren târg, tăindu-le urechile și nasurile, arunca-i pren ocne. De frica lui își lăsa casele și moșiile, și fugea. Toți țipa și să cutremura, și nimenea nu le putea folosi; puțini scăpa de la el neprădați, ca de la un pârjol. Că el, ca un drac, numai ce tușia și arunca cu buzduganul în sus, și cine-l auzia să ascundea de glasul lui. Și fiind el atâta de sângerat, nici pre atâta nu s-au lăsat, ci-l îndemnă dracul de sămână vrajbă mare, ca un fecior de grădinaru, între Matei-vodă și între Vasilie-vodă și între Racoți, craiul Ardealului, zicând cătră unul și cătră altul multe minciuni și cuvinte ficlene, pân-i-au prilăstit și au plămădit pizma mare în mijlocul lor. Și pentru acéste spurcate ale lui fapte, vărsat-au mult sânge și robii din dăstul. Și au căzut asupra acestor 3 țări limbi streine, de le-au călcat și le-au prădat cum au fost mai rău, precum la istoriia lui Matei-vodă toate sunt scrise. Pentru acéia trimise Dumnezeu la acei 2 oameni răi plată degrab. O, slugi réle ca celea să fie de 3 ori anathema! Că cu al lor sfat rămase domnul cu nume rău și cu scandelă: și având avuție, să răsipi ca prahul. Și țara încă să pustii. Da-vor seama de toate ce au făcut înaintea înfricoșatului județ al domnului nostru Isus Hristos.

De aicea începem povéste de cine au venit domn în urma lui Gligorie-vodă

Mers-au toți boiarii țării la împărăție și le-au dat domn pre Radul-vodă sin Leon-vodă. Și au venit cu steag și au șăzut domn în scaun, în București, februar 12 dni, 7173. Déci fiind împresurat cu multe datorii, căzut-au asupra țării multe nevoi și grele dăjdi. Și nu era numai despre dânsul, ci și grecii încă-i prăda și-i mânca cu de tot feliul de meșteșuguri, precum sunt ei învățați. Boiarii încă să nevoia de slujia în dreptate. Țara încă i-au plătit datoriile. El încă au făcut avuție multă. Grecii, leșinații, încă i-au săturat. Și de bani încă s-au îndestulat. Și au zugrăvit Mitropoliia ot București. Iar când s-au

umplut 3 ani din domnia lui, venitu-i-au mazilie de la împărăție. Atuncea domnul căzut-au la toți boiarii țării cu multă rugăciune ca să meargă cu el la Poartă, să-l ceară să le fie iar domn, făgăduindu-se cu mare jurământ că va fi bun cu ei și cu țara și va scoate grecii din țară, să-i lase numai cămăraș și cihodar, iar alt grec lângă el nu-i mai trebuie. Cu cuvinte dulci ca céstea au prelăstit pre boiari. Și l-au luat toți la mijloc, de au purces la Poartă. Încă mai nainte fu trimis Drăghici vel-spătarul, feciorul lui Costandin postelnicul cel înțelept, mai ales boiaru dintraltii și mai vrednic boiaru de slujbă, ca să-i tocmească lucrul și să-i așeze domnia. Că pre dânsu-l știia toți pașii și agalarii și avea despre ei credință mare. Și până au sosit Radulvodă cu boiarii acolo, iar Drăghici el așăzase toate lucrurile; și bani câți trebuise de poclonul împăratului și al viziriului și al caimacamului, toți îi gătise. Și peste 5-6 zile sărutat-au și poala împăratului, și i-au dat domnia, să fie iar el domn, isprăvindu-se toate lucrurile pre voia lui.

Atuncea Drăghici spătarul împreună cu toți boiarii i-au pomenit de greci, să nu-i lase, precum au jurat, mai vârtos pre unul ce-i zicea Necula Sofialiul, grec de la Rumele și pre altul ce-i zicea Balasache, grec țarigrădean. Acești 2 oameni fiind aleși de răi și pizmași neamului rumânesc, mai vârtos boiarilor, căci nu-i lăsa de tot în voia lor să mânânce și să prade țara, iar ei, ca niște draci înțelegând, mai rea pizmă puseră și pre ascunsu-l otrăviră pre ticălosul Drăghici spătarul. Omorându-l acolo, în Țarigrad, fu adus trupul lui de frate-său, Șerban spătarul, aicea în țară puindu-l în groapă la mănăstirea ot Comana. Mult plâns să făcu pentru Drăghici și acolo, în Țarigrad, și aicea în țară, și de păgâni, și de creștini. Și-l căia toți și blestema pre greci, căci era un om vrednic ca și tată-său Costandin; sta tare pentru săraca de țară și făcea milostenii multe și căuta de toți săracii și de toți streinii. O, mare ciudă, cum să leagă toată răutatea de dreptate și silesc să o surpe; cum și de acei boiari buni și înțelepți, că-i omorâră cu ficleşugul lor, ca să poată prăda țara!

Atuncea grecii cei răi, țarigrădénii, să veseliră și le părea bine de moartea lui Drăghici, mai vârtos Sofialiul și

Balasache. Așijderea și Radul-vodă, fără nici o sfiială începu a încărca țara cu datoriile, luând scule scumpe, împărătești și surgugiuri câte de 40.000 de taleri. Și bani cu dobândă punea în casa lui. Și porunca boiarilor de făcea zapise pre la datornici, să plătească săraca de țară. Grecii, leșinații, încă făcea ce le era voia.

Și purcése Radul-vodă cu grecii, mai mulți decât întâi, de veniră aicea în țară al doilea rând. Și să mulți pizma grecilor asupra ticăloșilor de boiari, mai vârtos Sofiialiul și Balasachie. Atuncea și Radul-vodă însă să schimbă de bunătățile ce făcea întâi și să porni cu rău asupra tuturor, ca să strângă bani. Și porunci boiarilor să scoată biruri grele în țară, zicându-le prihăni, că ei știu bine pre ceia ce au bani și nu vor să-i vădească. Iar ei, ticăloșii, tot să nevoia cu slujbă dreaptă, ca să-i umple voia lui. Și nimica nu folosea, ci încă mai vârtos îi pedepsea, zicându-le că va pune vel-vistier pre Necula Sofiialiul, că el știe rândul țării și pre la ce boiari au bani. Că, adevăr, el singur s-au lăudat. O, ce sfat spurcat! și cum nu-și aducea aminte de patimile Ghinei Țucala și ale Radului Vărzariul, că cu sfatul lor au ocărât numele domnu-său și au pus și viața lor cu groaznică moarte și ș-au pustiit casele, ca niște oameni răi și hicleni ce au fost. Radul-vodă încă nu socotea nimic de unele ca acestea, ci numai își pornise firea asupra banilor, pre sfatul unor marghioli ca aceia. Și întâi să porni asupra sfintelor mănăstiri, că trimise oameni de lua bucatele și le prăda fără nici o dreptate. Luatu-le-au și toate arginturile câte au găsit la dânsese, de le-au topit toate, făcând scări, și tipsii și șale ferecate. Atuncea au luat și 2 inele de aur cu pietri scumpe din degetele lui sfeti Nicodim, care lăcuiaște cu sfintele moaștele lui în sfânta mănăstire den Tismana. Și tot nu să sătura, ci încă, de murea vreun egumen, sau călugăr, sau boiar, sau neguțătoriu, sau jupânese sărace, au măcar fiecă om mai prost, el numaidecât trimitea de lua tot ce avea și le scotea la târguri de făcea cochi-vechi, vânzând haine și tot ce lua de la unii ca aceia, de le făcea bani și-i băga în cămara lui. O, ticăloase Radule, cum începuși a urma obiceiurile păgânești și nu-ți aduseși aminte de cea mare

și groznică judecată a lui Dumnezeu! Că nu-i ajunse cu aceasta, ci făcea sfat în taină cu Sofialiu și cu Balasachie, cum, ajungând în iarnă, să prade pre boiari și să puie în țară niște semi nemilostive, că nu le ajungea câtu-i mânca și-i jăhuia grecii.

Atuncea și Stroe vornicul Leurdeanu, ca un om rău și hiclean, să făcuse soții cu dânșii și mai vârtos îi învăța el ca să ucigă o seamă de boiari. Și le arunca prihani, pârându-i la Radul-vodă că au trimis în țară să se strângă slujitorii asupra lui și a grecilor. Déci cu acel sfat drăcesc prelăsti pre Radul-vodă. Iar ticăloșii de boiari nu știa nimic de acéstea.

Și când au fost la dechemvrie 3 dni, leatul 7177, miercuri dimineața, după ce s-au adunat toți boiarii la curte, iar Radul-vodă cu grecii s-au fost gătit în taină cu siiménii să ucigă pre boiari, sus în casele domnești. Iar nefiind voia lui Dumnezeu, numaidecât să pricepură boiarii și grăbiră de ieșiră toți afară din casele domnești și alergară la Mitropolie, la părintele mitropolitul Theodosie. Trăgând clopotile, aciași să strânseră toți slujitorii la Mitropolie, jăluindu-se boiarii către dânșii de toate ce li s-au întâmplat. Atuncea și slujitorii fură toți într-un gând și strigară că de acum nu vor mai lăsa ei să piară neamul boieresc, ci să iasă grecii din țară afară, că nu-i pot sătura cu bani. Atuncea toți boiarii, cu mare, cu mic, cu toate gloatele slujitorilor, ieșit-au de la Mitropolie de au mers cu toții la sat la Cotrăcéni. Acolo făcură sfat mare, socotind că de acum înainte nu vor mai putea trăi cu grecii. Ci să gătiră toată boierimea țării și cu slujitorii din toate cétele, pân' la 200 de oameni. Și purceseră de acolo de să duseră la împărăție, pre vremea când era la Enișer împotriva Critului, făcând la împărăție multă jalbă pentru grecii Țarigradului, cum ei au spart raioa Țării Rumânești. Atunce înțelegând împărăția, poruncit-au cu mare mânie de au scos pre toți grecii din țară cu mare rușine și au mazilit pre Radul-vodă. Mergând la casa lui în Țarigrad, acolo au murit, la cursul anilor 7177. Și au domnit ani 4. Dat-au boiarilor voie să-și aleagă domn pre carele vor pohti ei. Atuncea ei cu toții împreună făcură sfat și aleseră

pre un boier bătrân, anume Antonie dvornecul den sat den Popești, ot sud Prahova. Pre acesta-l rădicară și ziseră să le fie domn, pentru căci îl știia toți că iaste om bun și blând. Și aciași îl duseră de sărută poala împăratului și a Mustafa-pașii, caimacamul.

Pre acéia vréme au luat turcii cetatea Candiei de la Frânci. Iar Antonie-vodă, cu toți boiarii lui, cu agă turc și cu steag, au venit în țară și au intrat în scaun în București, mesița april 9 zile, leatul 7177, în vinerea cea mare a strastiilor. Iar când au fost a doao zi, în sămbăta cea mare a Paștilor, împărți toate boieriile. Iar în duminica sfintelor Paști, dimineața, la Hristos văscresce, istovindu-se soborul, afară fiind toți înaintea biséricii, după cum iaste obiceiul, făcut-au Antonie-vodă mare jurământ împreună cu toți boiarii, câte unul, câte unul, fieștecare puindu-și mâinile pre sfânta evanghelie, jurând pre puternicul sfântul nume al domnului Dumnezeului nostru Isus Hristos, cum vor sluji domnu-său lui Antonie-vodă, cu dreptate și cum să lipsească pizma și mozaviriia și hicleșugul din mijlocul lor, numai de acum înainte să lăcuiască toți într-o dragoste, ca niște adevărați creștini. Iar carii nu vor ținea jurământul să fie lepădați de fața domnului Dumnezeu și să fie urgisiți de domnu-său și încă să pață mare nevoie, tocma să guste răi ca aceia și moartea, ca niște călcători de lege și de jurământ. Și așa istovind jurământul, toți au iscălit cu mâinile lor la izvodul jurământului.

Și s-au așăzat domn țării. Și au început a face judecăți drepte și a căuta de rândul țării și al săracilor, carii era năpăstuiți și prădați fără dreptate.

Atuncea și feciorii răposatului Costandin postelnicul împreună cu maica lor, jupâneasa Elena postelniceasa, văzând că le-au dat Dumnezeu domn bun și înțelept și judecător drept, n-au mai putut răbda pentru moartea tătâne-său, care au făcut Stroe dvornicul Leurdeanul în zilele lui Gligorașco-vodă, precum înapoi povestea lui iaste scrisă. Ci au ieșit la divan de față, apucându-se de bâhă, cum nu iaste el nimic vinovat de sângele acelu creștin. Costandin postelnicul, nici au stătut el împotriva lui, să-l omoare, vrând să să ascunză, ca Cain de sângele

frăținesău, lui Avel. Iar Dumnezeu, judecătoria cel drept, nu l-au îngăduit, că sângele dreptului Costandin nu să putea ascunde, ci striga la cer. Și au vădit pre Stroe aiave, cu 3 răvașe scrise cu mâna lui cătră un hoț asemenea cu el, Costandin păharnicul Vărzariul sin Radului armașul Vărzariul, ca să facă lui Costandin postelnicul moarte, iar într-alt chip nu. Déci ca să descopere lui Stroe vina și lucrul ce au făcut fără dreptate și fără judecată, ivitu-se-au acele 3 răvașe și au căzut în mâna jupânesei Elenei și a coconilor ei, de s-au citit în divanul cel mare. Și le-au văzut singur Stroe dvornicul, și n-au mai putut prinde bâha, că era scrise de mâna lui. Atuncea să descoperiră toate minciunile lui cât mărturisi el singur înaintea domnului Antonie-vodă și a tot divanul mării-sale că au fost lui Costandin pârâș de moarte și cum au pierit nevinovat nimica, cât să mira toți cine auzia, și cine-l știa, și cine nu-l știa. Atuncea cunoscură că iaste om rău Stroe și-l pedepsia și mari și mici, și-l batjocoria și muieri și copii, și-l suduia păgânii și creștinii, căci au omorât pre Costandin, căci era de mult folos și de mare ajutor țării și căuta săracii și streinii. Atuncea Antonie-voievod împreună cu părintele vlădica Theodosie, și cu amândoi episcopii și cu toți egumenii de pre la toate mănăstirile câte sunt în țară făcură mare judecată. Căutând la sfânta pravilă, aflară să-l omoare și pre Stroe, ca să ia plată precum au făcut. Și să déde cu judecată dreaptă pre mâna armașilor. Iar jupâneasa Elena și cu feciorii ei n-au vrut, ci s-au rugat la Antonie-vodă să-l iarte de moarte și să ia cinul călugăresc, că va da el seamă înaintea înfricoșatului județ. Atuncea Antonie-vodă, poruncindu-le, scoaseră-l afară cu răvașele lui céle de vânzare, de să arătară tuturor noroadelor, ca să-l știe toți că s-au asemănat cu Iuda și l-au ivit Dumnezeu ca pre Cain. Dupre acéia l-au dus la mănăstirea din Snagov de s-au călugărit puindu-și numele Silvestru, de călugărie.

Iar Antonie-vodă domniia foarte bine și cu pace dăspre toate părțile și avea liubov cătră toți boiarii. Iar vrăjmașul diavolul nu putu răbda, ci-și află lăcaș în inimile unor boiari, anume: Gheorghe dvornicul Băleanul și cu ginerisăi

Hrizea vistierul, i Staico păharnicul sin Bărcan ot Bucșani, i Radul Știrbéiu ot Izvor și cu alții mai mărunți. Încuibându-se diavolul în inimile lor foarte tare, întărindu-i cu rău cuget asupra a 3 boiari, carii să afla cu slujbă dreaptă lângă domnu-său și sta pentru țară și pentru săraci, să nu-i calce streinii, nici să-i prade fără dreptate, anume: Mareș banul, i Radul logofătul Crețulescul, i Șărbă Cantacuzino, vel-spătarul. Deci făcându-se ei o ceată spurcată, noaptea să strângea toți la casa lui Gheorghe-dvornicul, de făcea sfat și să învăța cu ce fel de meșteșuguri vor ucide pre acei 3 boiari. Și altă vină nu le afla făr' cât zicea că ei tot boieresc la toți domnii, și cum s-au îmbogățit, și cum nu-i băga în seamă și numai batjocoresc. Iar mai vârtos pizmuia Băleanul, căci nu l-au pus ban mare la Craiova. Deci așa sfătuindu-se în toate nopțile, dat-au Dumnezeu de prinseră cei 3 boiari de veste mai timpuriu și degrab merseră la Antonie-vodă de-i spuseră și să rugară să le facă judecată dreaptă cu Băleanul și ceata lui. Și de-i va afla că au călcat jurământul sau au făcut lor vrun rău, atunci să pață după vina lor. Atuncea Antonie-vodă au ieșit la veldivan și i-au chemat de au stătut toți de față. Deci ei, ca niște oameni răi, alt nu avea ce mai zice, făr' cât céle ce scriu mai sus. Antonie-vodă văzând dreptatea celor 3 boiari, îndată au mazilit pre cei ce avea dregătorii și porunci tuturor câți au fost la acel sfat spurcat să meargă la țară, să șază la casele lor. Iar alt rău nimic nu le-au făcut. Deci nu multă vréme trecând, iar le-au poruncit de au venit la curte. Și i-au iertat de toată vina lor și i-au învățat să se părasească de ce s-au apucat, să lăcuiască toți întru dragoste; precum sunt jurați, iar cine va călca jurământul, Dumnezeu să-l bată și trupéște și sufléște.

După aceasta nu multă vreme trecând, veni și lui Antonie-vodă mazilie. Și îndată purcese cu toți boiarii de să duseră la Odriiu, că acolo era împărăția. Atuncea și Gligorie-vodă încă venise din Țara Nemțească, că-l iertase împărăția. Déci fiind acolo și Hrizea vistierul, i Staico paharnicul, i Radul Știrbei și cu toată ceata lor cea dintâi, ca niște răi hicléni, cu mari meșteșuguri, cu taină la turci au umblat de

au stricat domnia lui Antonie-vodă și cu mulți bani au dres domnia lui Gligorie-vodă. Închinându-se lui toți, făcură sfat drăcesc cătră turci de prinseră pre Mareș banul, i Gheorghe dvornicul, i Radul Logofătul Crețulescu, i Mihai Cantacuzino spatarul, i Ghețea clucerul, i Stoian comisul. Iar Șărbă Cantacuzino, spătarul au scăpat din mijlocul lor. Și aciași porunci Gligorie-vodă cu acei răi boiari ai lui Gheorghe dvornicul Băleanul de au prins pre toți frații lui Șărbă spatarul: Costandin stolnicul, i Matei aga, i lordache postelnicul. Și purcésără cu Gligorie-vodă de veniră în țară la scaunul ot București, leatul 7180, mart 20 dni.

Iar Antonie-vodă au rămas la Țarigrad și acolo s-au prestăvit. Și au fost domn 3 ani.

Să pomenim aicea și de Stroe dvornicul Leordeanu. Că deaca înțelese că au luat Gligorie-vodă domnia și au căzut acei săraci de boiari la patimă, el foarte să bucură și îndată-și lepădă călugăria și degrab alergă la Odrii de să închină lui Gligorie-vodă și să împreună cu soțiile lui, făcându-se părtaș, ca și întâi. Și după ce veni la București, scoaseră dăjdi gréle în țară. Și déderă acestor boiari mare strânsoare, fiind unii închiși în turnul dă pre poarta de jos, alții în temniță, poruncindu-le să le dea bani sute de pungi, ca să scoată cheltuiala ce au făcut pentru dânșii la turci. Deci ei, de mare frică și groază, vândutu-ș-au satele, rumâni, țigani și tot câștigul lor, cine cât au avut, de au dat lui Gligorievodă, și au rămas casele lor pustii. Atuncea și boiarii s-au însoțit cu grecii și, în taină, fără știrea lui Gligorie-vodă, apuca pre toți câți știia că au răzimat în casele acestor boiari și pre toate slugile lor, de-i prăda și împărțea banii adins ei-și. O, ce foc nestâmpărat băga în casele lor! Multe case au pustiit. Că toată pizma lor era mai vârtos ca să surpe casa răposatului Costandin postelnicul. Că nu să sătura de sângele lui, ci și acum tare să nevoia ca să omoare și pre feciorii lui. Și făcură meșteșug, dând turcilor bani, ca să-i aducă de la Odrii pre Șărbă spătarul, ca să-i omoare pre toți deodată. Deci Șărbă, crezând amăgeala turcilor, îndată au purces de la Odrii ca să vie în țară. Iar deaca au trecut munții,

atuncea, din voia lui Dumnezeu, să întâmpină cu oarecine trimis de maică-sa, spuindu-i să nu vie în țară, că va să-i omoare pre toți. Deci Șărbani, înțelegând de aceasta, aciași lăsă acea cale și să învârteji pre altă cale, prebegind în Țara Moldovei, lăcuind la Hangul, în munții Ceahlăului. O, mare minune au făcut Dumnezeu și cu acel Șărbani, că l-au scos din calea pierzării și l-au îndreptat pe calea mântuirii, precum au îndreptat și pre cei 3 filosofi, carei i-au trimis Irod să ispitească de nașterea lui Hristos, ca să-l omoare, iar sfinția-lui i-au îndreptat pre altă cale, și Irod rămase rușinat.

Atuncea Gligorie-vodă, cu răii sfetnicii lui, rămaseră rușinați. Cât să bucura și să veselii de venirea lui Șărbani, atâta întristăciune mare căzu asupra lor.

Iar când au fost la iulie 15 dni, leatul 7180, făcură sfat drăcesc de trimiseră la vel-ocnă pre Gheorghie dvornicul, socrul lui Matei aga, și pre Ghițea clucerul, socrul lui Șărbani spătarul, și pre Stoica logofătul Ludescul, care au fost slugă bătrână la casa răposatului Costandin postelnicul. Iar pre Mareș banul, ce au fost cuscu cu stari-postelnicul, și pre Radul logofătul, gineri-său și pre cei 4 coconi ai lui: Costandin, Mihai, Matei, lordache, i-au pus la opreală mare, în turnul clopotniții. Iar pre alți boiari, rudenii și gineri ai lor, pre toți i-au prădat și i-au lăsat de la închisoare, așăzând răii sfetnici aceasta ce scrie mai sus. Purces-au și Gligorie-vodă la oaste când au fost și sultan Mehmet, împăratul turcilor cu toată puterea lui cătră Țara Leșască, când au luat și Camenița pre seama lor. Iar aicea, la scaun, au lăsat ispravnici pre Băleanul, și Stroe dvornicul i Hrizea vistierul. Deci ei, ca niște răi tirani, fără știrea domnului, déderă învățătură Drosului armașul Mehedințul, răul spurcat, de-i scotea din turn pre acești boiari, ce scriu mai sus, și-i ducea afară den cetate, înaintea temniții, de-i bătea în toate zilele pre talpele picioarelor și-i spânzura de mâini cu sfoară, și-i muncea în tot felul, târându-i pre pământ și pedepsindu-i cum le era voia. Și de aceasta dar să asemăna cu Maximian, i Dioclitian, muncitorii creștinilor, și cu spurcatul Ariia și cu alți păgâni necredincioși carii au ocărât sfânta biserică a

lui Dumnezeu și au călcat toate poruncile lui. Așa făcură și acești tirani boiari. O, puternice doamne, cum ai plătit acelora, plătește și acestora, că au călcat poruncile tale, carele zicea: “Iubiți pre frații voștri și pre vecinii voștri și cine cum va măsură, așa i să va măsură”.

Gligorie-vodă, încă fiind la oaste, mult au cercat pentru Șarban ca să-l prinză. Și n-au putut, că Dumnezeu l-au acoperit.

Iar când au fost la dechemvre 1 dni, leatul 7181, venit-au și Gligorie-vodă de la oaste aici, la scaunul lui. Și înțelegând de cazna celor închiși ce le-au fost făcut boiarii fără porunca lui, foarte s-au scârbit pre ei. Iar Băleanul cu ceata lui, fiind îndrăciți, nimic nu să rușina, ci tot îndemna pe Gligorie-vodă să-i omoare. Iar Dumnezeu îl întărea ca să nu-i omoare, pentru că nu-i știa nimica vinovați. Iar boiarii numai ce să năbușia și zicea că de ar fi știut că nu vor să piară, nu s-ar fi apucat de ce au început. O, mare ciudă! Cum nu să mai sătura acei procleți de a vărsa sângele acestor săraci de boiari fără de nici o rușine și fără de nici o frică de Dumnezeu! Iată dar că să umplură cuvintele marelui Vasilie, care zice: “De ce veni vrăjmașul tău să cază la iertăciune, să nu-i iai credința, că încă de șapte ori iaste sufletul lui mai îndrăcit. Căci numai câinele deacă boraște linge, iar vrăjmașul nu să mai poate întoarce”. Așa și acei boiari, fiind covăseala dracului în inimile lor, nu să mai putea stâmpăra.

Atuncea, pre acea vreme, Șarban spătarul încă să întorsese de la Moldova, de au mers la Odriiu, însă cu porunca vizirului. Și îndată făcu jalbă mare la împărăție și la veziriul și la alți priatени ai lui, pentru toate patemile și nevoile ce au făcut Gligorie, cu boiarii lui, maică-sa, doamnei Elenei și fraților lui. Atuncea împărăția îndată trimise un capigibașă, de au venit de olac, și fără veste au intrat în casele domnești, unde șădea Gligorie-vodă. Și foarte rău s-au spereat. Și înțelegând de porunca împărătească, îndată trimise de-i scoase den turn pre acești boiari, de-i déde în mâna capigiului. Iar a doao zi purcese doamna Elena cu toți coconii ei, și cu toate rudeniile ei, și cu gineri-său Radul, de s-au dus la

Țarigrad, 7181. Și au scos pre Ghețea clucerul den ocnă, de au trecut Dunărea dupre ceilalți. Iar Gheorghe dvornicul i Stoica logofătul au rămas în ocnă. Iar Mareș banul au rămas la casa lui și au murit.

După acéia, Gligorie-vodă, având grijă și mare frică, împreună cu sfetnicii lui, nici așa nu s-au lăsat, ci au trimis la vizirul pân-în 200 de pungi ca să omoare pre acei boiari. Iar nefiind voia lui Dumnezeu, n-au lăsat pre viziriul să-i omoare, ci numai au luat banii, iar pre ei i-au trimis la Crit surgun. Însă numai pre Radul logofătul, și pre Șarban spătarul și pre Costandin stolnicul, iar maica lor și coconii cei mai mici, Mihai, i Matei i lordache au rămas la Țarigrad.

Iar când au fost la mai 11 dni, leatul 7181, trimis-au Gligorie-vodă de au omorât pre Gheorghie, socrul lui Matei aga, fiind închis la mănăstirea din Tismana. Iar Stoica logofătul au rămas acolo.

Iar când au fost mai 11 dni, leatul 7181, iar purcese Gligorie-vodă, la oaste, în Țara Leșească împreună cu Cara Mehmet-pașa și cu mulțime de turci. Deci fiind ei toți tăbărâți la Hotin, iar Sobeșchi, hatmanul leșesc, venit-au asupra lor cu multă oaste. Și făcură război mare. Și fură turcii biruiți de leși. Mulți au căzut de sabie și mulți s-au înecat în Nistru. Iar pașa cu puțini turci abia au scăpat la Cameniță. Iar Sobeșchi, hatmanul cu leșii, s-au întors cu mare izbândă și cu multă dobândă. Atunci și Gligorie-vodă nu s-au îndrăznit să mai vie în țară, ci au fugit preste Dunăre, la turci. Și îndată fu mazilit. Ducându-se la Țarigrad, acolo au murit, însă moarte groaznică. Și au domnit aicea în țară un an și opt luni, la cursul anilor 7182. Aici semnăm pre scurt și de patimile părintelui Theodosie, mitropolitul Țării Rumânești. Căci căzând acei boiari la mare nevoie, precum arată aicea înapoi, atuncea și pre părintele vlădica îl scoaseră din scaun cu mare necinste și-l trimiseră la zatocenie, aruncându-i multe prihăni. Și puseră în locul lui pre Varlaam episcopul, pre care-l știia că va fi în sfat asemenea cu dânșii, precum au și fost. Dupre aceasta, să mai arătăm ce s-au mai întâmplat dupre maziliia lui vodă. Că fiind Mihai postelnicul, fratele

lui Șărbn spătarul, la cetatea de la Baba, unde era Chiupriuliul vezirazimul și cu Mehmet-pașa, caimacamul, numaidecât au căzut la picioarele lor cu multă rugăciune ca să puie domn pre Duca-vodă. Că el era la Țarigrad mazil. Și îndată-i făcură pre voie. Și scoaseră cărți și tot ce trebuia de domnie noao, poruncindu-i să meargă de olac în Țara Rumânească. Iar Mihai postelnicul au rămas să-i aducă steagul de domnie. Atunce Duca-vodă, deaca înțelése foarte se bucură, făgăduindu-i cu mare jurământ că va căuta de casele acestor boiari și le va plăti datoriile și, în zilele lui, nici un rău nu vor petrece, ci mult folos și bine vor vedea de la dânsul. Și purcése din Țarigrad cu Matei aga și cu nepotu-său, pârful logofătul, sin Drăghici spătarul, trimițând înainte pre Costandin slugerul, sin Stoica logofătul Ludescul, cu cărți împărătești, ca să ție scaunul după obicei. Iar Băleanul și cu gineri-său Hrizea, și cu Neagoe dvornicul Săcuianul, și cu Radul banul Năsturel, și cu Staico păharnicul Bucșanul numaidecât prinseră pre Costandin slugerul și-l puseră în butuci, zicându-i că umblă cu minciuni. Iar apoi simțind că adevărat vine Duca-vodă domn, ei începură a fugi în sus, cătră Pitești, luând cu dânșii și pre Costandin slugerul, ducându-l pân' la mănăstirea din Argeș. Iar Băleanul și cu gineri-său au trecut muntele și cu Neagoe dvornicul, la Sibiiu; iar Radul Năsturel și cu Staico au fugit la munte. Deci sosind și Duca-vodă la scaun în ziua de Sfeti Nicolae, dechemvrie 6 dni, leatul 7182, venit-au și Costandin slugerul de i-au spus de toate ce au pățit. Venit-au și Năsturel, și Staico de s-au închinat. Trimis-au de au scos și pre Stoica logofătul, care au fost în patimă ani 2 făr' 2 luni.

După acéiaia Duca-vodă tocmitu-ș-au boiarii, așăzatu-ș-au și țara cumsăcade. Și făr' zăbavă sosi și Mihai postelnicul cu steagul de domnie. Și porunci viziriul de slobozi și pre cei 3 boiari de la Crit. Sosind în Țarigrad, venit-au aici în țară, la casele lor, cu maica lor și cu jupânésele lor și cu toată cemetiia lor întreagă. Duca-vodă încă i-au cinstit și i-au boierit. Ei încă să nevoia cu slujbă dreaptă.

Iar Duca-vodă fiind iubitor de argint și prea lacom de bani,

nu avea cineva să-i pristănească. Ci știind pre Băleanul și pre gineri-său Hrizea cu ceata lor, că sunt ei buni de acea treabă, îndată porunci la ei de au venit în țară și s-au curtenit la Duca-vodă. Și puseră dăjdi grele în țară și începură a prăda pre boiari pentru năpăști. Și izvodiră niște obiceiuri și nește răutăți, care n-au mai fost aici în țară. Însă cu mijlocul acelor boiari și pre ascuns, iar începură a face pâră asupra acelor ticăloși de boiari, precum era dăprinși și încă dinceput, mai vârtos asupra lui Șarban spătarul și a fraților lui. Și ei nu știia, ticăloșii, nimic de acea vânzare.

Déci nu multă vrême trecând, veni poruncă de la împărăție de au purces la oaste asupra leșilor, împreună cu mulțime de turci. Și câte cetăți aflară afară din Cameniță, mari, mici, toate le arseră și le sparse. Mergând și la o cetate ce să cheamă Jăravna, acolo sosi și Sobetchi, craiul leșasc, cu mulțime de oaste. Și să bătură cu turcii 7 zile. Déci văzând ei că nu le va strica nimic, făcură pace și să întoarseră fieșicare în țara lui. Duca-vodă încă au venit în țară, însă n-au mers în scaun, ci au descălecat la Cocorăștii din Grind, la casele Vladului comisul. Și acolo fiind, iar începură a face sfat necurat asupra acelor ticăloși de boiari, pârându-i la Duca-vodă în tot felul de năpăști, până-l plecară, socotind că acolo le va fi mai lesne să-i omoare. Iar ei, ticăloșii, tot nu știia nimic, ci având a face praznicul celui de minuni făcător, marelui arhiereu Nicolae, întâmplându-se sfânta duminică. Atuncea Șarban spătarul luatu-ș-au ziua bună de la Duca-vodă, de s-au dus la casa lui ot Drăgănești ca să să gătească de praznic. Iar Mihai spătarul cu frate-său lordache, cu cumnatul lor Barbul Fărcășanul vistierul, era la casa lor, Mărginenii ot Praova, de gătea bucate pentru săraci, întru slava marelui Dumnezeu și întru pohvala sfântului Nicolae, așteptând să vie de la Cocorăști a doa zi, duminică, și fratele lor Costandin stolnicul. Iar Duca-vodă, cu sfétnicii lui cei ficlénii, cu mare taină, noaptea, gătiră ostași și trimiseră de olac unii la doamna Elena și la feciorii ei, ca să-i prinză; alții la Șarban logofătul, la Drăgănești. Și pren vărsatul zorilor, sosiră toți, carii pre unde le era porunca.

Pre Șarban logofătul îl găsiră la biserica lui, la utrene, ascultând sfânta și dumneziasca slujbă. Unii ocoliră biserica, alții intrară înlăuntru și groaznic îl apucară, și-l scoaseră afară și-l duseră la mănăstirea ot Sneagov, ca să-l omoare acolo, precum au omorât și Grigorie-vodă pre tatăsău, Costandin postelnicul.

Iar la Mărgineni, încă prinseră pre Mihai spătarul și-l puseră într-o căruță, să-l ducă la Cocorăști.

Iar frate-său, lordache, cu cumnată-său Barbul vistierul, scăpară den ochii lor și trecură la Brașov.

Atuncea și Matei aga, fiind chemat de frate-său, Șarban logofătul, și mergând tot într-acea zi la Drăgănești, când fu aproape să intre în sat, Dumnezeu trimise pre oarecare creștin de i-au ieșit înaintea, spuindu-i de toate câte s-au întâmplat frăține-său, lui Șarban și îndată să învârteji și trecu pre Teleajăn în Țara Ungurească.

Să spunem și de o minune mare ce au făcut Dumnezeu, cu rugăciunea sfântului Nicolae, asupra ticălosului Mihai spătarul. Că șezând el în căruță prins și ostașii găsind bucatele sfântului praznic toate gata, abătură într-însele a le mânca și vin a bea. Iar Mihai spătarul rugă pre Dumnezeu și luă pre sfântul într-ajutor, făcând semnul sfintei cruci, se pogorî din căruță jos, și așa încetișor trecu pre mijlocul lor, până ieși din curte afară și intră într-o casă, nevăzându-l nimenea, făr' numai o saragea sârb l-au găsit acolo și l-au acoperit. Iar alți ostași, deca prinse de veste, începură a căuta pre toate casele. Și venea mulți ostași la acea casă să caute. Iar acel creștin bun răspundea că au căutat el și nu iaste acolo.

Iar alții pedepsea pre ticăloasa maica lor și o mustra în tot chipul, iar ea nimica nu răspundea, făr' cât numai ce ofta și lăcrăma. Și o duseră la Cocorăști. Acolo încă prinsese pre fie-său, Costandin stolnicul, și pre gineri-său, Radul Crețulescul, și pre alți oameni ai lor, precum le-au făcut și întâi, la zilele lui Gligorie-vodă.

Aduseră și pre Șarban logofătul de la Snagov, închizându-i pre toți la o casă în curtea Cocorăștilor.

Iar Mihai spătarul, scăpând, trecut-au la Brașov, unde era și ceialalți frați ai lui.

Atuncea Duca-vodă și cu spurcații sfétnicii lui văzând că au scăpat ceilalți frați ai lor, ei foarte să rușinară și cunoscură că singur Dumnezeu au stătut pentru dânșii și, cu rugăciunea sfântului Nicolae, i-au izbăvit de moarte, precum au izbăvit și pre cei 3 boiari din mâna vrăjmașilor. Iar sfatul lor cel necurat să răsipi ca praful înaintea vântului, precum zice prorocul la psalmul 32, că Dumnezeu sparge sfaturile păgânilor, și leapădă cugetele omenești și zvârléște sfaturile domnești. Și slobozi pre acei boiari, pre toți, făgăduindu-se că de acum înainte nu vor mai avea nevoie.

Iar după acéia, când fu al patrulea an din domniia Ducăi-vodă, sculatu-s-au Mehmet-pașa veziriul cu toată putérea împărătească, de s-au dus la Țara Căzăcească, la o cetate ce să cheamă Cehrin, aproape de apa Niprului, împreună cu hanul și cu tătărâmea, cu toată. Poruncit-au și Ducăi-vodă de s-au dus acolo. Iar aicea, la scaun, au lăsat ispravnici pre Băleanul, i Stroe dvornicul, i Șarban logofătul, i Hrizea vistierul, i Lațcarache postelnicul Cupărescul. Și tot nu să mai stâmpărase de răutățile ce făcuse acelor săraci și boiari, ci iar începură a scorni. Și scriseră cărți cu mare pără la Duca-vodă, însă mai vartos asupra lui Șarban logofătul, cum scrie cărți la turci, de să-stricte domniia. Că atuncea era împăratul la Dârstor, și el nu știa nimic de acéia. Iar Duca-vodă déca înțelese, priimi pără lor cu credință și să laudă că duple ce va veni la scaun, va să-l omoare. Atuncea fratele lui, Costandin stolnicul, fiind și el acolo, în oaste, înțelese de acest sfat spurcat și îndată trimise la frate-său, Șarban, de-i făcu știre pre ascuns.

Turcii încă ocolise Cehrinul și în multă vréme bătându-se în tunuri și în multe feliuri de meșteșuguri, până răzbiră turcii și aprinseră cetatea, de au ars până în pământ. Atunce venise și Ramadonoțchi hatmanul și cu mulțime de oaste căzăcească i moschicească, trecând toți Niprul. Turcii încă prinseră de véste și să gătiră tare de război și degrab mérseră de să loviră unii cu alții, bătându-se și în puști, și în sabii 8 zile, și să apropiase a fi izbânda creștinilor. Atuncea viziriul rău s-au spăimântat și socoti că

Într-alt chip nu să va izbăvi de dânșii, ci trimise la Ramadanoțchi, hatmanul căzăcesc, bani mulți pre ascuns, și având un fecior rob la tătari, l-au slobozit, și atuncea opri toată oastea să nu mai dea război. Iar turcii să învârtejiră înapoi cu mare frică, cătu-și lăsară corturile și toate zaharélele, fugind și ziua și noaptea, pân-au trecut apa Nistrului și s-au dus iar în țara lor.

Duca-vodă încă intrase în țara lui. Atuncea Șărbă logofătul știind că va să-l omoare pre adevărat, luat-au pre Dumnezeu într-ajutor și au purces den București la mijlocul zilei cu jupâneasa lui și cu toată casa lui întreagă, pân-au sosit la casele lor de la Coiani, fiind și maică-sa acolo și frate-său, Matei aga. Să ridicară de acolo cu toții până ajunseră la Giurgiov și grăbiră de trecură Dunărea pe la Ruși.

Iar boiarii de la București tocmai atuncea prinseră de veste că Dumnezeu le-au acoperit ochii și mintea.

Deci fiind și viziriul trecător la Odriiu, iar Șărbă logofătul încă le-au ieșit înainte și mărse de să curteni la viziriul plângându-se și jăluindu-se de toate nevoile lor câte au petrecut în zilele Ducăi și de boiarii lui cei răi. Că nu le-au ajuns câte necazuri le-au făcut mai nainte vréme, ci și acum legatu-s-au de ei cu năpăști și cu pâri mincinoase, ca să puie capetele.

Iar Duca-vodă, deaca sosi la scaunul lui ot București și înțelése de aceasta, foarte tare să îngrijă. Și făcu sfat cu boiarii lui cei răi și aléseră dintr-înșii pre o seamă de boiari, anume Neagoe dvornicul Săcuianul, i Staico păharnicul Bucșanul, i Ivașco sin Băleanului, și-i trimise la Odriiu ca să facă pâra mare asupra lui Șărbă și a fraților lui.

Iar Dumnezeu nu-i putu îngădui ca să umple sfatul lor cel spurcat, ci îndată mila lui cea nespūsă o aruncă asupra capului lui Șărbă logofătul. Că trimise viziriul de chemă pre Șărbă și îndată-i porunci să fie domn Țării Rumânești, iar Duca-vodă să fie domn la Moldova. Și porunci viziriul să meargă toți boiarii rumâni să să închine la Șărbă-vodă.

Atuncea o seamă de boiari merseră de să închinară la

Șarban-vodă. Iar Staico păharnicul i Ivașco sin Băleanul fugiră la Moldova. Iar viziriul încă trimise degrab un agă turc împreună cu Costandin Brâncoveanu, nepotul lui Șarban-vodă, de veniră de olac aici în țară și degrab rădicară pre Duca-vodă și mărse cu acel aga turc la Țara Moldovei, să fie acolo domn.

Iar Șarban-vodă încă purcése de la Odriiu împreună cu toți boiarii lui, de veniră aicea în țară cu steag împărătesc și cu agă turc, de au intrat în scaun în București în ziua bogoiavleniei domnului nostru Isus Hristos, mesia ghenar 6 dni, leatul 7187.

Atuncea au venit episcopii și toți egumenii, și toată țara de s-au închinat la domnul Șarban-vodă. Și au trimis și la vlădica Theodosie de l-au adus den Tismeana, de unde era la opreală. Și viind, ș-au cerșut judecată pentru scoaterea lui de la Mitropolie. Și așa, îndată au trimis Șarban-vodă jalba vlădicăi Theodosie ca să aibă judecată și îndreptare de la biserica cea mare, fiind patriiarh chir Dionisie. Și îndată au trimis pre vlădica de la Maramonia și pre Ianache, marele logofăt al marei biserici. Și viind, au strâns Șarbanvodă mare sobor de arhieriei ai țării și de alți arhieriei carii se întâmplase atuncea aici, și toți egumenii din toată țara și cu toată boierimea. Și așa stând amândoi de față, vlădica Theodosie și vlădica Varlaam, ș-au spus toată jalba vlădica Theodosie. Și rămâind vlădica Varlaam de judecată ș-au pus cârja pre masă înaintea domnului și a tot săborul. Și luând cârja domnul, au dat-o vlădicăi Theodosie. Și l-au trimis la Mitropolie cu mare cinste, marți, în săptămâna cea mare, înaintea Paștilor, mesia april 26 dni, văleatul 7187.

Aicea începem de câte s-au întâmplat în zilele acestui domn.

Că întâi fiind țara spartă și răsipită pentru multe nevoi și greutăți ce au fost împresurată încă din zilele altor domni ce au fost mai denainte, nu putu nici într-un chip să o îndrepteze, nici să le folosească ceva, pentru că-l împresura turcii cu dări de bani, și cu zaharéle încă și mai multe de cum fusése mai nainte.

Iar când au fost leatul 7188, rădicatu-s-au turcii cu mare

oaste și cu mulțime de tătari de au mers la Dohan Ghecet. Atuncea au mers și Șărban-vodă cu oaste munténească, și Duca-vodă cu moldovénii, den porunca împărăției, de au șăzut acolo pân-au făcut 2 cetăți, care le-au zidit munténii și moldovénii. Iar domnii și cu saraschériul au fost mai sus, cu temeiul oștii, de păzea în preajmă pân' s-au zidit cetățile. Și apoi s-au întors la luna lui octomvre. Atuncea și Șărban-vodă au venit iar la scaunul lui. Și iar începu a să lupta cu toate nevoile ce-i venea de la turci, că pe acea vréme, păgânii foarte se înălțase și să iuțise, cât nimenea din creștini nu putea să le stea înainte. Iar când au fost la văleatul 7192, rădicatu-s-au sultan Mehmet, împăratul turcesc, cu toată sila lui și hanul cu toți tătarii, de au mers asupra împăratului nemțesc. Atuncea au mers și Șărban-vodă cu munténii, și Duca-vodă cu moldovénii, și Apahi Mihai cu ungurii, și Tucheli groful, din Țara Ungurească de Sus, cu oștile lui, aceștea toți mergând ajutor turcului. Și sosiră împreună pe la Belgradul sârbesc. De acolo trimis-au împăratul pe Mustafa-pașa vezirazemul cu toată mulțimea oștilor și cu toate ajutoarele. Numai ce au rămas el la Belgrad cu cât au fost curtea lui. Și așa mergând ei asupra neamțului, mare stricăciune și pagube au făcut, pân' ce au sosit la cetatea Beciului. Și tăbărându-se împrejurul ei, începură a bate cetatea cu multe feliuri de meșteșuguri, neîncetând nici ziua, nici nopatea. Iar tătarii intrase înlăuntrul Țării Nemțești fără véste, de au tot prădat și au robit și au ars toate orașele și satele ce le-au ieșit înainte. Însă pre toți oamenii cei mari i-au omorât, numai pre cei tineri i-au robit. Deci făcând ei această răutate mare creștinilor pân' s-au umplut zile 63, iată că sosiră și oștile ale împăratului nemțesc împreună și cu Sobețschî, craiul leșesc, și déderă război mare cu turcii și cu tătarii. Și când fu în deseară, neputând nimic turcii să folosească, numaidecât cu mare frică déderă dosul și începură a fugi numai călări cu trupurile, iar avuția lor, cu corturile lor, cu tunuri, cu zaharéle, toate au rămas acolo pre seama nemților. Și au dat Dumnezeu de au fost izbânda creștinilor, iar turcii, câți au scăpat de acolo, fugiră cu mare rușine, sosind degrab

Înapoi pân' la Belgrad. Iar împăratul simțind de aceasta încă mai timpuriu, fugit-au de la Belgrad cu mare rușine. Și numaidecât a trimis de au omorât pre Mustafa-pașa. Iar Șărbănuvodă au venit în țară, la scaunul lui. Duca-vodă așijderea. Numai el n-au sosit la scaun, ci mergând la conacul de la satul Domneștii, când au fost în ziua nașterii domnului nostru Isus Hristos, de chemvrie 25 dni, fiind la masă cu toți boiarii lui, atunce sosiră și oaste leșească, de luară de la masă pre Duca-vodă și-l duseră în Țara Leșească. Și acolo au murit.

Iar turcii înțelegând de aceasta, au trimis pre Dumitrașco să fie domn în Moldova.

După aceasta turcii iar s-au rădicat cu oaste, de au mers cu zaharea pân-o au băgat în Cameniță și iar s-au întors înapoi. Atuncea și Șărbănuvodă încă au mers cu oștile lui, însă numai pân' la Iași, și iar s-au întors la scaunul lui.

Iar când au fost văleatul 7193, mazilit-au turcii pre Dumitrașco-vodă și în locul lui au pus domn pre Costandin Cantemir-vodă.

Iar când au fost 7194, august 2 dni, cu vrérea lui Dumnezeu, luat-au némții cetatea Budei. Și atunci au pierit mai mulți de 40.000 de turci. Fost-au mers și Suliman-pașa, veziriul cu mulțime de oaste turcească, ca să fie ajutor Budii, și nimic n-au folosit, ci s-au întors iar înapoi cu mare rușine.

Iar când au fost 7195, de chemvrie 27 dni, bătând nemții cetatea Seghedinului ce iaste pre apa Tisei, și înțelegând veziriul de aceasta, numaidecât au trimis pre chehaioa lui cu o seamă de oști turcești preaalése și cu tătari împreună, ca să fie ajutor acei cetăți, pentru că oastea nemțească au fost puține, ca 12.000. Deci fiind turcii tăbărâți făr' de nici o grijă, iar némții i-au lovit noaptea făr' de veste, ca la 2 ceasuri pân-în ziuo, și au făcut într-înșii o moarte mare nespasă. Atuncea veziriul neștiind de aceasta, fostu-s-au rădicat cu toate oștile, ca la 70.000 și mergând ajutor iar asupra cetății, numai ce să întâmpină cu némții, însă nu cu toți, ci numai cu călărimea, ca 8.000, și numaidecât déderă războiu față cu față, ca la 3 ceasuri. Și nu mai putură turcii sta împotriva nemților, ci

numaidecât déderă dosul. Și foarte groaznic au fugit, cât venirea lor au fost în 3 zile, iar fuga lor au fost numai într-o zi, trecând Dunărea la o cetate ce-i zic Varodin. Într-acelel război fost-au și lordache Cantacuzino vel-spătarul, trimis de frate-său, Șărbavodă, însă din porunca vezirului, și iar s-au învătejit de au venit de acolo aici în țară, la casa lui, cu mare cinste.

Și iar în zilele acestui domn, fiind maică-sa, doamna Elena, prea slăbită în bătrânețe, cugetat-au cu inima ei cătră Dumnezeu și s-au rădicat de aicea, din țară, luând și pre fie-său, Mihai Cantacuzino vel-spătarul, de au mers cu dânsa împreună pân' la Ierusalim, de s-au închinat acolo sfântului mormânt al domnului nostru Isus Hristos. Iar fiesău, Mihai spătarul, au luat pre Dumnezeu într-ajutor și au purces de acolo de s-au dus pân' la Sinai de s-au închinat sfântului loc, unde au făcut Dumnezeu vorbă cu Moisi proroc și i-au arătat multe ciudese dumnezeiești, precum iaste scris. Și iarăși s-au învătejit înapoi, gășind pre maică-sa sănătoasă la sfântul Ierusalim. Și cât avură lângă dâșii aur, argint, tot îl închinară sfântului mormânt. Și împărțiră pre la toți săracii multă milostenie, dând mare laudă milostivului Dumnezeu, căci i-au învrednicit cu viață și i-au purtat făr' de nici o zmintelă pân' ce i-au adus de s-au închinat la sfântul mormânt sfinții-sale și au văzut cu ochii lor toate minunile ce au făcut. După acéia iar au luat pre Dumnezeu într-ajutor și au purces de acolo cu mare cinste, petrecându-i toți părinții ai biséricii cei mari a Ierusalimului și toți cetățenii. Și așa făcându-se pân' la un loc, luându-și ziua bună unii de cătră alții, învătejindu-se iar înapoi. Iar doamna Elena cu fie-său Mihai spătarul au venit iar aici în țară. Leșit-au înainte fie-său Șărbavovod, cu toți boiarii lui și cu toată curtea lui, împreunându-se cu maică-sa, sărutatu-i-au cinstita mână cu mare liubov și o au dus cu mare cinste pân-au intrat în casele domnești, în București.

După aceasta nu multă vrême trecând, când au fost leatul 7195, mart 2 dni, prestăvitu-s-au și doamna Elena cătră Dumnezeu. Atunce Șărbavodă, cu toți frații lui și cu toate surorile lui, și cu tot neamul lor, luându-și fieștecarele

iertăciune de la maica lor, rădicatu-i-au sfintele moaște și o au petrecut pân-în marginea orașului împreună cu părintele vlădica Theodosie și cu mulțime de părinți călugări, și popi, și toată boierimea și cu toate gloatele curții, cu cântări dumnezeiești și cu mare cinste.

Învârtejindu-se Șărbănu-vodă iar la scaunul lui, iar pre maică-sa o duseră frații lui și surorile, și tot neamul lor până la sfânta mănăstire Mărginenii, hramul ei mării arhistratizi Mihail și Gavriil, care iaste de dânșii făcută, făcându-se pogrebanii și alte sfinte slujbe dumnezeiești, pân' să dederă moaștele ei în gropniță, ce iaste în tinda bisericii den a dreapta, alătura cu gropnița a soțului ei, fericitul răposatul Costandin Cantacuzino biv-vel-postelnicul, care gropniță au fost zidită de dânsa încă mai denainte vrême. Vecinaia pameat! deni, pristăvitu-s-au cătră Dumnezeu și un cocon al doamnei Elenei, anume Matei Cantacuzino, ce-au fost vel-agă și fu îngropat la mănăstirea frăține-său, lui Șărbănu-vodă, ce iaste din sus de București, unde-i zic Cotrăcenii, hramul ei uspeniia bogorodițe, făcându-se mare pamete și mare milostenie săracilor de frate-său, Șărbănu-vodă și multe slujbe dumnezeiești pân' ce s-au dat gropniții în tinda bisericii, de-adreapta. Vecinaia ego pameat.

Iar când au fost la leatul 7195, mesița mart, iar sultan Mehmet, împăratul turcesc, poruncit-au tuturor turcilor de au făcut oaste mare. Numai ce au rămas el cu curtea lui la Țarigrad. Și au trimis pre Suliiman-pașa veziriul cu toată puterea împărătească, poruncindu-i împăratul ca să facă războiu mare cu nemții, nimica să nu-și dea mijlocul, pân' va izbândi. Nemții încă simțind de aceasta, venit-au cu toată oastea lor de s-au tăbărât dincolo de apa Drevii, împotriva Osecului. Turcii încă veniră, tăbărându-se dincoace de Dreva. Nemții încă văzând atâta mulțime de turci, s-au dat înapoi și s-au tăbărât la un loc unde au socotit ei că va fi bine de război. Turcii văzând așa, socotiră că de frica lor au fugit înapoi. Ci degrab trecură apa dupre dânșii, pân' să apropiară de oastea nemțească și acolo să tăbărără, făcând șanțuri și tocmind tunurile. Sumețând mânecele, făcură toți salavat mare și strigară de

3 ori: halila, halila, halila! Și numaidecât încălecară pre cai și purceseră asupra némților cu toată pedestrirea și cu toate tunurile, fiind tunuri mai mici 130 și mari, ce le zic banimez, 4. Și așa cu mare îndrăznire și groaznici făcură năvală mare asupra némților, lovindu-se față cu față în mijlocul câmpului. Iar némții nimic nu-și déderă mijlocul, ci sta toți ca un munte nemișcat, până le déde Dumnezeu ajutor și putere mare, cât unii să bătea în față cu dânșii, iar alții i-au luat pă denapoi, pe despre tunuri. Și fiind turcii ocoliți pe despre toate părțile, căzu asupra lor mare frică, cât numai ce tremura și nu știa ce fac. Iar nemții vitejește-i tăia și-i omoria, cât de-abia au scăpat veziriul cu puținii turci, iar ailalți au pierit acolo. Zic cei ce au fost acolo și au văzut cu ochii lor, 10.000 și mai mult să fie pierit acolo. Și déde Dumnezeu de fu izbânda creștinilor, luând de la turci toate avuțiile lor, și toate tunurile, și arme multe de tot felii, și haine multe și cai mulți, și corturi multe, și zaharea multă. Iar veziriul văzând atâta pieire ce s-au făcut într-înșii n-au putut sta la Belgrad, ci au fugit cu mare frică, de au venit la Țarigrad. Iar sultan Mehmet, împăratul, înțelegând de această întâmplare, numaidecât au omorât pre Sulimanpașa, veziriul. Iar turcii câți au scăpat din război inicéri, capigii, încă au venit după veziriul la Țarigrad și numaidecât au mazilit pre sultan Mehmet și ridicară pre un frate al lui, ce au fost închis, anume sultan Suliiman, ca să fi el împărat turcilor, iar pre frate-său îl închiseră în locul frăține-său. Și puseră alt veziriu, anume Siuș, și alți pași. Iar după acéia capigii și inicérii făcură gâlceavă mare asupra împăratului și a viziriului ca să le dea 6 lefi. Și au omorât pre mulți, până de-abia i-au potolit și s-au așezat împăratul și viziriul cu pace.

Și au trimis cu agă caftan la Șărbán-vodă, să fie iar domn cum au fost. Acest războiu, ce scrie mai sus, făcutus-au la august 4 deni, 7195.

Iar când au fost la ghenar 24 deni, 7196, făcut-au Șărbán-vodă căsătorie unii cocoane a lui, anume doamna Alexandra, după feciorul lui Ivașco Băleanul, ce au fost mare logofăt, anume Gligorașco postelnicul. O, mare ciudă au făcut acel Șărbán-vodă cu gineri-său Gligorașco,

că tatăl lui, Ivașco și moșă-său Gheorghe din Bălăni fost-au mari vrăjmași asupra lui Șărbănuvodă și a toată casa părinților lui, precum scrie înapoi, la istoria lor. Iar Dumnezeu nu le-a dat a izbândi dă pre pofta lor, ci îndată au scurtat viața moșă-său, lui Gheorghe Băleanul, și dăruind Dumnezeu pre Șărbănuvodă cu domnia Țării Românești. Iar tatăl lui, Ivașco biv-vel-logofăt, știindu-se vinovat de cătră Șărbănuvodă, n-au putut sta în țară, ci încă din Țarigrad au fugit la Moldova împreună cu Staico paharnicul din Bucșani și acolo s-au pristăvit Ivașco logofătul. Jupâneasa lui, coconii lui încă au fugit la Moldova de aici din țară. După petrecania lui Ivașco logofătul, iar jupâneasa lui, coconii și cu Staico paharnicul s-au rădicat de acolo, de au pribegit la Ardeal. Și fiind acolo pribegi, iar Șărbănuvodă, cu înțelepciunea lui, adusu-ș-au aminte de porunca lui Dumnezeu, care zice la sfânta evanghelie: “Liubite vrăghi vașă, dobrotvorite nenovideaștim vas”, adecă: lubiți vrăjmașii voștri, bine faceți celor ce vă urăsc. Deci înțelegând de bunătatea și înțelepciunea acestui cocon, Gligorașco postelnicul, îndată au trimis de i-au adus împreună cu maica lui aici în țară. Și cătră acéia n-au mai pomenit vrăjmașii lor cea dintâi, ci cu curată inimă i-au iertat. Și l-au făcut lui ginere, dupre porunca lui Dumnezeu. Și au făcut cu dânsul foarte veselie mare, cu soli mari de la Ardeal și de la Moldova și cu toată boierimea Țării Rumânești, cât s-au mirat și mari, și mici de acest lucru ce au făcut Șărbănuvodă. Și toți să bucura și-l fericea pentru marea înțelepciune ce i-au dat Dumnezeu.

Când au fost la mai 13 deni, 7196, fiind doamna Manda căzută la mare boală și pătimind în câteva zile, apropiatu-s-au de dânsa și ceasul morții. Și într-o zi, luni dimineața, datu-ș-au sufletul în mâna îngerului lui Dumnezeu și s-au mutat cătră Hristos Dumnezeul nostru. În véci să fie pomenită! Și a doua zi, marți, s-au dat moaștele gropii în tinda biséricii de la Cotrăcéni, care iaste făcută de cinstiți părinții ei, ce sunt mai sus pomeniți; făcându-se slujbă dumnezeiască, fiind la pogrebaniia ei și cinstitul și preasfințitul părintele Dionisie, patriiarhul Țarigradului, și

cinstitul părinte Theodosie, mitropolitul Țării Rumânești, și mulțime de călugări și popi. Și așa cu mare cinste s-au dat gropii. Dumnezeu să o pomenească la împărăția ceriului! Iar părinții ei, Șarban-vodă cu doamnă-sa Mariia, și cu toți frații și surorile lui, și cu toată casa lor, împreună și cu gineri-său Gligorașco au rămas la mare jale, cu multe lacrimi și cu mari suspinuri de la inimă, după cum iaste toată lumea obicinuită. Și cu acelea nimic n-au folosit, că moartea n-are fățarie, ci iaste la tot omul de obște tocma. De aicea începem de un războiu ce au mai făcut turcii cu némții. Că fiind un pașă, anume Naim-beiu, foarte viteaz mare, hain de cătră împăratul, mult s-au nevoit împăratul să-l prinză și nu putea. Iar apoi el singur ș-au plecat capul și au pofit de la împăratul să-i dea toată oastea lui ca să să bată cu némții. Déci împăratul, sultan Suliiaman, numaidecât i-au trimis caftan și toate oștile lui, ca să fie sarascheriu, făgăduindu-i, de va bate pre némți, să-l facă vizir mare. Și s-au tăbărât din sus de Belgrad, lângă apa Drivei, fiind cu dânsul ajutor și Techeli groful, care s-au hainit de cătră creștini, cu câtăva seamă de oaste a lui și cu tătari ca la 10.000. Némții încă au fost venit dincolo de Dreva. Deci fiind apropiați unii de alții, făcură némții un meșteșug, că au fost ales o seamă de oști și i-au trimis pre apa Drevii în sus, iar cealaltă tabără s-au făcut a fugi, tăbărându-se la un loc unde au știut ei că va fi bine de războiu. Iar Naim-bei și cu groful, văzând așa, numaidecât trecură apa cu toată tabăra lor, mergând duple némți, pân-îi ajunseră unde era tăbărâți și îndată să ciocniră unii cu alții și făcură un război foarte mare. Atunce sosiră și némții cei pitiți și fără veste-i loviră denapoi. Atuncea turcii foarte să spereară și déderă dosul. Și la acest războiu încă au pierit de robie mulțime de turci și de tătari, și mulți s-au închinat. Naim-bei și groful numai ce au scăpat cu puținte turci. Și au fost izbânda creștinilor, rămâind de la turci cu multă dobândă.

Și numaidecât de acolo s-au rădicat toată tabăra nemțească; pogorându-se în jos, tăbărâtu-s-au împrejurul Belgradului, fiind acolo în cetate mulțime de turci și neguțători. Bătându-se acolo unii cu alții în puști, și în

tunuri și în tot felul de meșteșuguri, făcându-se multă vărsare de sânge într-amândouă părțile, zicând turcii că toți sunt ei pieriți, ci să dăm război până la moarte, nemiștii încă nu-și da mijlocul, ci ziua și noaptea tot să bătea, până s-au umplut zile 32. Iar când au fost la august 6 deni, 7196, au dat Dumnezeu de au fost izbânda creștinilor. Dând năvală mare, au spart cetatea și au intrat. Atuncea la acea năvală, au pierit 2 ghenăraleși nemțești, anume Șafemberg și ă...î. Atuncea nemții fiind foarte turburați, mai vârtos pentru acei ghenăraleși mari, au tăiat pre turcii toți și cadănele lor, și mari, și mici. Pierit-au și creștini mulți, fiind cu dânșii amestecați. Și toate trupurile lor le-au tras la marginea Dunării, până au măturat toată cetatea de spurcăciunea lor. Și nici așa nu i-au lăsat, ci i-au înfășurat câte 2 și câte 3 la o sfoară și i-au înecat în Dunăre, înotând trupurile lor, cât la multe locuri să strânga multe de trupuri, de să făcea năglabie cât și apa mult să orea. Și așa s-au preumblat acéle trupuri fără caice, până ce vor fi dat și în Marea Neagră. Atuncea au rămas nemiștilor multă dobândă.

Și trecură o seamă de oști dincoace de Dunăre, de au luat Caravansebeș, și Logojul, și Rușava și Cladova. De acolo au rădicat o seamă de oști nemțești, fiindu-le cap Viteranie ghenăraleșul, de au trecut în Țara Rumânească și s-au tăbărât la Turnul Severinului.

Atuncea Șarban-vodă de aceasta înțelegând, degrab trimise pre nepotă-său, Costandin Brâncoveanul vel-logofătul, cu cărți la Viteranie ghenăraleșul, cu multă rugăciune și cu multe daruri scumpe, ca să să întoarcă înapoi iar, ca nu cumva, simțind turcii, vor zice că iaste țara haină și vor porunci tătarilor de vor veni aici în țară să o robească. Atunci Viteranie ghenăraleșul, înțelegând de aceasta, numaidecât s-au rădicat de acolo cu toată oastea lui, de au venit pre supt munte până la Câmpul Lung. Șarban-vodă iar au trimis pe frate-său, Mihai Cantacuzino biv-vel-spătarul și pre gineri-său, Costandin Bălăceanul vel-agă, de s-au întâmpinat cu dânșii la Câmpul Lung, fiind și Brâncoveanul acolo, tot cu ei, făcând multă rugăciune, până s-au rădicat de acolo, de au trecut la

Braşov și s-au așăzat acolo cu toate oștile să iernéze. Deci întorcându-se acești boiari înapoi, spuseră lui Șărbănu-vodă de toate câte sunt mai sus scrise. Și îndată trimise la împăratul turcesc de-i spuse veste bună, cum au trecut némții la Ardeal. Ei încă să bucurară și făcură mare laudă lui Șărbănu-vodă. Așijderea trimise și la pașa sarascheriul și la sultanul, de le făcu veste iar pentru némți, cum au trecut la Ardeal. Și așa, cu înțelepciunea lui toate le-au potolit.

După aceasta, temându-se Șărbănu-vodă ca nu carécumva în zilele lui să cază țara la vreo nevoie sau la vreo robie, au de cătră turci, au de cătră némți, ci să lupta cu dânșii cu multe meșteșuguri în tot feliul și făcu sfat cu toți boiarii, alegând 4 boiari mari anume: lordache Cantacuzino marele spătar, fratele lui Șărbănu-vodă, și pre Costandin Bălăceanul marele agă, ginerile lui, și pre nepotu-său, Șerban Cantacuzino, feciorul lui Drăghici, ce au fost mare spătar Măgureanul și pre Șerban marele comis, feciorul Pârvului ce au fost mare vistier, de la Aninoasa, pre acești 4 boiari i-au trimis soli la împăratul creștin Leopold de la cetatea cea mare ce să chiamă Beciul, cu cărți și cu daruri scumpe, făcând Șărbănu-vodă înaintea féții lui mare rugăciune ca să tinză porunca lui asupra tuturor gherealeșilor câți sunt capete, asupra putérnicilor oști ale împărăției sale câte sunt trimise asupa păgânilor turci, ca, dând Dumnezeu izbândă, să păzească și această Țară Rumânească ca să o scoată din gura lupilor turci și a leilor tătari, precum au scos și Moisi proroc pre israiliténii din robii Eghiptului, însă cu putéria dumnezeiască. Atunce și țara aceasta să fie închinată supt ascultarea împărăției sale cum au fost și mai denainte vréme.

Deci purcegând acești 4 boiari, fiind în călătorie, iar în urma lor s-au războlit Șerban-vodă. Plinindu-se doao săptămâni mesița octomvrie 29 de zile, cursul anilor 7197, luni dimineața, la 2 ceasuri din zi, pristăvitu-s-au Șărbănu-vodă, dându-și fericitul suflet în mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu să-l pomenească! Déci întâmplându-se la pristăvirea lui părintele mitropolitul Theodosie și frate-său Costandin Cantacuzino, ceau fost mare stolnic, și toți

boiarii, numaidecât mérseră la sfânta Mitropolie și porunciră de să strânséră toți căpitanii de pre la toate cétele și mulțime de boiari mari și mici den țară, și toți neșătorii. Atunci aduseră și pre un capegibașa turcu, Hamet aga, care era venit aicea cu trebi împărătești și mai era și alți agalari turci; aduseră și pre părintele Dionisie, patriarhul Țarigradului, și așa cu toții împreună mérseră înaintea acelu agă turc de-i spuseră de moartea lui Șerban-vodă și-l întrebară de sfat, să-i învețe cum vor face. Atunci acel agă turc împreună cu alalți déderă răspuns întru auzul tuturor boiarilor și a tuturor slujitorilor la mari, și la mici, ca fără zăbavă să-și rădice domn den țară să nu carécumva să se prinză vreo zmințeală, căci țara iaste ocolită de vrăjmașii împărăției.

Déci boierimea și cu alți cu toți nu avură cum face într-alt chip, ci cu toții făcură sfat și aléseră dintru dânșii pre un boiaru anume jupan Costandin Brâncoveanu, marele logofăt, de-l rădicară să le fie domn, că-l știa că iaste înțelept și să trăgea din odraslă domnească.

Atunce cu toții să închinară lui cu mare bucurie și toți cu un glas bun, ziseră: "Într-un ceas bun să ne fii măriata domn, până la adânci bătrânețe".

Și îndată-l duseră în sfânta Mitropolie cu mare cinste, luundu-l de mână părintele Theodosie mitropolitul, până l-au băgat în sfântul oltar, pre poarta cea mare împărătească, și acolo l-au purtat împrejurul sfântului préstol, sărutând masa cea sfântă, și evanghelia cea dumnezeiască și cinstita cruce. Și închinându-se, au îngenunchiat înaintea préstolului, de i-au citit deasupra capului molitvele de domnie patriarhul Dionisie și l-au blagoslovit. Și așa ieșind de acolo l-au pus în scaun domnesc până i-au cântat mnoga léta, mergând toată boierimea de i-au sărutat mâna.

După aceia ieșind afară, numaidecât purcéseră cu toții de mérseră la curtea domnească, ieșindu-i nainte toți preoții cu litie și cu cântări dumnezeiești, până l-au băgat în bisérica domnească, de au sărutat sfintele icoane și au șezut în scaunul cel domnesc.

Atunce Costandin-vodă au strigat cătră toți boiarii cu glas

de bună cinste zicându-le: “Iată, am ascultat eu rugăciunea dumneavoastră de mi-am lăsat toată odihna și toate moșiile mele și mai mult fără voia mea m-ați rădicat domn. Acum dară să cade și dumneavoastră să vă arătați credința cea adevărată, cum că vă veți afla în toată vrémia lângă noi, cu slujbă dreaptă și credincioasă, și veți face toate poruncile domniei fără nici o îndoială, precum și noi ne făgăduim să aveți dumneavoastră și toată țara de la noi dreptate.”

Așijderea și boiarii răspunseră: “Cum de vréme ce au dăruit Dumnezeu pre măriia-ta cu domniia după pofta noastră, suntem bucuroși foarte să ne dăm credința neclătită”. Și câte unul, câte unul, pre rând, fiind sfânta evanghelie așezată în mijlocul biséricii, puseră mâinile toți pre dânsa, jurându-se și legându-se cu numele marelui Dumnezeu, cum vor sluji domnului lor, cu credință și cu mare dreptate, dând la mâna domnu-său și o scrisoare a lor încredințată, precum iaste mai sus scris.

Isprăvindu-se de aceasta, cu toți dimpreună să închinară și ieșind din biserică, suindu-se toți în casele domnești, șezând în cinstitul scaun, alergară cătră dânsul toți boiarii, mari și mici, și toate gloatele sărutând mâna, zicea: “Într-un ceas bun să ne fii măriia-ta domnu și să ne stăpânești cu pace în toată viața măriei-tale”. Și aciași porunci Costandin-vodă tuturor logofeților domnești de scriseră cărți pre numele lui la toate târgurile și la toată țara, dând véste de pristăvirea lui Șarban-vodă și de domnie noao a lui Costandin-vodă.

Și tot într-acea zi au început a să griji de toate cele ce trebuiesc pentru îngroparea lui Șarban-vodă. Iar a doa zi rădicat-au cinstitul trup și-l duseră cu mare cinste la sfânta mănăstire din Cotrocéni, unde iaste hramul uspenie bogorodițe, care iaste făcută de el cu toată podoaba ei încă den temelie. Și fiind acolo adunați doi patriarși ai Țarigradului, anume Dionisie și Parthenie, dimpreună cu părintele Theodosie mitropolitul și cu mulțime de egumeni și de preoți, de-i făcură pogrebaniia cumsăcade și toți blagoslovindu-l, déderă-l gropii în biserică după jețiul cel domnesc, fiind mare jale și plângere de doamna lui și de

coconii lor, și de frații lui, și de toate rudeniile, zicând toți: “Dumnezeu să-l iarte!” Și-i făcură paminte mare cu bani la săraci, cu bucate multe.

Și de acolo să întoarse Costandin-vodă iar la scaunul lui, și tot într-acéia zi fost-au trimis la Poartă pre o seamă de boiari, pre altă i-au trimis la pașa, care au fost sarascheriu la Obluciță, unde-i zic Cartal, pre alții la hanul tătărăsc, cu cărți scrise pentru moartea lui Șerban-vodă, făcând mare rugăciune pentru Costandin-vodă, să-l lase să le fie domn, precum l-au poftit țara.

Oh, mare minune și mare milă făcu Dumnezeu cu dânsu, că preste 2 săptămâni sosiră la Costandin-vodă de toate părțile véste bună. Întâi de la împărăție veni Părvul logofătul Cantacozineanul cu véste bună, cum s-au tocmit domniia numai în 8 ceasuri și în urma lui au sosit un agă mare, turcu, împreună cu Dumitrașco Caramalăul, îmbrăcând pre Costandin-vodă cu caftan de la împărăție pentru domnie noao,

și-l puse cu mâna lui de șezu în scaunul cel de domnie, dând cu tunurile, făcut-au întru toți mare bucurie de domn tânăr.

Când au șezut Costandin-vodă domn, fost-au cursul anilor 7197, mesița octombrie 29 de zile, luni la 10 ceasuri de zi, iar vârsta lui au fost de ani 34.

Trimis-au și la cei 4 boiari carii era trimiși la Beci pre Preda spatarul, văr primare cu Costandin-vodă, de le-au făcut véste de această întâmplare.

Șerban-vodă au domnit ani 10, iar vârsta lui au fost când au murit, de ani 55.

Și cât au fost el domn mult au pătimit, mai vârtos pentru țară, că vrăjmașii nu-l lăsa, ci-l necăjia în tot felul ca să-l surpe din domnie, să poată hrăpi țara, mai vârtos grecii țarigrădeni; iar Dumnezeu tot nu l-au lăsat, nici-și da mijlocul, ci pre turci îi biruia cu banii, iar pre greci îi biruia cu alte meșteșuguri; pre toți vrăjmașii lui i-au supus, pre unii cu moartea, pre alții cu închisoarea, cât nu mai putea scăpa nici unul, ci de frica lui să ascundea toți în toate găurile, că-i dedese Dumnezeu minte și chibzuială mare. Și chipul lui era groaznic, cât să sperea de el și păgânii și

alte țări.

Și în zilele lui nimeni n-au cutezat să-i calce țara, până la moartea lui.

Iar doamna lui, Maria, cu fiu-său lordache și cu patru cocoane au rămas în urma lui Șerban-vodă cu mare jale și cu multe lacrimi vărsate.

Iar Costandin-vodă încă nu i-au lăsat să fie atâta obidiți, precum au fost mai înainte alte doamne rămase sărace de domnii lor, ci le-au dat mare cinste. Și n-au lăsat pre doamna să o bântuiască cineva, ci o au lăsat în casele ei, să se odihnească cu coconii ei și să-și ție satele și moșiile și tot ce va avea, cu bună pace. Așijderea și slugile ei câte au avut, le-au făcut cărți de milă ca să slujească acei case până vor fi.

Iar când au fost cursul anilor 7197, mesița iunie 20 de zile, fiind oastea nemțească la Belgradul sârbesc, iar sultan Suliman s-au rădicat cu toată puteria lui cea turcească de au mers asupra némților până la Sofia și acolo s-au tăbărât.

Atunce și Costandin-vodă, din porunca împărătească, purces-au cu toate oștile lui de au mers până la Rușavă și acolo s-au tăbărât, poruncindu-i turcul să dreagă cetatea de la Cladova și de la Rușavă. Fiind acolo, venit-au la dânsul și Tuchili groful de l-au ospătat, și l-au dăruit, și iar s-au învărtejit înapoi de s-au dus la tabăra turcească, unde era toți adunați. Iar când au fost la august 4 zile, făcut-au război mare de turci și de némți la apa Nișului, și cu vrérea lui Dumnezeu fost-au biruința némților iar turcii s-au întors înapoi cu mare rușine. Atunce au luat némții cetatea ce-i zic Nișul, și iar atunce au mers némții cătră Dunăre la cetatea Diiului, de s-au bătut cu turcii și au luat cetatea Diiului. Deci fiind cap un domn ce i-au zis prințepul, după ce au așezat oștile la cetatea de la Niși și de la Diiu, s-au învărtejit înapoi cu toate oștile lui de au venit până la Cladova, scriind cărți la Costandin-vodă de frăție și de prieteșug. Costandin-vodă încă le-au priimit și i-au trimis daruri și mulțemită. Și au pornit de la Cerneți să vie iar la scaunul lui. Ajungând la Olt, la casele lui din Brâncoveni, sosi-i vête cum au intrat prințipul cu oștile lui

ai cea în țară. Atunci Costandin-vodă multă obidă și inimă rea avu pentru înșelăciunea ce i-au făcut nemiții, și îndată trimise niște boiari cu cărți de au ieșit înaintea nemiților, scriind la acel prințip gheneraleș cu mare rugăciune, făgăduindu-i dar mare, ca să facă bine să nu vie pentru această țară că iaste săracă și prădată de turci și de tătari. Iar el nimic n-au băgat în seamă, ci au venit prin mijlocul țării de au făcut mare pradă, și au călcat mănăstirile, și au stricat bisericile până au sosit la Rucăr. Acolo s-au întâmpinat cu alt gheneraleș ce i-au zis Aizer, cu multe oști nemțești, împreună cu Costandin aga Bălăceanul, trecând prințul în Ardeal, iar Aizer cu acel Bălăcean au trecut în țară.

Atunci și Costandin-vodă sosind la scaunul lui în București, prinzând de veste că au intrat acei nemiți în țară și până la Târgoviște au sosit, numaidecât au ieșit din scaunul lui împreună cu doamna, și cu părintele mitropolitul chir Theodosie, și cu toți boiarii și cu toată curtea lui, de au mers în jos, către Podul Pitariului, tăbărându-se în lunca Plătăreștilor, lăsând la scaun ispravnici pre Cârstea marele vistier Popescul, poruncindu-i ca după ce vor veni nemiții în București, să le dea zaharea cât le va trebui.

Deci Aizer gheneraleșul, înțelegând de aceasta, numaidecât trimise carte la Costandin-vodă, poftindu-l să vie la scaunu-și, să fie cu dânșii împreună, iar despre turc să se hainească.

Atunci Costandin-vodă, înțelegând de aceasta, numaidecât au chemat pre părintele vlădica Theodosie, și pre toți boiarii marii și mici, făcând mare sfat ce vor face de aceasta, mai vărtos arătând o seamă de boiari ca să se lépede Costandin-vodă de turci și să fie cu nemiții; iar el cu altă seamă de boiari, mai vărtos Costandin Cantacuzino, ce-au fost mare stolnic, și Mihai Cantacuzino, marele spătar, socotiră că nu iaste acest sfat bun, căci de vor face una ca aceasta, tătarii sunt aproape și numaidecât vor veni cu putere mare de vor robi țara și o vor prăda, și de către nemiți nu vor avea nici un folos. Ci numaidecât s-au sculat de acolo de au mers la sat la Ruși, unde sunt

heleșteiele domnești.

Atunce au venit și Aizer la Drăgănești, poftind pre Costandin-vodă de au venit de la Ruși de s-au împreunat amândoi acolo la Drăgănești, arătând acel ghegeneral mare liubov cătră Costandin-vodă, rugându-l, cu toată credința, ca să-l învețe ce va face. Și au spus adevărul că această venire a lui cu oștile o au făcut pre minciunile celui Bălăcean, că el s-au lăudat cum după ce va veni aicea în țară, să va închina la dânsul toată boierimea, și toată țara, iar n-au fost așa.

Déci Costandin-vodă încă i-au spus tot adevărul, cum că tătarăi vor să vie în țară la dânsii, și făcându-i mare cinste, l-au ospătat și s-au întors iar la București cu mare frică. Iar tătarăi înțelegând de venirea némților, numaidecât s-au sculat sultanul cu tătarăi și au trimis nainte soli la Costandin-vodă, spuindu-i că sunt viitori aicea în țară asupra némților.

Déci Costandin-vodă, înțelegând de aceasta, foarte rău s-au întristat, mai vartos pentru săraca de țară și numaidecât s-au rădicat de acolo de s-au dus la Buzău. Și de acolo au trimis pre doamnă-sa și cu toate jupăneșele la mănăstire la Brad, iar el cu puținei oameni au încălecat de au ieșit înaintea sultanului, închinându-se lui cu mare plecăciune și cu mult dar.

Atunce au văzut sultanul că nu iaste Costandin-vodă hain, ci iaste slugă dreaptă împăratului, făgăduindu-se că nu vor robi țara, numai ci merg asupra némților, care sunt vrăjmași lor.

Și de acolo Costandin-vodă numaidecât s-au învârtejit de au venit iar la Buzău, de au fost în zioa sfintei blagoiavleniei și de acolo, cu porunca sultanului s-au sculat de au venit iar la scaunul lui la București, cu toată boierimea și cu toată curtea lui. Iar Aizer, înțelegând de venirea tătarălor, de mare groază au dat dosul, fugind până în Târgoviște de n-au mai descălecat, la ghenarie 2 zile, 7198.

